5

Focus

RICHARD TERILLE

ATAC ÎN ECUADOR

COLECŢIA „FOCUS”
5

Richard Terille

ATAC ÎN ECUADOR

V.1.0

Traducere de Cristian Sângeorzan

Editura LUCMAN
Bucureşti, 1999

Stat din America de Sud cu ieşire la Oceanul Pacific.
Denumire oficială: Republica Ecuador.
Capitala: Quito.
Oraşe importante: Guayaquil, Esmeraldas, Cuenca, Ambato.
Suprafaţa: 270 670 km².
Limba vorbită: spaniola.
Religia: catolicism.
Moneda: sucre.
Regim: prezidenţial.
Şeful statului şi al guvernului: preşedintele republicii.
Legislativ: Congres Naţional alcătuit din 77 deputaţi.

CAPITOLUL 1

Flama unui fulger despică cerul până la pământ, ca şi cum Thor, zeul tunetului şi al fulgerului, îşi exersa precizia în câmp deschis, pe pista de decolare. Flacăra strălucitoare fu urmată de un pârâit zgomotos şi de un ecou puternic care străbătu pista cu îndeajuns de multă forţă pentru a face să vibreze uriaşele ferestre ale sălii de aşteptare a aeroportului.

Maiorul B.J. Mattson ridică paharul în semn de salut faţă de miticul fiu al lui Odin, în timp ce privea ploaia ce cădea într-un ritm constant. Furtuna se ivise pe neaşteptate, însă aceasta era Florida, iar furtunile bruşte erau un lucru obişnuit. Ploaia reprezenta o încununare cum nu se putea mai potrivită a unei zile şi aşa urâte până atunci. Dimineaţa începuse cu o ceartă între el şi soţia lui, Charlotte. Acest lucru părea să aibă loc din ce în ce mai des în ultimul timp. Stând aşezat la bar, încerca să-şi aducă aminte de ce se certaseră. Pentru prima oară nu fusese vorba de renunţarea la cariera militară. Probabil de aceea nu-şi putea aminti. Charlotte ura viaţa militară: existenţa nomadă, mutatul dintr-un loc în altul, nesiguranţa dată de faptul că nu ştia când el urma să fie chemat la ordine, indiferent de oră, şi mai ales, singurătatea inerentă profesiei alese de B.J. Mattson. El îşi dădea seama că nu-i putea reproşa nimic în această privinţă. Aceasta era departe de viaţa pe care i-o promisese blondei arătoase, bine făcute, cu treizeci de ani în urmă. Dumnezeule, chiar atât de mult trecuse de atunci? Parcă ieri – la şaptesprezece ani – plecase de acasă şi intrase în rândurile armatei, o hotărâre provocată mai degrabă de abuzurile unui tată alcoolic decât de o dorinţă reală de a-şi servi ţara.

Mama lui plânsese şi îl implorase să rămână, însă el plecase din dragoste pentru ea, mai mult decât orice. Dacă ar fi rămas, s-ar fi ivit probleme între el şi tatăl lui. Ştia că nu mai putea sta pasiv în timp ce acesta ţipa şi urla la maică-sa, şi s-ar fi putut întâmpla şi lucruri mai rele dacă l-ar fi văzut că o lovea. Acest lucru i-ar fi stârnit furia care se adunase în el şi l-ar fi rupt pe individ în două. Pe de altă parte, acest lucru ar fi îndurerat-o profund pe maică-sa. Aşa că plecase, sperând că într-o bună zi ea va înţelege.

Fiind crescut în aspra zonă rurală din vestul Texasului, B.J. găsise antrenamentul riguros din armată surprinzător de uşor şi

făcuse această observaţie de faţă cu unul din instructorii de antrenament. Individul îi arătase aripile cusute pe deasupra buzunarului său drept de la piept şi răspunse:

— Dacă te crezi aşa tare, Mattson, atunci lasă dracu' armata asta de domnişoară şi înscrie-te într-o trupă de luptători adevăraţi.

B.J. urmase sfatul sergentului şi se oferise voluntar pentru Şcoala de Trupe Aeropurtate din Fort Benning, Georgia. Sergentul nu exagerase. Fuseseră cele mai grele trei săptămâni din viaţa lui. La un moment dat, în a două săptămână, fusese sigur că aveau de gând să-l cureţe, însă în cele din urmă războiul. Ziua în care se văzu cu aripile prinse pe piept a însemnat unul din cele mai înălţătoare momente din viaţa sa. Era de acum un membru al Trupelor Aeropurtate. Nici B.J. şi nici alt camarad de-al său paraşutist din cadrul promoţiei 1968 nu îşi făcuse vreo iluzie privitoare la locurile unde urmau să fie trimişi, întreaga promoţie avea ca destinaţie Republica Vietnam. Viet Congul uimise Statele Unite şi întreaga lume cu un atac-surpriză ce cuprinsese în numai câteva zile întregul teritoriu al ţării. Pierderile în rândurile trupelor americane fuseseră foarte ridicate şi era nevoie urgentă de înlocuitori. Prima lui ocazie de a vedea un membru al Beretelor Verzi, în carne şi oase se ivi în timp ce aştepta ordinele de plecare. Barry Sadler, el însuşi un membru ala Beretelor Verzi, compusese şi înregistrase un cântec despre aceşti soldaţi de elită, iar John Wayne făcuse chiar un film despre ei. Se-nţelege deci că atunci când comandantul de companie îl prezentă pe sergentul solid, înalt de un metru nouăzeci, îmbrăcat într-o salopetă vărgată, încălţat cu nişte cizme strălucitoare, şi o beretă verde, perfect aranjată, trasă puţin peste ochiul stâng, Mattson fu impresionat.

Sergentul din Forţele Speciale le spusese că se aflau în căutare de voluntari pentru Beretele Verzi. Nu le-a promis altceva decât şase luni de chin şi de antrenamente extrem de dure. Din fiecare cincizeci de inşi care se ofereau voluntari, numai cinci urmau să absolve testele. Dacă vreunul din ei simţea că avea ce-i trebuie ca să poarte bereta verde, era invitat să se reunească în sala de curs a cadrelor superioare în acea după-amiază pentru a da testul complex ca parte a preselecţiei organizate de Forţele Speciale. Era o provocare la care Mattson nu putea rezista.

Peste două sute de paraşutişti dădură testul în după-amiaza aceea. Din ei, numai patruzeci fură selectaţi. B.J. Mattson nu

urma să plece în Vietnam în acel an. În loc de aceasta, se duse la Fort Bragg, în Carolina de Nord, la Şcoala Forţelor Speciale. Primele şase săptămâni fuseseră de zece ori mai rele decât Şcoala Trupelor Aeropurtate. De această dată nu se îndoia că încercau să-l ucidă. Din cei patruzeci de inşi selectaţi iniţial, rămaseră numai optsprezece după aceste prime şase săptămâni.

Urmă apoi pregătirea specializată. Punctajul de la teste îi dovedi că avea aptitudini de a deveni infirmier în cadrul Forţelor Speciale, una dintre cel mai îndelungate şi pretenţioase specializări ale şcolii. Mattson făcu faţă provocării cu aceeaşi determinare pe care o demonstrase din prima săptămână în armată. După aproape un an de cursuri şi antrenamente, termină între primii doi la sută din promoţia lui. Pe la mijlocul anului 1970, se afla în Vietnam, ca infirmier în cadrul Detaşamentului forţelor Speciale A-102 localizat la Tien Phuoc, în Regiunea Militară Unu. În acel an, tabăra lor avea cel mai ridicat număr de victime din Regiunea Militară Unu, patrulele lor dând piept cu inamicul cam o dat la două zile. Inamicii sufereau o medie cincizeci până la şaizeci de pierderi umane pe lună, în luptele cu detaşamentul A-102. Însă aceste confruntări nu erau unilaterale. Mattson putea fi adesea văzut dând îngrijiri răniţilor americani, vietnamezi, şi montagnarzi[1], douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Salvă multe vieţi în decursul acestor lungi ore de trudă, însă multe altele nu putură fi salvate. Prima lui misiune în Vietnam fusese o experienţă maturizantă pentru Mattson. Nu mai era puştiul din Texas, ci un soldat călit în luptă, un profesionist.

Când misiunea de acolo luă sfârşit, în 1971, el îşi prelungi şederea pentru încă şase luni şi primi sarcină să lucreze în Da Nang, cu o echipă de recunoaştere rapidă a Forţelor Speciale, numită Trupa de Comando şi Control a Nordului. Nu-l deranja faptul că trebuia să îngrijească de soldaţii din trupă şi de sătenii din zonele înconjurătoare, însă tânjea să însoţească echipele de recunoaştere, căci acolo găsea adevărata aventură. Această dorinţă îl costase două găuri de glonţ într-un picior şi un deget de la mâna stângă retezat. Dintre cei zece oameni plecaţi în acea misiune, şase fuseseră ucişi şi patru răniţi.

B.J. fu trimis înapoi în State pentru a i se introduce, prin grefa, o bucată de os în piciorul drept. Când ieşi din spital, războiul din

[1] Populaţie de origine etnică amestecată, care trăieşte în regiunile muntoase din Vietnam (n. tr.).

Vietnam începuse deja să se domolească şi era vremea ca el să se reînroleze. Ceru să fie trimis înapoi în Vietnam. Cererea i-a fost refuzată. Superiorii îi spuseră că ori accepta sarcina pe care i-o puteau da ei, ori părăsea armata.

Aceasta a fost una dintre puţinele ocazii când şi-a pierdut cumpătul, în ciuda firii lui raţionale. Le-a spus fără ocolişuri unde să-şi bage înrolarea lor şi ieşi.

În mai puţin de o lună după ce ieşise din cadrul armatei înţelese ce greşeală făcuse. Îi era dor de viaţa de dinainte. Nu găsi decât puţine lucruri schimbate, la întoarcerea acasă. Tatăl său tot îşi mai îneca amarul în câte o sticlă, în fiecare seară, iar mama lui renunţase la orice speranţă că l-ar mai putea îndrepta vreodată pe omul pe care-l iubise atât de multă vreme. Viaţa lor conjugală se redusese la un mariaj de convenienţă, ambele părţi aşteptând sfârşitul. Era mai mult decât putea suporta B.J. Plecă din nou. De această dată maică-sa nu spuse nimic, oprindu-se din cusut doar atât cât să încline spre el scurt din cap, în timp ce ieşea pe uşă. Îşi dorea să-şi fi făcut puţin timp pentru a sta de vorbă cu ea în acea zi. La mai puţin de o lună după ce plecă, ambii lui părinţi fură ucişi într-un accident de maşini. Patrula de poliţie a autostrăzii îi spuse că tatăl lui avea destul alcool în sânge încât să ucidă un om obişnuit. Îi înmormântă pe amândoi şi vându atât casa cât şi terenul. Ştia că nu se va mai întoarce niciodată acolo.

Profitând de noua lege a armatei, se înscrise la cursurile Universităţii A&M din Texas, în toamna lui 1972. Visul său de a urma o şcoală medicală şi de a deveni chirurg se nărui o dată cu pierderea degetului arătător şi a afecţiunii osoase permanente de la mână. Putea încă s-o folosească, dar nu în delicata muncă de chirurg. Nu-şi alese o specialitate în primul an de studiu, preferând mai degrabă să rezolve lucrurile generale. În cel de-al doilea an deveni interesat de programul de pregătire al ofiţerilor rezervişti. Perioada petrecută în Vietnam şi în slujba Forţelor Speciale îl făcea un lider înnăscut în cadrul programului. Faptul că era parţial implicat în armată îl umplea de vigoare şi prospeţime. Îşi găsise în sfârşit direcţia potrivită. Se decise să se întoarcă în cadrul armatei, ca ofiţer de această dată.

B.J. o cunoscu pe Charlotte aproape de sfârşitul celui de-al doilea an de cursuri. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse. Părul ei lung, bogat, auriu, trupul perfect, ce arăta de parcă tocmai ieşise dintr-o revistă *Playboy;* toate combinate cu un zâmbet de păpuşă Bărbie care-l dădea gata. Din clipa în care

o văzu, îşi dădu seama că era femeia cu care dorea să se însoare şi trăiască veşnic. Se gândi că nu-i va fi prea greu să-i dea o întâlnire fetei visurilor lui. La urma urmelor, el era un băiat din Texas, arătos, cu un păr blond ca nisipul şi doi ochi ca ai lui Robert Redford, combinate cu 90 de kile de muşchi aşezaţi pe un trup de 1,90 m. Exact cum spunea cântecul: „Era lat în umeri şi suplu în şolduri”. Află repede două lucruri: în primul rând, ea nu era atât de impresionată de el pe cât era el de sine însuşi; în al doilea rând, majoretele de la Texas A&M nu ieşeau decât cu jucători de fotbal.

B.J. Mattson nu se împăca cu înfrângerea, indiferent de circumstanţe. Era hotărât s-o facă să se răzgândească în privinţa lui, indiferent ce trebuia să facă pentru aceasta. Dacă nu dorea să umble cu un absolvent al colegiului de afaceri, poate ar fi umblat cu un absolvent al colegiului de afaceri care juca fotbal. La urma urmelor, se gândi el, doar fusese un membru al Beretelor Verzi şi se menţinuse într-o formă destul de bună. Nici piciorul nu-l mai supăra şi, ce naiba, doar nu-ţi trebuie zece degete ca să prinzi o minge. Era un ditamai zdrahonul, aşa că antrenorul îl luă în probe. Patru săptămâni lungi de exerciţii şi trei meciuri amicale îl făcură să înţeleagă că nu era într-o formă atât de bună cum crezuse. Singurul loc care nu-l durea de pe tot trupul era zona pubiană. Însă, B.J. nu renunţă şi Charlotte începu chiar să-i zâmbească uneori.

Prima lor întâlnire ar fi trebuit să aibă loc după meciul Texas – Texas A&M. O petrecură la spital. B.J. făcuse meciul de unul singur împotriva celor de la Longhom. Prinsese patru pase decisive şi însumase aproape trei sute de metri de recepţii reuşite.

Charlotte fusese atât de fascinată de jocul lui încât îi sări în braţe în timp ce el urca scările spre vestiar. El îşi pierduse echilibrul şi se prăbuşiseră amândoi pe scări în jos. Charlotte nu păţise nimic, însă B.J. îşi rupsese piciorul drept. La spital, Charlotte îl ţinuse de mână şi plânsese. Când doctorul intrase şi îi spusese că se terminase cu fotbalul pentru el, ochii ei fuseseră cuprinşi de o mare de lacrimi. B.J. o îmbrăţişase şi îi spusese că totul e în regulă. Fusese un accident. Începând cu acea noapte, fură de nedespărţit. Se căsătoriră în vara lui 1975. Charlotte îşi continuase cursurile până ce li se născu primul copil. Era un băiat şi îl botezară Jason. În anul următor, se născu fiica lor Angela, cu numai două luni înainte ca B.J. să absolve cursurile. Nu numai că îşi primi diploma de absolvent în domeniul afacerilor, însă fu de

asemenea ales ca Absolvent Militar Deosebit. O dată cu acea distincţie, sosi şi o avansare la gradul de sublocotenent şi fu trimis înapoi în Forţele Speciale la Fort Bragg.

Charlotte nu ştia prea multe despre armată, însă B.J. o asigură că-i va plăcea foarte tare. Urma să primească un salariu stabil şi să aibă ocazia de a călători în multe locuri. La acea vreme, suna bine. Primul an la Fort Bragg nu fusese prea rău. Avuseseră mult timp la dispoziţie împreună şi făcuseră excursii la ocean, ceea ce copiilor le plăcea foarte mult. Problemele începură cu adevărat de abia în al treilea an.

B.J. deveni locotenent şi fu numit ofiţer activ al unei echipe a Forţelor Speciale. Charlotte se trezi tot mai singură, doar ea cu copiii. B.J. era mereu plecat în misiuni de antrenament, unele durând cinci luni de zile. Era vorba de călătorii, într-adevăr, însă numai B.J. avea parte de ele. Pe la mijlocul celui de-al cincilea an, Charlotte începu să discute cu el despre o eventuală renunţare la cariera militară. Putea obţine o slujbă mai bine plătită cu diploma lui, şi nu trebuia să stea plecat tot timpul. În acea perioadă, B.J. avea şanse mari să fie avansat căpitan. Aceasta i-ar fi dat posibilitatea să aibă propria lui echipă specială, un lucru la care visase din totdeauna. Pentru Charlotte, nu însemna decât că urma să fie ocupat şi mai mult timp, când nu mai era trimis în vreo misiune în alt colţ al lumii. Răbdarea ei atinsese punctul limită. În cele din urmă, într-o noapte, ea îi spuse că ori plecau de acolo ori îl părăsea. Se săturase până în gât de Fort Bragg. Mattson era sfâşiat între două iubiri. O iubea pe Charlotte şi nu-şi putea închipui viaţa fără ea, dar iubea totodată Forţele Speciale şi munca lui de acolo. Nici prin cap nu-i trecea să treacă la o altă meserie. În cele din urmă ajunseră la un compromis. Ea urma să rămână cu el, iar el urma să ceară să fie detaşat în altă parte. Poate că aveau doar nevoie de o schimbare de decor.

Vara lui 1982 îi găsea în Massachusetts, iar B.J. era cel de-al zecelea ofiţer de informaţii din Forţele Speciale. Schimbarea domiciliului şi faptul că stătea mai mult acasă păru să domolească lucrurile în căsnicia lor tulburată. Încă mai pleca uneori, însă niciodată mai mult de trei sau patru săptămâni. Charlotte credea că nu erau decât alte misiuni de antrenament. Erau de fapt, misiuni reale, de strângere de informaţii, în ţări precum Liberia, Yemenul de Sud şi chiar şi o misiune de recunoaştere în Coreea de Nord. El nu simţea că o minţea, ci doar că nu voia ca ea să-şi facă griji. Cum Centrul de Operaţiuni Speciale începea să prindă contur, numele lui Mattson fu anunţat

ca unul din cei ce ar putea fi numit asistent pe lângă Centrul de Operaţiuni Speciale G-2. Dosarul lui îl prezenta ca fiind un ofiţer de informaţii foarte capabil şi plin de imaginaţie, şi tocmai de acest lucru avea nevoie noua organizaţie.

Trimiterea lui pe lângă Centrul de Operaţiuni Speciale nu ar fi putut surveni într-un moment mai potrivit. Charlotte începuse să-i spună din nou că renunţă, când sosi ordinul de plecare spre Tampa Bay, Florida. O dată cu ordinul sosi şi o decizie de avansare la gradul de maior. Pentru prima oară în căsnicia lor agitată, B.J. o auzi pe Charlotte lăudând armata pentru ce făcuse. Florida părea soluţia perfectă – cel puţin deocamdată.

— Mai doriţi ceva de băut, domnule?

Mattson era atât de tare adâncit în gânduri, încât vocea îl făcu pe moment să tresară. Ridicând privirea la tânărul barman îmbrăcat într-o vestă neagră, cămaşă albă şi papion, spuse:

— Poftim?

— Mai doriţi un Jack Daniels cu gheaţă, domnule?

B.J. nu-şi dăduse seama că golise paharul. Privindu-l, apoi mutându-şi privirea la monitorul TV care afişa zborurile, apoi întrebă:

— Ai vreo veste despre zborul 721 din Atlanta?

— Nu, domnule. Are încă întârziere, din cauza furtunii care a apărut, însă sunt sigur că ne vor anunţa când soseşte, în curând.

Privindu-şi ceasul, se întrebă dacă era cazul să mai bea un pahar sau nu. Ce naiba! Era vineri, şi era trecut de cinci după-amiază. Nu era nimeni la cartierul general, oricum. Împingând paharul spre barman, spuse:

— Ştii ce? Eu mă duc să dau un telefon. Mai dă-mi un pahar, dar du-mi-l te rog la una din mesele alea din colţ, da?

— Da, domnule, nici o problemă. Telefoanele sunt chiar pe dreapta, cum ieşiţi pe uşă.

— Mulţumesc, spuse Mattson, în timp ce se ridica din scaun şi îşi lua restul de la bar.

Dând drumul monedelor în fantă, apăsă pe tastele care îl puneau în legătură cu cartierul general al Centrului de Operaţiuni Speciale. Receptorul fu ridicat după primul ţârâit.

— Cartierul general. Centrul de Operaţiuni Speciale. Această linie nu este sigură, la telefon – sergent major Smith, subofiţer de serviciu, sir.

Mattson zâmbi discret în timp ce asculta procedura standard de a răspunde la telefon, aplicată de sergent. Tommy Smith era şeful de echipaj al aripii aeropurtate a Centrului. Gradul nu

conta, atunci când venea vorba să fie de serviciu. Tuturora le venea rândul.

Smith, cum îi plăcea să i se spună de către prieteni, era un băiat de treabă din Ada, Oklahoma. Era de peste douăzeci de ani în armată, iar pe ultimii cinci îi petrecuse la Centru. Mattson îl plăcea, căci tipul era dintr-o bucată.

— Hai noroc, Smith! Cum de te-ai ales cu munca asta de birou, vineri seara?

Tommy Smith recunoscu vocea.

— Să fie al dracu' dacă ştiu, maiorule. Probabil că sergentul major o fi aflat că eu am făcut pipi în cafeaua lui, săptămâna trecută.

Smith auzi cum crainicul aeroportului anunţa ceva, pe fundal.

— Unde te afli, maiorule?

— La Aeroportul Tampa, trebuie să-l aştept pe un locţiitor de comandant care soseşte din Atlanta. Furtunile astea blestemate au întârziat toate treburile pe aici. M-am gândit să sun să văd ce mai e pe acolo.

— Mai nimic, tot rahatul obişnuit. Toată lumea a început să se facă nevăzută pe la trei după-masa, e vineri, ştii cum e. Hei, stai să te întreb ceva! De când trimitem noi maiori să ia oameni de la aeroport?

Mattson râse.

— De când aceiaşi maiori au început să vină la şedinţe fără serviete şi fără însemnări.

B.J. se implicase atât de mult în cearta pe care o avusese cu Charlotte în această dimineaţă, încât îşi lăsase servieta pe masa din sufragerie. Până să-şi dea seama, era deja prea târziu ca să se mai întoarcă după ea.

— Oh, înţeleg, chicoti Smith. Maiorul care-şi uită servieta acasă primeşte o sarcină căcăcioasă vineri după-amiază. Corect?

— Cam aşa ceva, Smitty. Bătrânul nu prea a avut ce face. Generalul Sweet, tartorul nostru, a rămas după şedinţă ca să vadă cum mă „ardea" bătrânul. Cred că s-a gândit că a trimite un maior să facă treaba unui sergent e o pedeapsă satisfăcătoare, căci cretinul zâmbea cu toată gura când a părăsit camera.

— Zâmbea aşa larg cu curul sau cu faţa? E greu să le deosebeşti.

Mattson auzi ţăcănitul unei brichete închise, iar Smitty continuă:

— Ia ascultă, maiorule, când ne descotorosim noi de pacostea

aia? Adică, nu i-am putea îngropa curu' undeva? E clar că nu ne priește deloc prezența lui aici. Ce dracu', chiar și tu știi asta, maiorule.

Mattson nu prea știa cum să răspundă la această întrebare. Generalul-maior Raymond Sweet era limpede că nu iubea prea mult Centrul de Operațiuni Speciale, și nici pe cei ce lucrau acolo. Fusese adus la comandă de către niște ofițeri influenți de la Pentagon și susținut de câțiva membri ai congresului, care împărtășeau părerea lui Sweet referitoare la Centrul de Operațiuni Speciale. Băieții de la Pentagon vedeau Centrul ca pe o echipă de aventurieri renegați, care amenințau să ia hălci mari din fondurile alocate lor, cerând arme sofisticate, foarte scumpe și echipamente care urma să servească doar unor unități de luptă mici, eficiente în luptă. Ștabii preferau tancuri de milioane de dolari care nu funcționau și avioane care nu se ridicau de la sol. Cel mai mult le-ar fi plăcut să vadă cum Centrul se duce la vale. Generalul Sweet fusese adus la comandă pentru a găsi vreo ocazie de a compromite Centrul de Operațiuni Speciale. Tipul era lacheul ștabilor care stăteau pe cururile lor în clădirea cu cinci laturi din Arlington, Virginia. Unii din politicieni vedeau chiar echipa ca pe o amenințare la adresa Statelor Unite. Unii vorbiseră despre Centru ca despre armata particulară a Președintelui. Alți oficiali mai radicali care apăruseră la talk-show-uri de audiență națională, umblând pe linia fragilă dintre calomnie și pamflet, comparau echipa cu altă asemenea forță specială care fusese formată în Germania cu cincizeci de ani în urmă. Când erau presați de ziariști să spună dacă se refereau la SS, aceleași capete pătrate fie schimbau subiectul, fie refuzau să răspundă. Generalul J.J. Johnson, comandantul Centrului, știa totul despre adjunctul lui, generalul Sweet, însă așa cum le declarase oamenilor lui în absența lui Sweet: „Domnilor, nu mă tem de șarpele din casa noastră, căci nu am de gând să-i dau vreun prilej să muște".

Fie că era vorba de ofițeri superiori de la Pentagon, sau de politicieni, ori de Sweet, Președintele era singurul ce controla Centrul. Dacă-i era hărăzit să dispară, numai el putea apăsa pe buton.

— Mai ești acolo, maiorule?

— Mda, Smitty. Mă gândeam la ce spuneai tu despre Sweet. E o sugestie al dracului de tentantă, însă mă tem că undeva, sus, cineva va observa că lipsește un general-maior pe planșa lor de joc, chiar dacă e vorba de un nemernic ca Sweet.

Smitty scoase un oftat apăsător:

— Da. Cam ai dreptate. Era doar o sugestie potrivită pentru o seară ploioasă.

— Ei bine, Smitty, trebuie să plec. M-am gândit doar să-ţi spun unde sunt, dacă ai nevoie să iei legătura cu mine. Am beeperul la mine, dacă vrei să mă cauţi.

— Da, înţeleg. Vezi să-l aduci pe tipul ăla nou, ca să-l înregistrăm şi să-i punem eticheta, maiorule.

— Bine, bine, Smitty. Ne vedem mai târziu.

Mattson se întoarse în sala de aşteptare. Băiatul din spatele barului îi arătă masa pe care aştepta băutura comandată. B.J. înclina din cap, mulţumindu-i barmanului, în timp ce se aşezau la masă. Cineva de lângă bar îi ceru băiatului să dea drumul la televizor. Mattson îşi ridică privirea de la pahar, în timp ce o voce familiară deschide buletinul de ştiri. Chipul era îmbătrânit, însă vocea era la fel de puternică şi autoritară ca şi atunci când îl cunoscuse pe individ pentru prima oară, în Vietnam.

— Bună seara. Aici Dan Rather.

Urmară cele trei sau patru secunde de pauză, pe care le folosea de obicei, pentru a da efect spuselor sale.

— Astăzi, în Afghanistan, forţele mujahedinilor şi-au întărit efectivele din jurul capitalei asediate, Kabul. Trupele guvernamentale sunt decise să rămână pe poziţii cu orice preţ. Ivan Bloskvic, delegatul Uniunii Sovietice pe lângă Naţiunile Unite, a cerut o întrunire de urgenţă a Consiliului de Securitate, afirmând că acţiunile luptătorilor pentru libertate din Afghanistan se află într-o contradicţie directă cu termenii retragerii ruşilor, stabiliţi mai devreme în cursul acestui an.

Mattson scutură încet din cap, la auzul afirmaţiei. Când ruşii măcelăreau bărbaţi, femei şi copii afgani, o numeau „eliberare”. Când însă bieţii amărâţi începeau să riposteze şi să-i bumbăcească pe ruşi, se numea „violare a acordului”. De necrezut. Următorul reportaj era despre încă un recurs făcut de avocaţii lui Oliver North. Cazul North îl dezgusta pe Mattson de fiecare dată când se gândea la el. Aceasta era una din caracteristicile opiniei publice americane: îşi iubesc libertatea, fără îndoială, însă, măi frate, ce uşor uită preţul acesteia.

Dan îşi continuă prezentarea cu o coordonare perfectă cu imaginile.

— Au crescut speranţele în America Centrală, căci „cei cinci mari” se întâlnesc în această săptămână pentru a pune la punct o declaraţie permanentă de pace. Mai multe amănunte după o

scurtă pauză.

Dan dispăru, fiind înlocuit de un tip care vorbea despre hemoroizii lui, când crainicul aeroportului anunţă:

— Doamnelor şi domnilor, regretăm neplăcerea cauzată de întârzieri. Frontul atmosferic scade în intensitate şi toate zborurile vor începe să sosească în următoarele douăzeci de minute. Zborul 721 din Atlanta va sosi la Poarta 9. Zborurile 234 şi 831 vor sosi la porţile 7 şi 8. Vă mulţumim pentru înţelegere.

B.J. dădu paharul pe gât. Punând o bancnotă de zece dolari pe masă, se ridică şi îi făcu cu mâna în semn de adio tânărului recunoscător din spatele barului.

Locţiitorul de comandant Jacob Winfield Mortimer IV zâmbi spre stewardesa bine făcută, cu un păr roşu strălucitor, în timp ce aceasta înainta prin spaţiul strâmt dintre scaune. Se oprea din când în când şi cu un zâmbet plăcut, marcat de nişte dinţi de un alb strălucitor încadraţi de nişte buze pline, senzuale, îl ruga pe câte un pasager să îşi îndrepte scaunul. Jake îşi simţi pulsul accelerându-se în timp ce ea se apropia de sectorul în care se afla el. Îi urmărise fiecare mişcare, pe tot timpul drumului de la Atlanta. O dezbrăcase în minte de nenumărate ori. O minte de absolvent de Harvard, care, împreună cu vasta lui experienţă intimă cu femeile, îi estimase dimensiunile ca fiind 36 C – pieptul, 25 – talia, şi un 35 în şolduri. Avea un spate fin şi perfect curbat, continuându-se cu nişte fese frumos rotunjite pe care se mula fusta ei strâmtă, albastră. Doamne! Arăta perfect, din cap până în picioare.

Imaginându-şi-o cum ar fi stat întinsă, goală, era destul de evident excitat, lucru ce nu trecuse neobservat de doamna în vârstă din scaunul alăturat. Încercând să pară indiferent, Jake privi spre aceasta. Ea privi ostentativ spre poala lui, apoi ridică privirea rânjind şi spuse:

— Doamne, tinere, dacă n-o inviţi pe tânăra aceea în oraş în seara asta, mă tem că o să-ţi faci rău.

Bunicuţa cu păr cărunt reuşise ceea ce nici o altă femeie nu reuşise. Îl şocase. Rămăsese fără grai. Instinctiv, îşi puse mâna în poală.

— Aveţi vreo problemă cu centura de siguranţă, domnule?

Jake întoarse din nou capul spre culoar, şi trezi cu pieptul ei în faţa ochilor. Stewardesa era aplecată uşor în faţă, şi el avea o vedere perfectă spre bluza ei din satin alb. La naiba cu matematica de la Harvard. Avea în faţa ochilor o pereche perfect

proporţionată de sâni măsura 38.

Ea îi urmări privirea şi un uşor zâmbet îi apăru la colţul gurii. Pe un ton sexy, răsfăţat, îl întrebă:

— Aveţi nevoie de ajutor cu centura dumneavoastră, domnule?

Jake detectă un chicotit slab dinspre bătrânică, însă nu-şi dezlipi nici pentru o secundă privirea de pieptul roşcatei:

— Ăăă... mda, ăăă... se pare că va trebui s-o slăbesc puţin. E cam strâmtă.

Respiraţia ei emană un iz uşor mentolat, când se aplecă mai mult şi se întinse spre cataramă. În timp ce îşi muta mâinile, el observă un licăr năzdrăvan în ochii ei, iar zâmbetul i se lungi.

— Of, of, într-adevăr, cred că trebuie să fie tare incomod!

Mâna ei îi atinse interiorul coapsei, trimiţându-i un fior pe şira spinării.

— Oh, scuzaţi-mă, centurile pot fi greu de mânuit uneori, spuse ea, în timp ce cu mâinile ei desfăceau catarama centurii de siguranţă şi întoarse spre el nişte ochi de un verde-smarald.

Îi plăcu ce văzu. Un ofiţer al Marinei, solid, chipeş, cu un păr blond deschis şi nişte ochi de un albastru închis. Chipul îi era bronzat şi plăcut. Avea bărbia fermă, însă nu prea fermă, iar pe obrazul stâng avea o gropiţă cât se poate de drăgălaşă care-i punea în valoarea zâmbetul superb. Ea îi dădu cam 30–31 de ani. Judecând după umerii laţi şi după braţele vânjoase, musculoase, ce făceau să plesnească aproape cămaşa cu mâneca scurtă a uniformei lui albe de ofiţer al Marinei, era orice numai vreun ofiţer însărcinat cu munca de birou, nu. Îşi aruncaseră priviri unul altuia încă din Atlanta de când se urcase el în avion.

— Eşti ocupată în seara asta? întreba el.

Ea sfârşi de aranjat centura, însă mâinile îi mai zăboviră încă în poala lui, în timp ce răspundea:

— Cam la ce te-ai gândit, marinare?

— Cină, dans şi câteva pahare de băutură. Vom vedea apoi ce va urma. Ce zici?

Privirea ei îl cercetă din nou. Îl plăcea. Ce nu era de plăcut? se întrebă ea.

— Vom vedea, răspunse ea, în timp ce se îndreptă de spate şi îşi netezea fusta, apoi se îndepărtă pe culoar.

În boxe se auzi vocea pilotului care îi anunţa că începuseră să coboare spre zona Tampa Bay. Jake se aplecă spre interiorul culoarului şi privi spre partea din spate a avionului. „Roşcata” şi încă o stewardesă erau aşezate pe scaune şi îşi puneau centurile.

Îi zâmbiră amândouă. Ea nu-i spusese „da”, însă la urma urmei, nici nu-l refuzase.

— Fii pe pace, comandante, va ieşi cu tine. Am văzut asta în ochii ei. Eşti de mult timp detaşat aici?

Jake se întoarse la doamna în vârstă şi îi răspunse:

— Nu. Am fost detaşat în Carolina de Nord până acum, pe o perioadă destul de lungă. Am primit ordinul de a sosi aici, în Tampa, de-abia săptămâna trecută.

— Ei, asta-i frumos. Îţi va plăcea la nebunie în Florida. Nu e atât de umed şi de înăbuşitor ca în Carolina de Nord. Da, sunt sigură că îţi va plăcea aici, comandante.

Jake se mulţumi să încline capul aprobator, şi apoi se lăsă pe spatele scaunului.

Cum dracu’ să-mi placă? îşi spuse în sinea lui. Dacă ar fi avut de ales, nu s-ar afla pe avionul acela. S-ar afla în Fort Bragg, dând pe gât o ladă de bere împreună cu membrii echipei sale de infanterie marină. De ce dracu’ se afla în Tampa, la urma urmei? Şi a cui fusese ideea strălucită de a-l transfera de la Delta Force la Centru? N-avea nici o logică. Îşi petrecuse ultimii ani la comanda Echipei Şase a Infanteriei Marine, pentru numele lui Dumnezeu! Echipa Şase a Infanteriei Marine nu era doar o echipă oarecare a puşcaşilor, ci era aripa din cadrul Marinei a unităţii antiteroriste, de elită – Delta Force. Singura lui bănuială era că dăduse cu bâta-n baltă într-un anumit moment, deşi nu putea nici în ruptul capului să-şi dea seama unde. Echipa făcuse o treabă a dracului de bună în ultimele optsprezece luni. Efectuaseră două misiuni clandestine de recunoaştere asupra bazelor navale sovietice în largul coastelor Kaliningradului şi alte două operaţiuni în preajma porturilor Puerta Somoza şi Corinta, din Nicaragua. La acestea trebuia adăugată şi misiunea de antrenament, din El Salvador, ce durase şase luni, menită a-i învăţa pe recruţi tehnici de dinamitare subacvatică şi alte tehnici de luptă, pentru a-ţi da seama exact cât de bine mersese echipa. Ei coordonaseră operaţiunile din Rusia şi Nicaragua. Nu, oricât de multe variante îi treceau prin minte, tot nu avea nici o logică. De ce transferau un comandant experimentat de la o echipă de luptă la cartierul general? Dacă şi-ar fi dorit o muncă de birou, ar fi rămas în Philadelphia şi ar fi lucrat în cadrul firmei de avocatură a tatălui său. Nu era numai unul dintre cele mai renumite birouri de avocatură din ţară, ci şi unul dintre cele mai vechi. Fusese fondat de stră-stră-străbunicul lui, înainte de începutul Războiului de Independenţă. Familia lui strânsese o

avere atât de mare încât putea asigura o viaţă luxoasă următoarelor trei generaţii. Ideea că unul din fiii lor ar putea întoarcă efectiv spatele unei asemenea averi şocase întreaga familie.

Bunica lui se încăpăţâna să creadă că cei patru ani de fotbal de dinainte de Harvard îi afectaseră creierul. Când intrase în Marină, restul familiei începuse să creadă că bunica lui avea dreptate.

Jacob Winfield Mortimer al IV-lea avea orice, numai probleme la creier – nu. Când majoritatea puştilor absolveau liceul, Jake Mortimer era pe cale de a-şi încheia anul II la Harvard. La vârsta de douăzeci de ani absolvise unul din cele mai prestigioase colegii din America. În acel moment lansase bomba asupra familiei sale şi făcu o cerere, care se dovedi a fi acceptată, de a intra în Academia de Marină a Statelor Unite, la Annapolis. Lui Jake îi plăcuse la Academie şi nu regretase niciodată cariera aleasă. La fel ca şi la Harvard, Jacob Mortimer absolvise între primii cinci la sută din promoţia lui, o ispravă ce nu trecu nerăsplătită de departamentul său de la Academie. Performanţele universitare ale lui Jake erau atât de bune încât, la recomandarea atât a Academiei cât şi a Departamentului Naval, fusese avansat direct sublocotenent.

Asta fusese cu opt ani în urmă. De atunci, urmase Şcoala Trupelor Aeropurtate, cursurile Infanteriei Marine, cursuri de utilizare a explozibililor şi armelor sofisticate, ca şi Şcoala de Informaţii, participase la misiuni în Nicaragua, El Salvador, pe ţărmul rusesc şi în Orientul Mijlociu. Era o cale plină de greutăţi, însă Jake o îndrăgea pe de-a-ntregul. Când alţi ofiţeri, camarazi de-ai lui, îl întrebaseră de ce se chinuia singur, urmând cele mai dure şcoli de luptă, în răspunsul lui Jake răzbătuse o latură bine ascunsă a caracterului său. După părerea lui, războiul din Vietnam fusese pierdut de către ofiţeri incompetenţi, care ceruseră de la oamenii lor mai mult decât puteau face ei înşişi. Erau nişte rataţi – iar despre Jake Mortimer nimeni nu va putea spune acest lucru vreodată.

În mintea lui începu să-şi facă loc o stare de deprimare. În cei doisprezece ani ai săi de carieră militară, aceasta era prima dată când se gândea să renunţe. Desigur, această decizie i-ar fi mulţumit pe cei din familie. Tatăl lui pusese numele lui Jake pe uşa firmei, cu doisprezece ani în urmă şi era încă acolo. Încercă să depăşească această stare, în timp ce simţea cum avionul îşi începea coborârea, însă nu reuşea. Dacă încercau să-l bage la o

muncă de birou, ar fi adunat toate actele necesare şi ar fi demisionat. Lungul zbor cu avionul nu reprezenta chiar o pierdere totală. Mai era şi încântătoarea stewardesă.

Jake Mortimer stătea în picioare, aşteptând răbdător ca să-i sosească bagajele pe banda rulantă. Afară se oprise ploaia iar cerul se însenina, o dată cu apropierea amurgului. Despăturind bucăţica de hârtie pe care i-o strecurase „Roşcata”, în timp ce ieşea din avion, zâmbi discret, citind scrisul de mână fără cusur.

Karen Davis
Residence Inn, Aeroportul Tampa, Apartament 202
Şoseaua North Rocky Point, nr. 3075
887–5576
Cred că ajung acasă pe la opt. Dă-mi un telefon.

Biletul îi dăduse deja o stare de bună dispoziţie. Poate şederea lui în Florida nu va fi chiar atât de rea, la urma urmei. Zărindu-şi cele două valize mari, cenuşii, sosind pe banda rulantă, întinse mâna, luă una din ele, şi era gata să se întindă după cealaltă, când în spatele lui, o voce îl întrebă:

— Cealaltă e tot a dumneavoastră?

Mortimer se întoarse şi ridică privirea la maiorul cel înalt, îmbrăcat într-o uniformă perfect aranjată şi decorată. Pe partea dreaptă avea un număr impresionant de petliţe militare, acoperite în partea de sus de o insignă de infanterist, şi deasupra acesteia de două aripi lustruite – însemnul armatei americane. Pe stânga avea înscrisă unitatea din care făcea parte şi purta o etichetă neagră din plastic pe care scria „Mattson”.

Fără a aştepta răspunsul lui Mortimer, Mattson înhăţa cealaltă valiză cenuşie.

— Văd că sunt la fel amândouă, spuse Mattson, citind eticheta cu numele lui Jake de pe uniforma albă, a Marinei, purtată de acesta. Jacob Mortimer, bănuiesc.

Mortimer studia încă şirurile de decoraţii, observând că primele două de sus erau Crucea pentru Merite Deosebite şi Steaua de Argint. Singura decoraţie mai mare decât acestea două era Medalia de Onoare.

— Da, sunt comandant-adjunct Mortimer.

Mattson puse valiza în stânga lui şi întinse mâna dreaptă.

— Maiorul B.J. Mattson, din cadrul Centrului de Operaţiuni Speciale G-2. Am venit să vă iau şi să vă ajut să vă cazaţi cât mai

repede.

— Mulţumesc, maiorule. Nu am venit decât cu cele două valize. Celelalte lucruri ale mele trebuie să sosească la biroul de transport în câteva zile.

— Perfect, comandante. Dacă vii cu mine, am maşina parcată în faţă. Mergem la cartierul general să-ţi înregistrez oficial sosirea.

— Desigur, spuse Jake.

Trecu lângă Mattson şi părăsiră amândoi aeroportul, traversând parcarea.

Punând valizele în portbagajul maşinii oficiale, se strecurară amândoi pe locurile din faţă. În timp ce Mortimer îşi închidea centura, întrebă:

— De cât timp eşti în Centrul de Operaţiuni Speciale, maior Mattson?

— De la începutul anului 1986, spuse B.J., pornind maşină şi ieşind din terminal.

Mortimer cugetă un moment, apoi spuse:

— Credeam că Centrul a fost activat în aprilie ’87.

— Ai dreptate. Asta a fost data oficială. Însă noi plănuiserăm totul cu mult înainte. În momentul în care „omul de la Casa Albă” a primit aprobarea Congresului, noi eram deja pregătiţi. Am preluat bazele fostului Centru de Intervenţii şi am folosit unii din oamenii lor. S-ar putea spune că eu am intrat pe la parter.

Jake observă însemnul Forţelor Speciale pe umărul drept al lui B.J.

— Ai stat mult în Forţele Speciale?

— Patru ani ca subofiţer. Am luptat ceva vreme şi în Vietnam. Am plecat şi m-am dus la Universitatea Texas A&M, am absolvit, apoi m-am întors în Forţele Speciale. Fac parte din gaşcă de aproape treisprezece ani. Nici nu mi-aş dori să fiu în altă parte.

— Ei bine, vreau să te întreb ceva, domnule maior.

— Spune-mi B.J., comandante. „Maior” sună atât de oficial!

— În regulă, B.J. Îmi poţi spune de ce dracu’ mă aflu aici? Dumneata ar trebui să ştii.

Mattson zâmbi şi spuse:

— Te întrebi ce caută într-un birou de hârţogari un comandant de front din Infanteria Marină, nu-i aşa?

— Te-ai prins.

— Ei bine şi eu mă mir. Tot ce ştiu este că bătrânul „Dur” a vrut să vii aici şi aici eşti. Ne-a spus să-i aducem dosarele tuturor liderilor de echipe ale Infanteriei Marine. Asta s-a întâmplat

săptămâna trecută, într-o zi, nu mai ştiu care. Probabil că dumneata ai fost fericitul câştigător. Indiferent ce planuri avea bătrânul, nu spune la nimeni. Însă orice ar fi, poţi fi sigur că nu are de-a face cu munca de birou.

Mortimer oftă uşurat când auzi ultimele cuvinte ale lui Mattson. Slavă Domnului că nu urma să fie o sarcină de birou.

— Domnule maior, vreau să zic – B.J., ai spus „Durul”. Te referi la generalul Johnson?

Mattson izbucni în râs.

— Da. Aşa-i spun băieţii de aici. Mă mir că nu l-ai cunoscut încă.

— Nu, de fapt, lucrez deja de doi ani pentru el şi nu l-am văzut niciodată. De fiecare dată când a fost la Fort Bragg, sau la Centrul de Operaţiuni Speciale ale Marinei din Coronado, eu şi echipa mea eram trimişi în misiune. Se spune că are o fire tare năvalnică şi că crede cu tărie în Centrul de Operaţiuni Speciale.

— Fii sigur că aşa e. Ştii că Preşedintele l-a numit personal la conducerea Centrului. Nici nu a luat pe altcineva în considerare pentru această funcţie. Bătrânul are părul mai alb decât zăpada proaspătă din Alaska. Unii din băieţi spun că a albit din cauza numărului record de zboruri de luptă efectuate în Vietnam. Generalul poate pilota aproape orice, dacă vehiculul are aripi şi o elice. Alţii spun că a albit în ziua în care Preşedintele l-a chemat la Casa Albă. Şi, frăţioare, într-o anumită privinţă chiar au dreptate; e la fel de dur ca şi unghiile de la picioarele unui dinozaur însă este în acelaşi timp un om corect.

Jake râse şi se lăsă pe spate în scaun.

— Ei bine, asta chiar că înseamnă „dur”.

Mortimer se relaxă în timp ce înaintau cu maşina pe Bulevardul West Shore. Lumini sclipitoare de neon prindeau viaţă în tot oraşul, pe măsură ce amurgul se lăsa în Tampa. Un panou de lângă autostradă îi atrase atenţia lui Jake: „Tampa Bay, căminul celor de la Tampa Bay Buccaneers”. Poate că până la urmă această însărcinare nu urma să fie atât de rea.

Când se apropiară de poarta principală a Bazei Aeriene MacDill, B.J. îşi scoase actele de identitate şi îi spuse lui Mortimer să facă acelaşi lucru. Paznicul le verifică, apoi le făcu semn că puteau trece. Două avioane F-16 decolară în tandem, zgomotul motoarelor lor puternice pierzându-se pe cerul întunecat.

Înaintând pe Bulevardul Tampa, B.J. întoarse maşina în faţa cartierului general al Centrului şi o parcă. Nu era deloc cum se aşteptase Mortimer. Era o clădire albă, cu două etaje. În faţă nu

avea decât o placă simplă, albă pe care scria: „Centrul de Operaţiuni Speciale al Statelor Unite”. La fiecare capăt al acesteia se aflau câte doi palmieri stufoşi.

— Nu e chiar ce te aşteptai, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Probabil că după ce am văzut palatul cu opt etaje de la Fort Bragg, mă aşteptam la un zgârie-nori.

— Ei bine, nu o fi chiar cea mai înaltă clădire din Tampa, însă „Durul” are în subordinea lui mai mult de treizeci şi cinci de mii de oameni aici. Cum spune şi reclama, trebuie doar să ridice receptorul ca să se întindă şi să atingă pe cineva.

Ieşiră amândoi din maşină şi intrară înăuntru. Sergentul major Tommy Smith era aşezat la biroul personalului de serviciu. Jake presupuse că sergentul avea cam 1,70 m înălţime, însă era clădit precum un zid de cărămidă.

— Salut, dom’ maior. Văd că ai dat de noul-sosit, spuse Smith şi întinse mâna lui mare lui spre Mortimer.

Jake dădu noroc cu el şi fu surprins de forţa strânsorii acestuia.

— Ei bine, comandante, semnează te rog registrul de sosire şi dă-mi trei copii după ordinul de transfer. După aceea te poţi duce cu maiorul la club, să beţi un păhărel.

— Cea mai bună ofertă care mi s-a făcut, de când am plecat din Fort Bragg, spuse Mortimer.

În timp ce Jake se iscălea, Smith îl trase pe B.J. de o parte şi îi spuse în şoaptă:

— Domnule, a sunat Charlotte cam acum o jumătate de oră. I-am spus ce se petrece, că trebuie să-l aştepţi pe comandant. Mi-a spus să vă transmit că se duce în seara asta să ia cina în oraş cu soţia căpitanului Anderson. Nancy e cu ăia mici la noi acasă. Au luat cina şi se uită la nişte casete video închiriate de Nancy. Copiii dumneavoastră ne-au rugat să-i lăsăm la noi peste noapte, să se joace. I-am spus lui Nancy că vă întreb după ce-l aduceţi pe comandant. Nu e absolut nici o problemă, B.J.

— Fir-ar să fie! spuse Mattson în şoaptă.

Charlotte făcea acest lucru pentru a se răzbuna pe el pentru cearta lor din acea dimineaţă. Ştia ce părere are el despre Sue Anderson. Femeia era pe cale de a deveni o alcoolică în regulă, iar reputaţia pe care o avea la baza aeriană devenise rapid subiectul conversaţiilor purtate în şoaptă. Charlotte refuză să creadă zvonurile. Şi apoi, aveau şi ceva în comun: amândouă urau armata. Ceea ce-l deranja şi mai tare era faptul că pilotul Larry Anderson urma cursurile Şcolii de Limbi Străine din California şi nu urma să se întoarcă acasă mai repede de trei

luni.

— Sunteţi de acord, B.J.? întrebă Smith.

— Desigur, Smitty, dacă nu vă deranjează pe tine şi pe Nancy.

Smith înclină aprobator capul şi se întoarse la birou. El şi Nancy îi cunoşteau pe Charlotte şi pe B.J. de mai mult de trei ani. Erau prieteni buni şi îşi dădea seama că B.J. îşi făcea griji din cauză că Charlotte ieşea cu Sue Anderson.

— Cam asta-i tot, sergent Smith, spuse Jake, închizând registrul.

Întinzând mâna în sertarul de la birou, Smith scoase o cheie şi i-o dădu lui Mortimer.

— Poftiţi cheia de la camera dumneavoastră, domnule, numărul 15 la sediul ofiţerilor vizitatori. Până luni, când putem găsi ceva mai stabil pentru dumneavoastră, sper să fiţi mulţumit pe timpul weekendului. Ei bine, cred că acum putem merge cu toţii la locul nostru de adăpat, domnule maior.

— Mulţumesc, Smitty. Pentru tot. Comandante, ai chef de câteva păhărele până te las la camera ta?

— N-ar fi rău deloc. Condu-mă, sergent Smith, spuse Jake, plecând împreună cu maiorul.

Tommy înclină capul şi îi făcu semn cu mâna, ridicând receptorul pentru a-i telefona soţiei lui.

Barul principal de la sala de dans era deja aglomerat. B.J. Îl conduse pe Jake, prin mulţime, spre un bar mai mic, cu scaune înalte, în spatele ringului principal. Pe tonomat se auzea muzică country. Găsiră două scaune la capătul îndepărtat al tejghelei. În timp ce aşteptau să li se aducă băuturile, Jake se uită din nou la medaliile de pe uniforma lui Mattson.

— Spui că ai fost gradat înainte de a deveni ofiţer, B.J.?

— Da. Infirmier în Forţele Speciale. Apoi am ajuns sergent, după patru ani.

— Câtă vreme a trebuit să stai în Vietnam ca să aduni toată „salata” aia de pe tine?

— Aproape doi ani. Am fost rănit într-o misiune de recunoaştere. Nu m-au lăsat să mă întorc, aşa că am plecat din armată. Mi-am distrus şi o carieră de chirurg al dracului de promiţătoare, spuse B.J., ridicând mâna, de pe care îi lipsea un deget şi a cărei palmă era adânc brăzdată de cicatrice. Jake se afla în compania lui de două ore şi nici nu-i observase defectul de la mână.

Ospătarul le aduse băuturile. B.J. Ridică paharul pentru un

toast.

— Ei bine, comandante, în calitate de unică prezenţă oficială care te întâmpină în numele acestei organizaţii demne de laudă, îţi urez bun venit la Centrul de Operaţiuni Special al Statelor Unite.

Jake ciocni uşor paharul cu Mattson şi luă o înghiţitură zdravănă de scotch cu apă. Jake fu oarecum nedumerit de părerea lui despre „rataţii" din Vietnam, cum le spunea el.

Judecând după medaliile de pe pieptul lui B.J., maiorul numai ratat nu era. Mai mult, părea chiar un tip nemaipomenit de cumsecade. Vru să întrebe despre Crucea de Argint pentru Merite Deosebite, pe care o purta maiorul, însă o lăsă pe mai târziu, poate după ce vor fi lucrat împreună o vreme.

Mattson îi făcu lui Jake, în următoarea oră, o expunere a misiunilor şi operaţiunilor care cădeau în sarcina lor, acolo, la Centru. În mare, atunci când se ivea o problemă, în orice colţ al lumii, ce implica interesele sau personalul american, Preşedintele sau secretarul apărării trebuiau să-l pună la curent pe generalul Johnson şi să ceară ca Centrul să rezolve problema înainte ca aceasta să le scape din mână. Johnson avea în subordine Beretele Verzi din cadrul Centrului de Operaţiuni Speciale nr. 1, de la Fort Bragg, Carolina de Nord, puşcaşii marini din cadrul Centrului de Operaţiuni Speciale al Marinei, din Coronada, California, ca şi Forţa Aeriană 23, de la Centrul de Operaţiuni Speciale Aeriene din Huribort Field, Florida. Generalul putea alege oricare din aceste unităţi, sau o combinaţie a lor, în funcţie de caracterul misiunii respective.

Jake începuse să întrebe ceva când sună beeperul lui B.J.

— Se pare că mă sună cineva. Mai comandă câte un rând pentru fiecare, mă întorc imediat.

Mattson se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre hol.

Jake îi făcu barmanului semn să mai aducă de băut. În timp ce aştepta comanda, ridică din întâmplare privirea spre ceasul din spatele barului. La dracu! Uitase s-o sune pe Karen la opt. Era deja trecut de zece. Repezindu-se spre hol, îşi scoase bileţelul din buzunarul de la cămaşă şi formă numărul. Cum putuse uita un asemenea trup? Telefonul sună de două ori înainte ca robotul să se declanşeze:

— Bună, Karen la telefon. Nu sunt acasă acum, dar dacă vă lăsaţi numele şi numărul la semnalul sonor, vă voi căuta cât de repede posibil. Mulţumesc, la revedere.

Urmă o pauză de cinci secunde, apoi un piuit.

— Karen, sunt Jake Mortimer. Îmi pare rău pentru astă-seară, însă am fost reţinut de nişte treburi. Te sun din nou mâine. Încă o dată, îmi pare rău. Pa.

Punând receptorul în furcă, se gândi ce şanse avea să-l ierte. Dacă roşcata aceea avea un temperament la fel de aprins ca şi culoarea părului, nu mai avea nici o şansă. Întorcând hârtia pe partea cealaltă, îşi notă ceva pe ea: „De trimis două duzini de trandafiri lui Karen, dis-de-dimineaţă”. Punând hârtia la loc în buzunar, se întoarse la bar. B.J. se întoarse deja.

— A fost important telefonul? întrebă Jake.

— Da. Era sergentul Smith. Sper că nu ţi-ai făcut nici un fel de planuri pentru mâine dimineaţă, devreme.

Jake sorbi din băutura lui şi spuse:

— Ei bine, devreme de tot n-am nimic de făcut. Care-i treaba?

— Nu ştiu sigur. Cum am mai spus, bătrânul e tare misterios. Însă am impresia că vom afla de ce te afli aici. Trebuie să ne întâlnim cu el la Rocky Point Country Club, la 7 dimineaţa.

— E ceva ciudat în acest lucru?

— Greu de zis. Însă indiferent despre ce-ar vrea să stăm de vorbă, nu vrea ca cineva să ne vadă pe toţi trei împreună. Clubul de golf de la Rocky Point e un local pentru civili, lângă aeroportul de unde te-am luat eu. Ce-ţi spune acest lucru?

Jake se uită atent la Mattson, pe deasupra paharului. Mica gropiţă drăgălaşă, pe care Karen o admira atât de mult, apăru brusc când zâmbi şi spuse în şoaptă:

— Sweet.

B.J. ciocni paharul cu Jake şi răspunse:

— Pe cuvântul meu, cred că te-ai prins!

Izbucniră amândoi în râs în acelaşi timp. Jake îi făcu barmanului semn să le mai aducă un rând. Mâine era mâine. Deocamdată era momentul să petreacă. În timp ce soseau băuturile, în jurul lor se adunară alţi membri ai Centrului pentru a-l cunoaşte pe noul membru al echipei lor de elită. B.J. făcu prezentările, apoi se duse pe o latură a barului şi se uită la ceas. Se întrebă dacă Charlotte ajunsese deja acasă.

CAPITOLUL 2

Soarele apusese în spatele Anzilor, în timp ce negustori din orăşelul îmbogăţit din resursele de petrol deţinute – Lago Agrio, începeau să-şi închidă prăvăliile. În piaţă şi de-a lungul străzilor, indienii şi fermierii din satele de munte îşi încărcau legumele şi fructele rămase nevândute în coşuri împletite, din paie şi le ridicau pe spate. Trecându-şi braţele obosite prin chingi pentru umăr, improvizate din scoarţă de copac, îşi începură lungul drum ce urma să-i poarte peste crestele dealurilor, înapoi spre casele lor.

O dată cu grăbitul apus de soare, se simţea şi o scădere bruscă a temperaturii. O ceaţă subţire, asemănătoare cu cea a Londrei, începu să se târască şi să se răspândească în sus, pe Valea Santa Cecilla şi de-a lungul străzilor din Lago Agrio.

Ceaţa cea stranie reprezenta un element familiar al verii, pentru multe din oraşele şi satele ce se întindeau de-a lungul ecuatorului. În timpul zilei atmosfera era caldă până la toridă, însă după ce apunea soarele, îşi făceau apariţia vânturi reci, din vest, dinspre Anzii înzăpeziţi. Combinaţia de aer rece şi de pământ încă încins dădea naştere ceţii înalte până la genunchi ce şerpuia pe străzi şi pe alei. Acest lucru de altfel banal trecea neobservat de către locuitorii oraşului. Nu aveau de unde şti că, în acea noapte, ceaţa nu sosise singură. O dată cu ea sosise moartea, moartea, întruchipată de bărbaţi în negru purtând asupra lor armele distrugerii.

Cei cinci bărbaţi înaintau pe străzile înguste, contopindu-se practic cu umbrele clădirilor. Încet, cu precizie disciplinată, trecură de piaţă şi traversară artera principală – Bulevardul Lavdio. Se aflau acum în zona rezidenţială a membrilor nou-îmbogăţiţi ai clasei conducătoare din Lago Agrio. Înaintând de-a lungul marginilor unor grădini frumos aranjate, grupul se opri brusc, în clipa în care farurile unei maşini ce se apropia dădură colţul de la capătul străzii. Nu exista nici o urmă de disperare în încercarea lor de a se adăposti, ci era mai degrabă o mişcare, înceată, precisă, executată de toţi cinci concomitent. Se topiră în umbra copacilor şi a gardurilor vii. După ce îi depăşi maşina, ieşiră din nou şi îşi continuară înaintarea tăcută.

Mai traversară o stradă, apoi parcurseră încă un cvartal şi ajunseră la o zonă împădurită. În fruntea grupului mergea cel

mai înalt dintre ei. Ajungând la marginea zonei împădurite, ridică încet mâna, făcându-le semn să se oprească. Ascultând concentrat pentru câteva clipe, se lăsă încet pe un genunchi. Ceilalţi făcură imediat întocmai. Făcându-le celorlalţi semn să rămână pe loc, tipul cel înalt înaintă şi desfăcu crengile unui arbore de capoc[2], ce atârnau foarte jos. Prin mica deschizătură putea vedea porţile mari duble, din fier forjat, care blocau intrarea spre vila de vizavi. Trei soldaţi ecuadorieni, cu arme automate M-16, stăteau de pază la intrare.

Poarta făcea parte dintr-un zid de cărămidă înalt de trei metri, ce împrejmuia elegantul conac în stil colonial. La dreapta şi la stânga porţii erau amplasate reflectoare, alte lumini fiind amplasate la fiecare douăzeci de metri pe zid, în toată lungimea lui. Privirea observatorului tăcut rătăci pe întreg zidul, până ce acesta găsi ce căuta. Chiar în spatele marginilor obscure ale suprafeţelor luminate de la poartă, se aflau două camere de luat vederi, telecomandate, care cercetau în continuu zona, de la poartă la fiecare capăt al străzii şi înapoi. Dacă informaţiile lor erau corecte, şi până atunci fuseseră fără cusur, mai trebuiau să fie doi soldaţi la fiecare post de santinelă, în cele patru colţuri ale zidului exterior. Înăuntru trebuia să fie o echipă de pază, privată, alcătuită din zece oameni ce trăiau chiar pe proprietate. Noaptea lucrau în două schimburi de câte cinci inşi fiecare, cu trei ore de somn, trei ore de veghe. Această echipă de securitate reprezenta adevărata ameninţare pentru misiune. Santinelele dinăuntru nu aveau un traseu bine stabilit de mişcare în zonă. O întâlnire accidentală cu aceştia putea însemna eşecul misiunii. Erau nevoiţi să depisteze şi să elimine cu răbdare, pe cei cinci agenţi de pază, înainte de a ataca casa.

Încet, şi cu o atenţie grijulie, Joaquin Ochoa, liderul cubanez al grupului de atac de cinci inşi, dădu drumul crengilor şi se retrase pas cu pas la locul unde aşteptau ceilalţi. Ridicându-şi manşeta mănuşii sale negre, se uită ce oră indica ceasul lui dotat cu o luminiţă. Era doar nouă şi jumătate, înaintarea lor în susul văii şi prin oraş decursese mai uşor decât se aşteptaseră. Erau chiar înaintea programului. Privindu-i pe cei patru camarazi ai săi, Ochoa ridică două degete şi spuse în şoaptă:

— *Dos horas – descanso.*

Oamenii dădură aprobator din cap, în întunericul ce-i învăluia, şi, cu mişcări de pisică, se aşezară fiecare în poziţii comode

[2] Specie de arbore din care se obţin fibre textile (n. tr.).

lângă copaci, mulţumiţi fiind de ocazia de a se odihni două ore.

Ochoa se întoarse la punctul avantajos de la marginea copacilor. Cele trei santinele erau acum aşezate pe trotuar cu spatele lipit de zid. Joaquin zâmbi în sinea lui. Chiar şi acest obicei al lor figura în amănunţitul raport informativ pe care-l prinse cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă de la colonelul Supla, comandantul lui. Fusese într-adevăr un raport foarte detaliat.

„Securitatea reşedinţei guvernatorului este asigurată de o companie a Armatei Ecuadoriene, Brigada a III-a. Misiunea lor de bază este paza staţiilor de pompare a petrolului şi a conductelor ce ies din Lago Agrio. Câte un pluton are sarcina ca, prin rotaţie, să asigure câte o săptămână securitatea reşedinţei. Brigada a III a se află în oraş de mai mult de trei luni şi echipei i-a scăzut vigilenţa, din cauza plictisului şi a inactivităţii. Starea de vigilenţă, nu numai a gradelor inferioare, ci şi a ofiţerilor, este aproape nulă. Santinelele de la poarta principală au tendinţa de a sta în poziţie şezândă, rezemaţi de pereţi, după ce sunt verificaţi de ofiţerul răspunzător cu paza, la ora zece. La unsprezece sau unsprezece şi jumătate, aproape toate santinelele dorm deja.”

Ochoa avea de gând ca după misiune, agentul care supraveghease ţinta cu asemenea atenţie pentru detalii să primească maximum de laude în raportul lui. Privindu-şi ceasul din nou, văzu că trecuseră numai cincisprezece minute. Dând drumul unui oftat trecut, se aşeză pe jos, cu picioarele încrucişate. Aceasta era singura parte a oricărei misiuni pe care o ura. Aşteptarea. Adesea îţi dădea răgazul de a te gândi la lucruri ce nu erau relevante pentru operaţiune. Lucruri ca de exemplu soţia şi copiii din Cuba, pe care nu i-ai văzut de mai mult de un an. Sau, cum ar fi, despre măcelul ce urma să înceapă în curând, şi apoi, desigur, aveai prea mult timp în care te puteai gândi la propria-ţi moarte. Într-adevăr, aşteptarea era întotdeauna partea cea mai grea.

* * *

Vizavi, atât luminile primului, cât şi ale celui de-al doilea etaj ale vilei cu două nivele, erau aprinse. Sunetul slab al muzicii spaniole traversa grădina întinsă şi zidul înconjurător, în sala de dans, Miguel Duran, guvernatorul din Lago Agrio, ridică paharul pentru un toast:

— *Señoras* şi *señores:* un toast pentru onorabilul nostru oaspete, *señor* Juan Garces, ministru de finanţe.

— *Saludar!* se auzi în întreaga cameră când oaspeţii îşi ridicară paharele în semn de salut faţă de ministru.

Garces era un bărbat imens, cântărind mai mult de o sută cincizeci de kile. Sprâncenele sale groase se arcuiră uşor în clipa în care el făcu o plecăciune în faţa celorlalţi şi zâmbi în timp ce erau ridicate paharele în onoarea lui – şi pe bună dreptate, căci el adusese veşti bune personajelor bogate şi influente ce stăteau acum în faţa lui în acea cameră. Profiturile oraşului Lago Agrio realizate din bogate regiune petrolieră Northern Oriente se dublaseră în acest an. Cei bogaţi deveniseră şi mai bogaţi, mulţumită deciziilor sale înţelepte şi a felului mai de grabă dubios în care manipulase finanţele ţării. Aveau, într-adevăr, de ce să-i fie recunoscători.

Formaţia se lansă într-un nou cântec spaniol, vioi, iar cuplurile se îndreptară spre ringul de dans. În colţul opus al încăperii, Paul Bracken, consulul Statelor Unite, stătea de vorbă cu colonelul Robert Powers, comandant al Grupului Consultativ Militar al SUA în Ecuador.

— Uită-te la el. Ticălosul ăla gras e cel mai mare escroc din ţară şi e tot timpul în centrul atenţiei, spuse Bracken.

— Da. Dar uită-te ce admiratori are. Cei mai bogaţi indivizi din ţară. Garces nu e prost. Se află mulţi oameni puternici aici, în această seară, iar el vrea să se asigure că nu uită ce-a făcut pentru ei.

Bracken îşi goli paharul şi scutură din cap, spunând:

— Ştii, nu înţeleg cum de oamenii din camera asta pot să stea şi să bea şampanie şi să mănânce caviar, în timp ce mai mult de jumătate din oamenii acestei ţări se chinuie să supravieţuiască de pe o zi pe alta, cu ce pot ei să cultive, să fure sau găsească într-o ladă de gunoi. Ascultă-mă pe mine, colonele, dacă nu vor începe să împartă profitul realizat de la aceste câmpuri petroliere şi zonelor mai sărace din această ţară, în locul oraşelor mari şi conturilor lor personale, se vor alege cu o revoluţie în toată regula.

— Sunt de acord, domnule Bracken. Însă acele câmpuri dau la iveală aur negru de zece ani deja şi cei care controlează fluxul acestuia sunt mulţumiţi de felul în care stau lucrurile acum. Nu au de gând să le schimbe. Ce naiba, şpăgile pe care le dau liderilor armatei sunt atât de mari încât le garantează siguranţa faţă de loviturile de stat militare sau răsturnările de guvern care se petreceau altădată. Pot fi foarte liniştiţi acum şi ei ştiu acest lucru.

Cânt trecu ospătarul pe lângă ei, Bracken mai luă un pahar.

— Da. Ascultă ce-ţi spun, colonele. Toată starea asta de lucruri va ieşi din ţâţâni şi îi va muşca de cur într-o bună zi, iar noi va trebui să-i vindecăm de turbare.

— Foarte originală exprimare, domnule Bracken, spuse Powers, zâmbind şi înclinând capul spre guvernatorul Duran şi ministrul Garces care trecură pe lângă cei doi americani şi ieşiră pe culoar.

— Ca întotdeauna, prietene, ţi-am pregătit pentru vizită camera potrivită, spuse Duran.

Deschizând uşa, rânji şi îl bătu uşor pe spate pe Garces, după care îi arătă patul:

— Amândouă sunt fete de indieni Jivano: au treisprezece ani şi sunt virgine. Exact cum îţi place. Distracţie plăcută, masivul meu prieten, spuse Duran închizând uşa şi întorcându-se la petrecere.

Ochii mici şi rotunzi ai lui Juan Garces sclipeau încadraţi de faţa lui buhăită, în timp ce îşi trecea degetele prin părul gros.

Ştergându-şi buzele groase de picăturile de transpiraţie ce le năpădeau, se apropie de pat şi privi în jos spre cele două trupuri goale ce stăteau întinse în faţa lui. Încheieturile mâinilor şi gleznele le fuseseră legate de un pat special construit. Zăceau răstignite pe spate, expuse vederii pofticioase a uriaşului din faţa lor. Pernele de sub capetele lor erau acoperite de un păr lung, negru. Frumuseţea chipurilor lor arămii era umbrită doar de către banda de scotch ce le acoperea gura. Îndreptându-se spre măsuţa de lângă pat, Garces zâmbi cu gura până la urechi. Prietenul său, guvernatorul, se gândise la absolut tot. Privirile înspăimântate ale tinerelor fete se mutau dintr-o parte în cealaltă, încercând să urmărească mişcările bărbatului. Acesta chicoti uşor, aplecându-se înainte şi luând unul din cele şase instrumente sexuale diferite care fuseseră lăsate la dispoziţia lui.

Obrajii le fură brăzdaţi de lacrimi, iar ochii le fură cuprinşi de groază când bărbatul cel gras se întoarse spre ele, ţinând în mână un vibrator gros şi lung de 20 cm, în formă de penis uman. Cu un rânjet diabolic, apăsă pe buton. În timp ce îngenunchea lângă pat, zbârnâitul constant, puternic, al vibratorului umplu camera.

Joaquin Ochoa se lăsă cuprins de un somn uşor. El şi oamenii lui urmau să aibă nevoie de toată forţa lor pentru a duce la bun sfârşit această misiune. Cel pe care trebuiau să-l răpească cântărea binişor peste 150 de kilograme.

Colonelul Powers îşi roti privirea prin toată încăperea, dar nu-l putu găsi pe Paul Bracken. Era gata de plecare şi voia să ştie dacă consulul dorea să fie dus şi el înapoi la hotel. Ieşind în holul intrării principale, îl zări pe consilierul lui Bracken, Mike Highfield. Tânărul cel îndesat era un fost puşcaş marin, iar acum îi servea lui Bracken drept consilier neoficial şi gardă de corp. Înaintând pe hol, Powers îi făcu semn lui Highfield pentru a-i atrage atenţia. Cei doi se întâlniră în faţa uşii principale.

— Mike, unde ţi-e şeful? întrebă Powers.

Highfield îi arătă balconul, spunând:

— E acolo cu ministrul acela străin, colonele. Au vrut să discute între patru ochi. De aceea mă aflu aici şi nu acolo.

Powers trase puţin draperia la o parte. Cei doi bărbaţi păreau a fi angajaţi într-o discuţie aprinsă. Paul Bracken era decis să se asigure că fiecare membru al guvernului ştia ce părere avea despre reforma agrară şi despre nedreptăţile suferite de pătura săracă, prin mită şi corupţie. Powers se gândi să li se alăture, apoi îşi dădu seama că băuse prea mult pentru a mai putea contribui cu vreun comentariu interesant la conversaţie. Dând drumul draperiei, se întoarse la Highfield, care stătea stană de piatră, privindu-l pe şeful lui pe fereastră. Îşi descheiase smochingul, pentru a ajunge mai uşor la pistolul automat Beretta care era atârnat într-un toc, sub braţul lui stâng. Meseria de gardă de corp era periculoasă în orice ţară din America Latină în această perioadă, mai ales când clientului tău îi place să critice pe oficialii guvernului din ţara gazdă şi pe deasupra îi mai place să şi bea în acest timp.

— Ei bine, Mike, se pare că iar l-a apucat. Mă întorc la hotel. Spune-i lui Paul că e binevenit să zboare înapoi la Guayaquil cu mine, dimineaţa. Vom pleca pe la opt şi avem destul loc. Spune-i să-mi dea un telefon.

Privirea lui Highfield rămase aţintită asupra încăperii, în timp ce răspundea:

— Da, domnule, îi spun. Noapte bună, domnule.

Powers înclină capul, îi făcu semn ajutorului său, căpitanul Mark Jackson, ieşind pe treptele din faţă ale vilei. Jackson i se alătură. În timp ce aşteptau să li se aducă maşina, Jackson spuse:

— Colonele, poate că nu e treaba mea, dar cum Paul Bracken vă este prieten, cred că dumneata ai avea cele mai mari şanse să stai de vorbă cu el.

— Despre ce, căpitane?

— Ei bine, domnule, a început să îngrijoreze multă lume pe aici. Adică – mă rog, nu sunt sigur, dar aş putea să jur că am auzit fără să vreau vorbindu-se despre posibilitatea de a se descotorosi de el.

— Adică să-l dea afară din ţară sau „să se descotorosească” de el într-o formă mai permanentă, cum ar fi, „să nu mai respire”? Care din ele, căpitane?

Jackson se simţi deodată încurcat. Se afla în Ecuador de numai o săptămână şi fusese însărcinat ca ajutor personal al colonelului cu numai o zi în urmă. Pentru el, discuţia pe care o auzise înăuntru era ceva grav. Cu toate acestea, colonelul părea indiferent.

În timp ce maşina le era adusă la scară, Powers se întoarse spre Jackson.

— Să-ţi spun ceva căpitane. Asta este prima ta însărcinare într-o ţară din America Latină. Vei auzi aici tot felul de ameninţări, de zvonuri şi discuţii despre puciuri militare. Majoritatea asta şi sunt: numai discuţii. Ţi-aş putea spune patru ţări în care se vorbeşte de uciderea lui Paul Bracken zi de zi.

— Dar de ce pe domnul Paul Bracken, domnule?

— Pentru că este al naibii de cinstit, nu poate fi cumpărat şi pentru că îi pasă cu adevărat de popoarele Americii Latine. Asta îl transformă într-o ameninţare. Aşa că nu-ţi face griji pentru domnul Bracken. Are experienţă, ştie să se păzească singur, spuse Powers, aplecându-se în faţă şi intrând în limuzina ce-l aştepta.

Căpitanul Jackson îşi scoase pălăria şi era pe cale să-l urmeze pe colonel în maşină, când se opri brusc şi privi pe deasupra maşinii, către un colţ întunecat al zidului vestic. Putea distinge câţiva arbori şi o parte din gardul viu, însă nu acestea îi atrăseseră atenţia. Putea jura că văzuse două siluete sărind de pe zid în copacii întunecaţi.

— Poţi să intri, când te simţi pregătit, căpitane, spuse Powers pe un ton sarcastic.

Tânărul căpitan se strecură în maşină. Cântări în minte dacă să-i spună lui Powers ce văzuse, sau, mai degrabă, ceea ce credea că văzuse. Privirea nerăbdătoare a lui Powers îi scoase ideea din minte.

— Care e problema, căpitane?

— Nici o problemă, domnule. Absolut nici o problemă, spuse tânărul căpitan, aşezându-se lângă colonel iar maşina porni pe

aleea întortocheată.

Trecură pe lângă una din gărzile particulare, ce patrula pe marginea aleii, în timp ce se apropiau de poartă.

„La naiba”, îşi spuse Jackson. „Ce am văzut eu pe zid acolo trebuie să fi fost umbra vreuneia din aceste gărzi particulare.”

Nici măcar nu observase ce tip de armă purtau gărzile particulare. Răsucindu-se pe scaun, privi pe geamul din spate pentru a-l examina pe bărbatul pe lângă tocmai trecuseră. Gardianul nu era acolo.

Joaquin Ochoa scoase cuţitul din beregata individului şi lăsă corpul acestuia să alunece încet la pământ. Scoţându-şi un mic transmiţător din buzunar, apăsă de două ori pe butonul roşu, anunţând că ucisese două din gărzile private. În decurs de câteva secunde, transmiţătorul mai piui de două ori. Alţi doi oameni fuseseră eliminaţi lângă zidul vestic. Mai rămânea doar unul şi Ochoa îi ordonase deja unuia din oamenii lui să-l urmărească pe acesta pe lângă zidul de est. Nu urma să dureze prea mult. Rămase într-un boschet şi aşteptă.

Ochoa fusese trezit mai devreme din somnul lui uşor de către răcnetele furioase ale comandantului santinelelor. Sosirea neaşteptată a comandantului le luase pe santinele prin surprindere. Se auziră multe mustrări şi ameninţări până plecă ofiţerul. Folosind urletele ofiţerului drept acoperire, Ochoa se strecură cu echipa lui la limita de la vest a pâlcului de copaci. Acolo îşi scoaseră amortizoarele din cutiuţele negre pe care le aveau la ei şi le montară la capetele puştilor-mitralieră MP-5, de 9 mm. Ochoa scoase şi el un amortizor de 18 cm şi îl fixă la capătul pistolului său H&K P95, calibrul 9 mm. Făcându-le oamenilor săi semn să stea pe loc, se strecură în afara copacilor, traversă strada şi ajunse la zidul vestic. Cărărându-se pe cărămizile reci, înaintă până la postul de pază de la colţ. Una din santinele adormise rezemată de zid, lângă ghereta de pază. Îşi puse pistolul de 9 mm, cu focul amortizat, la mai puţin de doi centimetri de tâmpla individului şi trase. Păşind peste cadavrul acestuia, ciocăni uşor în partea de lemn a gheretei. A doua santinelă ieşi şi se trezi chiar în faţa pistolului. Glonţul îl lovi exact între ochi. Ochoa prinse trupul înainte să cadă la pământ şi îl târî înapoi în gheretă. Apoi le făcu oamenilor săi semn să-l urmeze.

Alfonso Robelo, cel mai puternic dintre cei cinci, se sprijini cu spatele de zid. Unindu-şi mâinile pentru a forma o „scară” le făcu

semn din cap, iar ei, Ochoa şi ceilalţi trei înaintară şi îşi puseră piciorul în „scară”, fiind apoi ridicaţi pe zid, după care săriră în curte. Alfonso urma să stea ascuns după gheretă, ca element de siguranţă. După ce-şi capturau ţinta, urmau să folosească colţul vestic pentru a dispărea.

Transmiţătorul lui Ochoa piui o dată. Toţi cei cinci oameni de pază privată fuseseră eliminaţi. Sediul gărzilor particulare se afla la cincizeci de metri de capătul stâng al vilei. Atacatorii trebuiau să se regrupeze în faţa acestei clădiri, la semnalul care anunţa eliminarea tuturor celor cinci gărzi. Când Ochoa ajunse în locul stabilit, cei trei membri ai echipei îl aşteptau deja acolo. Nu fu rostit nici un cuvânt; nici nu era necesar vreunul. Le făcu oamenilor săi semn să se răspândească şi le indică clădirea cea mică. Oamenii se îndreptară în formaţie spre uşa din faţă, încet şi tăcuţi. Din interior nu răzbătea nici o lumină. Ochoa îşi simţea transpiraţia îmbibând masca neagră care îi lăsa liberi numai ochii. Întinzând mâna cu atenţie spre uşă, apucă cu putere clanţa de metal şi începu să o răsucească încet. Se auzi, un declic uşor când zăvorul părăsi tocul uşii. Ochoa se opri şi ascultă pentru a fi sigur că zgomotul nu trezise pe nimeni înăuntru. Tăcerea era deplină.

Ochoa întredeschise uşa doar atât cât să le permită să se strecoare înăuntru. Odată intrat, închise uşa la loc, în linişte. Se aflau în sufragerie. Lăsându-şi ochii să se obişnuiască cu întunericul dinăuntru, începură să înainteze centimetru cu centimetru pe lângă pereţi, spre holul care se afla la numai câţiva metri distanţă. De-a lungul holului se aflau cinci uşi închise, două pe fiecare parte şi una chiar în capăt. O mică veioză aflată în baie arunca o lumină uşoară pe covorul din hol. Ochoa cu unul dintre oameni înaintau pe partea stângă a acestuia, în vreme ce ceilalţi doi ocupau partea dreaptă. Îndreptând degetul spre uşile din dreapta lui, înclină capul afirmativ către oamenii lui. Ei îi răspunseră în acelaşi mod şi se postară fiecare pe poziţie, lângă câte o uşă. Omul care era lângă Ochoa se opri la prima uşă. Joaquin scutură din cap şi îi indică cea de-a doua uşă. Omul îşi ocupă postul în vreme ce conducătorul lor se îndreptă cu paşi de pisică spre uşa de la capătul culoarului. Toate privirile erau aţintite asupra lui Ochoa. Când întinse mâna spre clanţă, ceilalţi făcură întocmai. Ridicând pistolul cu amortizor, păşi în faţa uşii. Întorcându-se pentru a se asigura că erau cu toţii pregătiţi, înclină din cap afirmativ şi deschise uşa cu o lovitură de picior. Bărbatul din pat se ridică în

capul oaselor pe jumătate, privind la uşă cu nişte ochi somnoroşi. Ochi ce nu apucară să vadă decât fulgere subţiri venind dinspre hol. Şuieratul făcut de arma cu amortizor reglată pe foc semiautomat nu fu la fel de puternic ca şi pocnetul făcut de gloanţele ce intrau în trupul bărbatului, izbindu-l pe acesta de perete şi răsturnându-l de pe pat. În spatele lui, Ochoa auzi şuieratul ucigător al celorlalte arme care îşi luau prada de sânge.

Întorcându-se pe hol, Joaquin văzu prima uşă de pe stânga deschizându-se brusc şi un bărbat gol păşi afară cu un pistol în mână.

Se întoarse şi îl zări pe Ochoa. Rămase surprins pentru o fracţiune de secundă, la vederea omului în negru. Lui Ochoa îi fu de ajuns pentru a îndrepta arma MP-5 în sus şi a o regla pe foc automat, descărcând ultimele douăzeci şi cinci de cartuşe din încărcător în uşă, în individ şi în zid.

Păşind peste bărbatul gol, devenit acum o masă de carne sfârtecată, se îndreptă spre fereastra din faţă, trase draperia la o parte şi privi spre vilă. O parte din luminile de la primul etaj se stingeau. În faţa casei se formase o coloană de maşini sosite pentru a-i lua pe oaspeţi. Petrecerea luase sfârşit. Ochoa studie camerele luminate de la etajul al doilea. Omul pe care îl căutau trebuia să se afle în ultima cameră, la capătul sudic al culoarului. Scoţând din buzunarul de la cămaşă o cutiuţă neagră, o deschise şi asamblă seringa. Pocnind din degete, Joaquin aşteptă ca unul din oamenii săi să scoată o sticluţă dintr-o cutie căptuşită cu un material moale şi să i-o înmâneze. Întorcând sticluţa invers, Ochoa o introduse în seringă şi trase cu aceasta drogul din interior. Dând înapoi sticluţa, lovi uşor acul de câteva ori şi apăsă pistonul încet, înăuntru. La capătul acului ţâşni o cantitate mică de lichid. Satisfăcut că era totul în ordine, puse seringa la loc în cutie şi pe aceasta înapoi în buzunarul de la cămaşă. Uitându-se din nou pe fereastră, văzu că nu mai rămăseseră decât câteva maşini. Urmau să mai aştepte cincisprezece minute până să intre să-şi captureze ţinta.

Guvernatorul Duran le ură noapte bună ultimilor săi oaspeţi şi se întoarse în casă. Servitorii începuseră deja să cureţe mizeria lăsată de clasa conducătoare a Ecuadorului. Privind pe scări în sus, îi trecu prin minte să se ducă să vadă ce mai făcea prietenul său Juan, dar se răzgândi. Lui personal, perversiunile sexuale ale individului i se păreau dezgustătoare, dar ca să ai acces la putere, trebuia să faci unele lucruri şi gata, iar virginitatea celor

două fete indiene părea un preţ mic de plătit în schimbul menţinerii acelei puteri. Spera doar că ticălosul pervers nu le ucisese, aşa cum făcuse cu celelalte două cu o lună înainte.

— Hei, unde dracu' au plecat cu toţii?

Duran întoarse capul la auzul unei voci puternice, enervante, care se dovedi a fi a lui Paul Bracken. Tipul era evident beat, astfel că se sprijini de tocul uşii de la sala de petrecere.

— Unde dracu' au plecat toţi rahaţii ăia bogaţi, guvernatorule?

Gărzile de corp ale guvernatorului se apropiară de acesta şi îl priviră cu dezgust pe americanul beat.

— Ce să facem cu el, Excelenţă?

— Dacă v-aş răspunde sincer, până mâine dimineaţă ne-am afla în stare de război cu Statele Unite. Mi-au cauzat multe probleme toate aiurelile debitate de nebunul ăsta beat. Duceţi-l sus într-una din camerele de oaspeţi şi aruncaţi-l pe pat. Dar ce-i cu şoferul?

— I-a spus să plece acum câteva ore, domnule, răspunse garda de corp.

— Dar celălalt tip – consilierul lui sau ce-o fi?

Mike Highfield apăru în cadrul unei săli de petrecere. Era încă descheiat la smoching şi îşi mutase tocul pistolului Beretta mai în faţă, încât putea fi văzut de toată lumea. Prinzându-l pe Bracken de braţ, vorbi pe un ton ameninţător.

— Sunt chiar aici. Şi dacă o să-l „arunce" cineva pe Paul Bracken undeva, atunci eu voi fi acela. Credeţi că am putea împrumuta o maşină? Aş vrea să-l duc pe domnul Bracken înapoi la hotel.

Duran se întrebă dacă individul îi auzise observaţia de mai devreme.

— Nu am idee, domnule... domnule...

— Domnul Highfield.

— Domnule Highfield, acceptaţi invitaţia mea de a vă petrece noaptea aici. Mă tem că domnul Bracken nu se află într-o stare prea bună pentru a putea călători pe drumurile cu hârtoape ce duc spre Lago Agrio. Casa mea este şi a lui.

Highfield nu-l prea avea la inimă pe Duran sau pe gărzile de corp ale acestuia, dar avea dreptate. Paul Bracken nu era într-o stare prea bună.

— Care cameră? întrebă Highfield.

— La capătul scărilor, camera din mijloc, pe partea dreaptă. Voi trimite imediat sus pe unul din servitorii mei, spuse guvernatorul.

— Nu va fi nevoie. Voi avea eu grijă de el. A ajuns în halul ăsta tocmai din cauza unei discuţii despre o ţară plină de servitori.

Duran înghiţi găluşca, în timp ce-l privea pe Highfield în timp ce îşi trecea pe după gât braţul lui Bracken şi începea să-l ducă în sus pe scări. La jumătatea drumului, Highfield se opri şi se întoarse spre cei trei bărbaţi ce stăteau dedesubt:

— Nu vă sfătuiesc să deschideţi uşa aici sus, fără să ciocăniţi cu putere înainte.

Fără a aştepta vreun răspuns, continuă să urce scările şi se duse în cameră. Odată intrat, încuie uşa şi îl aşeză pe Bracken pe pat. Scoţându-şi pistolul Beretta, cu calibrul de 9 mm, verifică dacă avea cartuş pe ţeavă, şi că nu avea piedica pusă, şi îl puse pe noptieră lângă scaun. Îl aştepta o noapte lungă.

Ochoa privea cum se stingeau luminile una câte una la etajul întâi. La etajul doi numai două mai erau aprinse. Una în mijloc şi una în camera vizată de ei. Nu conta, era trecut de miezul nopţii şi trebuiau să pornească deja.

Aşa cum procedaseră întreaga seară, cei patru oameni înaintară pe furiş, printre umbre, spre un punct aflat sub un balcon, la capătul sudic al clădirii. Unul dintre ei scoase din geantă un piron, îi îndoi picioarele ghimpate din metal, de şaisprezece centimetri lungime şi le montă la locul lor. Un altul scoase o frânghie din nailon şi o ataşă de piron, apoi, făcându-le celorlalţi semn să se dea înapoi, învârti în aer pironul de trei ori şi îl azvârli peste balustrada balconului. Ochoa porni primul. Făcând un salt, apucă funia şi, punând mâinile una după cealaltă, ajunse pe balustradă în numai câteva secunde. Ceilalţi îl urmară. Camera în care dădea balconul era învăluită în beznă. Strecurându-se prin uşile duble, grupul traversă salonaşul şi se opri în faţa unei uşi masive din stejar ce ducea în dormitor. Pe sub uşă se zărea o firavă rază de lumină. Ochoa îşi scoase seringa şi apăsă încet pe clanţa lungă, bombată, în stil franţuzesc, a uşii. Intenţionase să intre încet în cameră, însă se răzgândise, preferând în schimb viteza şi surpriza. Când dădură buzna în cameră, atacatorii fură şocaţi de priveliştea care îi întâmpină.

O namilă de om, dezgustător, plin de transpiraţie, cu straturile de grăsime atârnând pe el în valuri, stătea în picioare dezbrăcat lângă pat, masturbându-se. În faţa lui, pe pat, se aflau două tinere fete. Una din ele zăcea pe spate. Avea un obiect înfipt între picioare. Cearşaful era plin de sânge. Cealaltă era întinsă pe

burtă. Între fesele ei fragede avea de asemenea înfipt un obiect. Încăperea vibra de un zbârnâit ciudat, ca al unui generator ce se afla în funcţiune.

Juan Garces se holba uluit la cei patru oameni îmbrăcaţi în negru, în timp ce mâna lui nu îşi oprise mişcarea. Bărbatul cel gras nu se mai putea opri deja. Răpitorii erau la fel de şocaţi, ca să nu spunem mai mult, de ciudata privelişte. Deodată, realizarea a ceea ce se petrecuse în acea cameră îl sfredeli pe Ochoa ca un fler înroşit. Scăpând seringa pe podea, străbătu încăperea dintr-un salt şi îl izbi pe grăsan în faţă, cu patul puştii. Se auzi un pocnet puternic, provocat de dinţii sparţi şi de falca ruptă a individului, care se prăbuşi ca un sac. Oamenii lui Ochoa se strânseră în jurul lui. Ochii le scăpărau de ură.

— Dezlegaţi fetele. Vedeţi în ce stare sunt.

Doi dintre ei îşi scoaseră cuţitele din cizme şi se îndreptară spre ministru. Ochoa îi opri.

— Am spus să vă ocupaţi de fete!

Îi executară ordinul, fără prea multă tragere de inimă.

Garces începu să-şi revină. Gemea în gura mare iar din gura zdrobită sângele îi curgea şiroaie. Ochoa îngenunche lângă grămada de grăsime tremurândă. Luând de pe masă leucoplastul, se întinse şi îl apucă pe grăsan de păr, forţându-l să se ridice şi să se aşeze. Desfăşurând capătul leucoplastului, începu să-l înfăşoare fără menajamente în jurul gurii sângerânde a individului. Din ochii îndureraţi ai lui Garces curgeau lacrimi. După ce îl înfăşurară de trei ori, puternic, cu leucoplast, Ochoa smulse banda de pe rola ei. În timp ce făcea acest lucru, auzi oasele frânte ale individului pocnind.

Carlos Cruz, unul dintre răpitori, îngenunche lângă Ochoa.

— Cea întinsă pe spate e... e moartă, Joaquin. Cealaltă e grav rănită. A fost bătută şi violată. Îi curge sânge din rect. Nu poate supravieţui în noaptea asta fără un doctor.

Privind în jos spre animalul dezgustător care era Garces, Carlos întrebă:

— Ăsta e omul pe care trebuia să-l răpim?

Ochoa se mulţumi să dea din afirmativ cap. Era şi el prea plin de ură pentru a mai putea vorbi.

— Dacă baza revoluţiei noastre va însemna ţinerea în viaţă a unor asemenea animale, atunci nu vom avea nici o revoluţie, spuse Cruz cu tristeţe în glas.

Joaquin Ochoa era maior în armata cubaneză. Obţinuse acest grad prin trudă, prin respectarea ordinelor şi prin ducerea la bun

sfârşit a oricărei misiuni care îi fusese încredinţată. În seara aceasta era pe cale să încalce aceste reguli. Carlos avea dreptate. Dacă Armata de Eliberare din Ecuador trebuia să lase în viaţă asemenea gunoaie pentru a-şi forma o armată, atunci din capul locului nu aveau nici o şansă.

Joaquin îl privi pe Cruz în ochi cu fermitate. Luase deja hotărârea. Făcându-le şi celorlalţi semn să-l ajute, îl ridicară cu toţii în picioare pe bărbatul cel masiv. Pe fete le ridicară de pe pat. Ochoa azvârli halca de şuncă pe pat şi îl întoarse pe burtă, ceilalţi legându-i strâns gleznele şi încheieturile de pat. În colţul opus al încăperii, Carlos o ţinea cu blândeţe în braţe pe fata rănită, amândoi privind scena împreună.

Dând fiecăruia din ceilalţi doi bărbaţi câte unul din vibratoarele de diferite mărimi, făcu un semn din cap în direcţia lui Garces. Primul bărbat făcu un pas în faţă şi înfipse cu brutalitate vibratorul mai mic între fesele şi în rectul acestuia. Capul lui Garces zvâcni de pe pernă de durere. Punându-l pe al doilea în acelaşi loc, atacatorul îl împinse înăuntru până la jumătate. Făcând un pas înapoi, deschise palma şi lovi baza vibratorului cu toată puterea. Obiectul se făcu nevăzut în trupul lui Garces. Făcând semn celui de-al doilea om, Ochoa îl privi pe acesta cum încerca să-l vâre cu forţa pe cel de-al treilea, însă nu reuşi să-l împingă nici până la jumătate. Dându-l pe omul său la o parte, Ochoa înaintă şi lovi obiectul cu patul puştii, înfigându-l în întregime. Garces se cutremură când primul vibrator îi sfâşie intestinele şi stomacul. Din rect începu să-i curgă sângele şiroaie; sânge amestecat cu fiere. Îl aştepta o moarte înceată, dureroasă. Aruncând pe podea celelalte obiecte, Joaquin se întoarse spre Carlos. Ochii bărbatului mai bătrân erau plini de lacrimi. Fetiţa murise în braţele lui.

Ochoa se gândea ce să facă mai departe. Uciseseră doisprezece oameni pentru a intra acolo, doar pentru a-l ucide apoi pe omul pe care trebuiau să-l captureze. Toată truda, toate planurile făcute, întreg riscul asumat – toate fuseseră în van. Pe superiorii lui nu urma să-i intereseze povestea a două fetiţe şi a unui ministru depravat. I se ordonase să răpească un personaj foarte important şi, în loc de aceasta, îl ucisese. Ce va face acum? Oamenii lui urmau să-l susţină în hotărârea lui de a-l ucide pe Garces, dar aceasta nu însemna decât că urmau să fie executaţi toţi cinci, nu numai el. Mai era şi soluţia răpirii guvernatorului, dar gărzile lui de corp locuiau chiar acolo, în casă cu el. Nu ştiau câţi erau şi unde se aflau. În afară de asta, nu-şi

aduseseră destulă muniţie pentru a ataca o casă plină de oameni. O uşă se închise undeva pe culoar. Carlos stătea lângă intrare şi îi făcu semn lui Ochoa.

* * *

Paul Bracken se simţea groaznic, încercând să înainteze pe culoar. Se trezise într-o cameră străină, se dusese la baie şi când ieşise de acolo, trecuse de pat şi intrase direct pe hol. Nici nu-l observase pe Highfield care dormea în fotoliul din colţ.

Carlos şi Ochoa se uitară unul la altul.

— Ce zici, Carlos?

Carlos ridică uşor din sprâncene.

— La naiba, Joaquin. Pare un personaj important. Poate puţin beat, dar nu mai puţin importat.

Ochoa zâmbi pentru prima oară în această noapte. Nu ştia cine era acel om, însă costumul pe care îl purta costa mai mulţi bani decât urmau să vadă vreodată ei cinci la un loc. „Cineva” era mai bine decât „nimeni”.

Aşteptară până ce Bracken înaintă împleticindu-se până la uşă. Ochoa o deschise şi intră.

— Hai salut, băieţi! Ia ziceţi, aveţi şi voi ceva de băut? Ia uite, ce costume drăguţe! Cum îl cheamă pe croitorul vostru? James Bond?

Bracken nu simţi acul. Îşi pierdu cunoştinţa în câteva clipe. Răpitorii îl coborâră pe funie de pe balcon şi când se trezi Mike Highfield, ei traversară deja curtea şi se aflau dincolo de zidul vestic. Highfield răscoli toată casa.

Găsiră cadavrul lui Garces, împreună cu toţi cei zece paznici personali şi cu cele două santinele de lângă zid. Vila era dominată de haos general, soldaţii şi gărzile de corp alergând de colo-colo cu armele gata de tragere.

La etaj, Highfield ridică receptorul şi aştepta ca centralista să intre pe fir. Privind spre hol, văzu cum trupurile însângerate, învelite în cearşafuri, ale celor două tinere fete erau scoase afară.

— Numărul, vă rog.

— Ambasada Statelor Unite din Quito, vă rog.

Highfield aşteptă ca fata să formeze numărul. Era trei dimineaţa. Telefonul sună de trei ori până să răspundă ofiţerul de serviciu.

— Ambasada Americană aici. La telefon căpitanul Howlern, domnule.

— Aici Mike Highfield, CIA. Dă-mi-l pe ambasador.

— Te-ai ţicnit? Ştii cât e ceasul?

Lui Highfield nu-i ardea de aiureli.

— Ia ascultă, măi, cur pictat! Dacă nu vrei să răspunzi la telefoane în vreun canal de scurgere de la capătul lumii, îmi faci împuţita aia de legătură imediat!

Urmă un moment de tăcere pe fir, apoi se auzi un telefon sunând de trei ori.

— A... alo?

— Domnule ambasador, avem o problemă.

CAPITOLUL 3

B. J. Mattson ieşi cu maşina de pe George Road şi se îndreptă spre pasajul circular al clubului de golf şi muzică country Rocky Point. Era şapte fără un sfert dimineaţa. Jake Mortimer stătea rezemat de scaunul lui, cu ochii închişi, suferind de o cumplită durere de cap din cauza unei mahmureli zdravene. Mattson se opri în faţa clădirii clubului. Un tânăr frumos îmbrăcat se apropie dinspre trotuar şi îi deschise uşa maşinii. Jake gemu încet, ca pentru el însuşi, chinuindu-se să-şi deschidă ochii injectaţi.

— Am ajuns deja? întrebă el.

— Da. Haide, marinarule, să mergem. Dacă bătrânul a spus ora 7 fix, atunci aşa e, spuse Mattson, dându-i cheile responsabilului parcării şi urcă scările clubului. Aşteptând la uşă, îl privi pe Jake cum încerca să iasă din scaunul din faţă, lucru care-i luă destul de mult.

Chefuiseră amândoi până la închiderea clubului, cu o noapte înainte, şi erau mahmuri. Maiorul Tibbets, de la Escadronul 3 Aerian, invitase pe toată lumea să vină la el, încercând să ţină petrecerea în picioare. Jake şi B.J. fuseseră de ajuns de drojdiţi, ca să-i accepte invitaţia. Acest lucru fusese o greşeală. Era cinci dimineaţă când plecară de la petrecere iar B.J. îl luă la el pe Mortimer. Mattson îşi dăduse seama că era imposibil ca ofiţerul de marină să fie gata pentru întâlnirea de la ora şapte dimineaţa prin forţele proprii. Cără bagajele în camera lui Mortimer, apoi îl duse pe Jake la etaj, pe jumătate târându-l, pe jumătate cărându-l, şi îi făcu vânt sub un duş rece ca gheaţa. În vreme ce Jake îl făcea în toate felurile, B.J. îşi găsi de lucru azvârlind hainele lui Mortimer pe podea şi alegându-i nişte pantaloni, o cămaşă, şi nişte şosete, şi le întinse pe toate pe pat. Fu nevoit să-l trezească pe tipul de la marină de două ori. Odată sub duş şi apoi când Jake adormi în timp ce se apleca să-şi pună şosetele.

Ajunseră la locul unde era cazat Mattson la şase fără un sfert, B.J. îl lăsă pe Mortimer dormind în maşină, în timp ce intră să se bărbierească, să facă un duş şi să se schimbe de haine. Şi pe el îl durea capul îngrozitor, dar gândul că ar fi putut întârzia la întâlnirea cu generalul reprezenta o motivaţie serioasă.

Intrând în dormitor, o găsi pe Charlotte dormind pe pat. Era încă îmbrăcată cu hainele pe care le purtase în noaptea precedentă.

Pe noptiera de lângă pat se afla un pahar din plastic plin cu votcă şi o cutie de chibrituri pe care scria „The Tropical Club”. Vru s-o trezească în acea clipă. Problemele existente în căsnicia lor începuseră să scape de sub control. Trebuiau să se aşeze şi să aibă o discuţie serioasă. Dar nu era destul timp. O lăsă să doarmă. La plecare închise şi încuie fără zgomot uşa principală. În timp ce se îndrepta spre maşină, îi trecu prin minte că poate tocmai aceasta era problema. Nu era niciodată destul timp. Cutia de chibrituri, paharul cu votcă şi acest gând făcu drumul spre club să pară chiar mai lung.

— Ei, haide, comandante, cum vă scoate cineva din apă, băieţi, începeţi să vă mişcaţi al dracului de greu!

Jake ridică capul mai repede decât intenţionase. Durerea îl izbi prin tâmplă şi străpunse ochii.

— Dracu’ să te ia, Mattson, bolborosi el, mergând pe lângă B.J. şi deschizând uşa.

Cei doi ofiţeri se opriră în vestibul, uitându-se după general. Mortimer zări un cap cu un păr creţ, cărunt, chiar în spatele şirurilor de saci de golf din prăvălia pentru jucători. Atingându-l pe B.J. pe braţ, spuse:

— Cinci la unu că acela-i omul nostru...

— Ai ghicit, răspunse Mattson, îndreptându-se spre prăvălie.

Generalul Johnson se întoarse şi începuse să urce scările. Văzându-i pe ofiţerii ce se apropiau, se uită la ceas. Aşteptându-i la capul scărilor, zâmbi şi întinse mâna, spunând:

— B.J., eşti punctual ca de obicei.

Deşi cei doi se vedeau practic în fiecare zi, generalul îi strânse mâna lui Mattson de parcă nu se mai văzuseră de ani de zile.

Jake nu-şi dăduse seama că generalul era atât de masiv. Trebuie că avea cel puţin un metru optzeci şi şase înălţime şi pe puţin o sută de chile. Helanca de culoare galben-închis pe care o purta, se mula strâns pe pieptul lui lat, musculos. Lui Jake parcă nu-i venea a crede că acest trup aparţinea unui om de cincizeci şi nouă de ani. Jake nu mai văzuse un păr atât de cărunt. Îi dădea lui Johnson un indiscutabil aer de distincţie. Era uşor de înţeles de unde îşi căpătase porecla „Durul”. Trupul făcuse faţă vicisitudinilor vieţii mai bine decât chipul, un chip aspru, foarte bronzat, cu nişte riduri ce-i brăzdau fruntea şi partea de sub ochi precum crăpăturile de pe o bucată de piele uzată şi crăpată. Era chipul unui ofiţer care de-a lungul carierei sale nu se mulţumise să dea ordine din spatele unui birou, ci care îşi condusese oamenii în luptă, şi care împărtăşise spaima lor.

— Acesta trebuie să fie locţiitorul-de-comandant Mortimer.

Jake îşi mută privirea de la părul uluitor de alb, când generalul îi întinse mâna.

— Ăăă... da, sir.

Strânsoarea generalului era puternică.

— Am auzit multe despre tine, tinere.

— Nu ştiu dacă aţi auzit lucruri bune sau rele, sir, spuse Jake cu un zâmbet şters.

— Numai de bine, comandante. De fapt, eşti foarte preţuit în cadrul Departamentului Marinei.

Dând drumul mâinii lui Mortimer, continuă:

— Haideţi să bem o cafea, şi apoi să luăm un mic dejun. Ce ziceţi?

— N-am nimic împotrivă, domnule general, spuse B.J.

Mortimer păru să se-nverzească puţin când auzi de mâncare, dar dădu aprobator din cap.

Generalul îi conduse la o masă în colţul îndepărtat al sufrageriei, departe de acel du-te-vino ce se derula masiv în restaurantul aglomerat. În timp ce se aşezau, o chelneriţă le aduse meniurile şi le turnă cafea la toţi trei, apoi plecă:

— Ei bine, maiorule, mă bucur să văd că ai mai mult noroc cu ofiţeri ai Marinei decât cu serviete, se amuză Johnson.

B.J. rânji întinzându-se după ceaşca de cafea.

— Nu ştiu, sir, dar noaptea trecută am crezut că-l pierdusem, de vreo două ori.

Privind peste masă la chipul cadaveric al lui Mortimer, Johnson spuse:

— N-ai ratat ocazia să vizitezi frumosul nostru club al ofiţerilor, nu-i aşa?

Jake dădu să răspundă, dar se răzgândi. Stomacul lui, încă sensibil, se lupta din greu cu greaţa.

Chelneriţa se întoarse să le ia comanda. Johnson şi Mattson comandară ouă. Jake se abţinu. Numai gândul de a pune în gură ceva ce ieşise din fundul unei găini îl făcu aproape să vomite pe loc.

— Ei bine, maiorule, presupus că dumneata şi comandantul aveţi câteva întrebări referitoare la scopul micii noastre întruniri, nu-i aşa? spuse Johnson, aprinzându-şi un trabuc.

Aroma acestuia traversă masa. Jake se făcu verde la faţă. În bătălia dintre el şi stomac, cel din urmă câştigase. Ridicându-se repede în picioare, rămase o clipă aşa, clătinându-se, apoi reuşi să îngaime:

— Mă... scu-scuzaţi o clipă, domnule.

— Sigur, nici o problemă, comandante. Puţin rău de mare, nu?

Mortimer se răsuci pe călcâie şi traversă în viteză camera, luând-o la fugă când mai avea doar câţiva paşi până la toaletă.

— Dumnezeule, B.J.! Ce i-aţi făcut, măi băieţi, reprezentantului Marinei, aseară?

— N-a avut nimic la club, sir. Cred că îi e rău din cauza întrecerii de băut pe care am făcut-o acasă la maiorul Tibbets. Nu cred că va muri din asta. S-ar putea însă să fie cam greu să-l mai convingem să mai participe la o astfel de întrecere.

— Roagă-te să nu moară, maiorule. Altfel, rămâi fără partener, spuse generalul, scuturându-şi capătul trabucului pe scrumiera din centrul mesei.

— Partener? răspunse maiorul Mattson, nedumerit.

Johnson începu să-i explice, dar văzându-l pe Mortimer că ieşea din toaletă, aşteptă până ce ofiţerul de Marină se aşeză la masă din nou. Jake avea ochii uzi şi injectaţi, dar altminteri părea să se simtă mult mai bine. Generalul Johnson privi la Mattson peste masă.

— Maiorule, presupun că ştii ce problemă avem la cartierul general.

— Generalul-maior Raymond Sweet, răspunse Mattson.

— Întocmai. Tipul face pe dracu-n patru ca să ne pună la zid, cum se zice. El şi cu grămada aia de idioţi conservatori care l-au atârnat de gâtul nostru de-abia aştepta s-o scrântim cu vreo operaţiune, aşa încât să aibă ei destulă muniţie ca să obţină dizolvarea noastră.

Drumul făcut de Jake până la zeiţa de porţelan îşi făcuse efectul. Nu se simţea prea grozav. Încă, dar cel puţin acum putea vorbi fără să se teamă că i-ar putea murdări generalului helanca galbenă.

— Scuzaţi-mă, sir, maiorul mi-a spus câte ceva despre generalul Sweet. Dacă e aşa o pacoste, de ce nu-i faceţi vânt pur şi simplu?

— Aş vrea eu să fie atât de uşor, comandante. Din păcate, nu aşa stau lucrurile. Vezi tu, generalul Sweet este membru de bază al Comitetului Consultativ al Centrului de Operaţiuni Speciale, o comisie de cinci persoane care este subordonată direct Statului Major Reunit. Ei analizează planurile Centrului de Operaţiuni Speciale pentru o anumită criză ce poate surveni, apoi transmit evaluări şi analize independente şefilor de stat-major.

— Nu vă supăraţi, sir, dar din câte înţeleg eu, acest general

Sweet este un ofiţer al forţelor armate convenţionale. Cum dracu' poate el să dea o evaluare asupra unui plan de operaţiune neconvenţional? E o diferenţă de o sută optzeci de grade între ele.

— Întocmai, comandante. Tocmai aici e problema. Anumiţi membri ai Statului Major Reunit, împreună cu câţiva congresmeni al căror nume nu e important, au plasat în mod intenţionat un ofiţer care este total nefamiliarizat cu tacticile neconvenţionale şi care are o atitudine în mod făţiş ostilă acestora, într-o poziţie al dracului de puternică.

— Să nu înţelegi greşit, Jake, spune Mattson. Nu toţi membrii comitetului sunt atât de ostili faţă de Centrul de Operaţiuni Speciale ca şi Sweet şi şefii de stat major. Amiralul Charles de la Marină şi generalul Howard de la trupele de uscat sunt susţinători convinşi ai programului de luptă neconvenţional. Forţele Aeriene şi infanteria marină nu s-au hotărât încă de care parte a baricadei să se aşeze. Dar nici nu contează, de fapt. Chiar dacă toţi ar aproba o operaţiune, Sweet, în calitate de membru principal, ar avea drept de veto.

Mortimer clătină din cap, spunând:

— Ce naiba, generale, credeam că toţi suntem de aceeaşi parte!

— Aşa am fi, în cazul unei crize naţionale, comandante. Însă aceasta este o luptă internă între diferite departamente ale armatei şi câţiva politicieni derutaţi care au fost convinşi de către duşmanii dezvoltării sistemului nostru de apărare că personalul Centrului de Operaţiuni Speciale este format din nişte gealaţi cu o mentalitate de Rambo şi cu atitudine faţă de viaţă asemănătoare cu a lui Charles Manşon[3].

— Se pare că cineva de la Pentagon vede Centrul de Operaţiuni Speciale ca pe o ameninţare pentru propria lor organizaţie.

— Ai dreptate, comandante. Şi ce face cineva când se simte ameninţat?

— Acţionează pentru a îndepărta ameninţarea, răspunse Mortimer.

Generalul Jonathan Johnson dădu afirmativ din cap.

— Acesta este motivul pentru care generalul Sweet a fost trimis la Centrul de Operaţiuni Speciale. În orice situaţie care cere intervenţia americană, el are două obiective majore: unul,

[3] Charles Manşon – celebru ucigaş în serie american (n. tr.).

de a se asigura că Beretele Verzi, Infanteria Marină, trupele Rangers, împreună cu aripa noastră a Operaţiunilor Speciale primesc ca sarcină atacarea unor ţinte minore, de mică greutate, şi chiar şi atunci numai ca forţe de sprijinire a forţelor convenţionale, al doilea obiectiv – de a exploata absolut orice greşeală făcută de oamenii noştri în timpul oricărei operaţiuni în care ne implicăm. Aceste greşeli vor fi supradimensionate apoi la maxim de către adversarii Operaţiunilor Speciale, urmând ca o inexplicabilă scurgere de informaţii să ajungă la presă. Cu cât ne pot compromite mai mult în ochii opiniei publice, cu atât mai puternice devin argumentele în favoarea dezvoltării unităţii noastre.

Jake se lăsă pe spate în scaun.

— Isuse, nu ştiam că e atâta mâncătorie în interiorul forţelor noastre armate. Scenariul acesta transformă Centrul de Operaţiuni Speciale într-o ţină sigură, generale. Nu există operaţiune fără greşeli, uneori mai grave decât altele. La naiba, uitaţi-vă la ce s-a întâmplat cu operaţiunea „Furie nestăvilită”, marea invazie a Granadei. Singurul lucru care a mers cum trebuia în mizeria aia a fost paraşutarea trupelor Delta Force pe Promontoriul Sării, înaintea zorilor, în rest n-am avut parte decât de un şir de greşeli grave, fir-ar să fie!

Generalul îşi ridică brusc privirea de la ceaşca de cafea. Jake simţi o nuanţă de tristeţe în ochii săi vârstnici în timp ce spuse calm:

— Nu e nevoie să-mi povesteşti despre „Furie nestăvilită”, comandante. Am fost acolo tot timpul. Mă rog la Dumnezeu să nu mai văd niciodată în viaţă o astfel de operaţiune.

Vocea lui Johnson deveni brusc gâtuită. Se opri pentru o clipă. Emoţionat, continuă:

— Acela este un exemplu perfect de motiv pentru care Centrul de Operaţiuni Speciale trebuie să supravieţuiască! Nu putem continua să ne ucidem tinerii prin incompetenţă şi apoi să ne certăm în mod meschin pentru laurii gloriei! Pur... pur şi simplu...

Generalul ridicase tonul atât de tare încât începuse să atragă atenţia celorlalte persoane din sala de mese. Realizând acest lucru, Johnson tăcu şi întoarse capul pentru a-şi drege glasul. Jake avu impresia că vede lacrimi izvorând din ochii lui. Johnson scoase o batistă din buzunar şi tuşind din nou, şi-o duse la gură.

Mortimer îi aruncă o privire lui Mattson. Aceasta nu era tuse. Generalul îşi ştergea ochii înlăcrimaţi. B.J. mişcă încet capul dintr-o parte în alta. Jake pricepu mesajul: nu mai trebuia să

vorbească despre Granada. Johnson se întoarse din nou cu faţa la ei.

— Mă scuzaţi, domnilor, e începutul unei răceli nesuferite, probabil. Deci, unde rămăseserăm? A, da. Comandante Mortimer cred că îţi va face plăcere să afli că ai fost selectat pentru această însărcinare dintre toţi colegii dumitale ofiţeri din Grupul de Tactică Specială al Marinei. Ai un dosar destul de impresionant pentru un membru relativ nou al Operaţiunilor Speciale. În privinţa formei fizice, ai o clasare excelentă. Din punct de vedere al performanţelor universitare, eşti în primii doi la sută, eşti extrem de inteligent şi am aflat din conversaţiile avute cu superiorii dumitale că eşti cel care face orice este necesar pentru a-şi îndeplini misiunea. Crezi că ţi-am făcut o descriere exactă, comandante?

Jake se foi în scaun şi îl privi fix în ochi pe generalul Johnson, răspunzând:

— Generale, lăsând modestia la o parte, aş zice că e o descriere al dracului de precisă.

Johnson râse scurt, răsucindu-şi încă un trabuc între degete şi spuse:

— Chiar mi-au spus că eşti prea încrezător în tine.

— Mulţumesc, sir. Aţi vrea să-mi spuneţi şi mie pentru ce am fost selectat, de fapt?

Mattson se aplecă în faţă. Conversaţia fusese interesantă până în acel moment, însă nici unul din ei doi nu ştia de ce se află acolo.

— Desigur. Cum am mai spus, nu ne putem permite să facem vreo greşeală. Pentru a ţine în viaţă această organizaţie trebuie ca Centrul de Operaţiuni Speciale să nu facă nici o greşeală în timpul operaţiunilor care cad în sarcina sa. Însă aşa cum ai spus chiar dumneata, greşelile sunt inevitabile. Întotdeauna există un ceva neprevăzut, şi apoi mai este şi legea lui Murphy: dacă un lucru poate merge prost, aşa se va întâmpla. Preşedintele cunoaşte neînţelegerile iscate de formarea Centrul de Operaţiuni Speciale. Cu toate acestea, el nu poate da dovadă personal de favoritism, în nici un fel. Trebuia să-ţi spun că am vorbit cu el de la formarea Centrului de Operaţiuni Speciale şi că este un susţinător vajnic al Operaţiunilor Speciale. Cu cele trei stele ale mele, am destule „coaie”, ca să zic aşa, încât să fac faţă oricărei încercări de implicare externă în timpul pregătirii misiunii. Însă odată ce îmi trimit oamenii într-o zonă operaţională, trebuie să mă încred în totalitate în liderii de echipă de la faţa locului. Mi-e

imposibil să le cunosc fiecare mişcare sau fiecare decizie, fie ea corectă sau greşită. O decizie greşită din partea oricăruia din aceşti tineri ofiţeri poate nărui organizaţia.

Mortimer se simţi străbătut de o undă de mânie şi se aplecă în faţă, spunând pe un ton încordat:

— Scuzaţi-mă, domnule, dar puneţi la îndoială competenţa propriilor dumneavoastră ofiţeri?

Atât Mattson cât şi generalul fură surprinşi de întrebarea lui Jake ca şi de tonul pe care fusese rostită.

— Deloc, comandante. Centrul de Operaţiuni Speciale are cei mai buni ofiţeri şi soldaţi profesionişti din întreaga lume. Însă eu sunt realist, comandant Mortimer. Nu există operaţiuni fără cusur. Îţi prezint doar o realitate. Cum ai spus mai devreme, suntem o ţintă sigură, iar generalul Sweet stă cu pistolul la tâmpla noastră. Eu nu am de gând să-i dau muniţie pentru acest pistol. Aşa stând lucrurile, intenţionez să formez un scut pentru Centrul de Operaţiuni Speciale, un scut împotriva lui Sweet ca şi a legii lui Murphy.

Johnson făcu o pauză. Lăsându-se pe spate în scaun, trase cu poftă din trabuc, apoi se uită la B.J.

— Maior Mattson, tu şi comandantul Mortimer veţi fi ochii şi urechile mele în toate operaţiunile importante în care este implicată această unitate. Un fel de combinaţie de analişti, observatori, consilieri şi responsabili cu rezolvarea problemelor, toate comprimate într-o echipă de doi oameni.

Cei doi ofiţeri se priviră uluiţi unul pe celălalt. Jake întrebă:

— Domnule, aţi putea să ne explicaţi puţin mai bine ce-aţi spus?

— E destul de simplu, Jake – Jake te cheamă, nu?

— Da, sir.

— Perfect. Deci, Jake, să zicem că începe o criză teribilă care necesită desfăşurarea trupelor de Operaţiuni Speciale, să zicem infanterişti marini, membri ai Forţelor Speciale sau Rangers. Casa Albă mă alertează pe mine. Eu la rândul meu, vă alertez pe voi doi. Identificăm zona cu pricina, dumneata şi B.J. mergeţi până acolo cu avionul, analizaţi situaţia, evaluaţi cam ce efective de trupe sunt necesare, apoi îmi transmiteţi aceste estimări. Eu adun numărul de oameni cerut şi vi-l trimit în douăzeci şi patru de ore. Când sosesc în ţara respectivă, voi îi informaţi şi îi puneţi la curent cu situaţia. Acum, eu îmi dau seama că aceasta pare o povară al dracului de grea pentru numai doi oameni, dar eu am credinţa că, lucrând împreună, voi vă puteţi descurca. Jake,

alegerea ta pentru această sarcină a însemnat mult timp pierdut şi o investigaţie amănunţită. Te adaptezi repede la situaţii diferite şi este bine cunoscut faptul că preferi munca de teren în locul aiurelilor de birou. De aceea te afli aici.

Stingându-şi mucul trabucului cu o apăsare puternică, continuă şi se uită la B.J.:

— Maior Mattson, tu ai fost alegerea mea personală pentru completarea echipei de doi oameni, din două motive: unul este acela că eşti un infirmier al Forţelor Speciale, călit în luptă, cu o anume experienţă de luptător. Asta este de ajuns pentru a fi un element de preţ pentru orice echipă aflată în acţiune. Al doilea este acela că eşti, fără îndoială, unul din cei mai buni ofiţeri de informaţii din subordinea mea. Acest lucru l-ai dovedit prin misiunile avute în America de Sud şi Centrală. Deciziile tale rapide, luate în timpul misiunii de spionaj pe care ai desfăşurat-o în Yemenul de Sud anul trecut, au împiedicat un alt dezastru, asemănător incidentului cu cazărmile de puşcaşi marini din Beirut. De aceea, domnilor cred că prezenţa voastră la conducerea acestor operaţiuni va ajuta Centrul de Operaţiuni Speciale să reducă considerabil riscurile unor greşeli.

Mattson şi Mortimer se lăsară pe spate în scaune şi cântăriră în minte implicaţiile celor spuse de general. Urmau efectiv să fie câinii lui de pază asupra tuturor operaţiunilor majore ale Centrul de Operaţiuni Speciale. Pentru Jake, era un plan bine venit. Îşi făcuse griji degeaba că-l vor trimite pe undeva, cu o muncă de birou. Urma să fie un jucător-cheie al tuturor misiunilor care urmau, bucurându-se de fiecare clipă a acestora. Pentru Mattson nu urma să fie atât de simplu. Era de acord cu ideea şi îşi dădea seama de avantajele pe care aceasta urma să le ofere în faţa lui Sweet şi a haitei de lupi care se aflau cu ochii pe organizaţie. El îşi dădea seama de acest lucru, dar nu şi Charlotte. Această nouă sarcină nu urma să fie chiar atât de uşoară pe cât credea tânărul ofiţer de Marină ce stătea lângă el. La dracu', chiar în acea clipă aveau loc patruzeci şi unu de conflicte, în care erau implicate patruzeci şi şase din cele o sută şaizeci şi cinci de naţiuni ale lumii. Trebuiau să se considere norocoşi dacă urmau să petreacă acasă un weekend pe lună. Cu siguranţă, Charlotte nu urma să primească cu prea mare bucurie vestea, absolut deloc.

Johnson observă îngrijorarea de pe chipul lui Mattson.

— Ce te „roade", maiorule?

— A, nimic, sir, doar că am două întrebări.

— Dă-i drumul, B.J.

— Ei bine, sir, după ce facem estimarea şi cerem un anumit efectiv, să zicem o trupă de Rangers pentru o operaţiune tip incursiune rapidă, cine va conduce acea operaţiune?

— Comandantul trupei de Rangers va avea controlul acesteia. Este, de fapt, operaţiunea lui. Trebuie să fie efectuată de oamenii lui. Tu şi Jake sunteţi acolo pentru a le da sfaturi. Dacă în timpul etapei de planificare a operaţiunii de către comandantul de echipă, voi sesizaţi nişte elemente de risc pe care el le-a trecut cu vederea, îl veţi lua departe, cu mult tact, şi îi veţi indica acest lucru. La fel se va întâmpla şi după ce ajungeţi la locul acţiunii. Comandantul de echipă va conduce totul. Echipa nu trebuie să aibă nici o clipă impresia că el a predat controlul operaţiunii în mâinile voastre. Singura excepţie va fi, desigur, dacă comandantul este ucis sau rănit. În acel moment, voi trebuie să preluaţi controlul total asupra operaţiunii, să vă reevaluaţi situaţia şi să decideţi dacă vă retrageţi sau continuaţi. Vreau să ştiţi că am încredere totală în orice decizie aţi lua şi că vă voi sprijini până la capăt, indiferent de rezultatul operaţiunii.

Jake nu era prea fericit că nu urma să aibă controlul total asupra operaţiunilor, însă nu era ceva chiar atât de grav. Altceva îi trecu prin minte şi întrebă:

— Domnule, ce se întâmplă dacă generalul Sweet sau vreunul dintre prietenii lui intervin în desfăşurarea operaţiunii? Adică, mă înţelegeţi, doar e vorba de înalţi ofiţeri şi de politicieni cu al dracului de multă influenţă. Ei pot interveni oricând în decursul operaţiunii.

O expresie de gravitate traversă chipul lui Johnson. Ştia că tânărul de la Marină avea dreptate. Era o situaţie ironică, sau chiar mai bine zis chiar jalnică. Se afla la comanda uneia dintre cele mai bine pregătite forţe din lume. O forţă care nu avea de înfruntat numai terorişti, gherile comuniste, cubanezi, ruşi şi traficanţi de droguri, ci şi atacuri din partea unor membri ai propriului guvern, un guvern care susţinea sus şi tare acţiunile îndreptate împotriva drogurilor şi a teroriştilor, dar care în acelaşi timp se plângea mereu de costurile ridicate, întârzia să le asigure echipamentul necesar şi aşeza piedici de tot felul în calea celor ce trebuiau să se ocupe de acele acţiuni. Da, „jalnic” era cuvântul potrivit.

Johnson se opri o clipă pentru a analiza implicaţiile răspunsului pe care era pe cale să-l dea lui Mortimer. Centrul de Operaţiuni Speciale încercase să joace corect, urmase procedura standard şi se înclinase în faţa autorităţii, sperând că lucrurile se vor

îmbunătăţi, ceea ce nu se întâmplase. Din nefericire, aceste tentative de compromis costaseră deja vieţile a peste treizeci de membri ai Operaţiunilor Speciale în anul precedent. Fuseseră îmbrânciţi în mijlocul unor situaţii dinainte pierdute, cu o mână legată la spate şi cu alta strânsă cu putere în ghearele invidiei, lăcomiei şi politicii. Generalul Jonathan J. Johnson nu mai putea suporta. Dacă oamenii lui trebuiau să moară, urmau să moară cu mâinile cât se poate de libere. Privi la cei doi din faţa sa, spunând pe un ton ferm:

— B.J., Jake, dacă va dori să ştie cineva vreodată, vă informez oficial că eu şi numai eu vă autorizez pe amândoi să acţionaţi cum credeţi de cuviinţă pentru a neutraliza orice încercare de intervenţie externă, indiferent de sursa acesteia, şi care ar putea duce la eşecul oricărei misiuni efectuate de oamenii Operaţiunilor Speciale. Şi, domnilor, repet, orice fel de intervenţie, din orice sursă, e limpede?

Mattson şi Mortimer se uitară unul la celălalt preţ de câteva clipe, apoi întoarseră din nou privirea spre general. Răspunseră amândoi:

— Da, sir.

— Foarte bine, atunci. Acum, dacă nu mai aveţi întrebări, eu zic să ne bucurăm de micul dejun. Jake, s-ar zice că ţi-ai revenit. Eşti sigur că nu serveşti nimic?

— De fapt, sir, mă simt perfect sută la sută. Cred că mănânc şi eu ceva.

Jake îi făcu semn chelneriţei şi comandă. Conversaţia celor trei trecuse de la caracterul serios de dinainte la o discuţie relaxată despre stewardesele din avioane şi despre petrecerile cu multă băutură.

CAPITOLUL 4

Generalul achită nota de plată, îşi luă la revedere de la cei doi ofiţeri şi se alătură celor patru parteneri obişnuiţi ai lui pentru o rundă de golf. B.J. şi Jake erau iarăşi în drum spre MacDill. Nici unul dintre ei nu comenta în vreun fel despre ordinul generalului în ceea ce privea intervenţia externă, deşi la aceasta se gândeau, evident, amândoi. Ollie North primise o directivă personală la un moment dat şi iată unde se afla acum.

— Ţi-ai făcut planuri pentru după-amiaza aceasta? întrebă B.J.

— Sper să fac un tur prin Tampa, însoţit de o roşcată cu picioare lungi. De ce? La ce te-ai gândit?

— Mă gândeam că poate ţi-ar fi plăcut să vii pe la noi în după-amiaza aceasta şi să bem câteva pahare împreună. Poţi să-ţi aduci şi partenera, dacă vrei. Ar avea şi Charlotte cu cine să stea de vorbă.

— Apreciez invitaţia, B.J., dar cred că nu vin azi. Mai am încă de împachetat şi de aranjat lucrurile. Însă sper că rămâne valabilă invitaţia şi pentru altă dată.

— Nici o problemă, marinare. Pentru tine, uşa mea rămâne mereu deschisă. Apropo, voiam să te întreb ceva. N-a făcut nimeni mişto de numele tău? Adică, ce Dumnezeu, un puşcaş marin cu numele de Mortimer! Lista de poante şi bancuri ce se pot face pe seama acestui lucru trebuie să fie nesfârşită.

Jake luă întrebarea în acelaşi spirit de glumă în care fusese rostită:

— La naiba, aşa e. Titlul complet este Jacob Winfield Mortimer al Patrulea.

— Al Patrulea! Doamne, Doamne! spuse Mattson, râzând.

Jake schimbă tonul şi gesturile pentru a demonstra educaţia cu adevărat nobilă a cuiva crescut în mijlocul societăţii din Philadelphia. Apropiindu-şi cotul de corp, cu braţul îndreptat în sus, îşi îndoi mâna şi o lăsă moale în jos, având un deget îndreptat în exterior.

— Ce să-ţi răspund la întrebare, bătrâne, mi-am dat seama că a-mi anunţa întregul titlu într-un stabiliment unde se practica vânzarea de băuturi alcoolice, va asigura o cantitate destulă de voie bună încât să avem parte de o seară antrenantă şi să-mi dea şi ocazia de a-mi demonstra varietatea de reflexe fizice.

B.J. se chinuia să rămână serios, întorcând privirea spre noul

său partener şi răspunzându-i:

— Cu alte cuvinte, dacă ai chef de o bătaie, e de ajuns să-ţi scape cum te cheamă şi pe urmă încerci să-i usuci în bătaie pe cât mai mulţi, înainte să fii dat afară din local, nu-i aşa?

— Ba da, pe cinstea mea! urlă Jake.

Râdeau încă amândoi când se apropiară de poarta principală de la MacDill. Santinela frumos aranjată, cu o uniformă bine călcată, le făcea semne disperate. Când B.J. glisă geamul din dreptul lui în jos, tânărul sergent se aplecă şi se uită în maşină:

— Domnule, sunteţi maiorul Robert J. Mattson?

— Da, sergent, care-i problema?

— Domnul care e cu dumneavoastră e comandantul Jacob W. Mortimer IV?

— Păi, da, este. Dar care e...

— Pot să văd şi eu nişte acte de identitate? De la amândoi, vă rog.

Jake şi B.J. îşi scoaseră actele şi le dădură santinelei, care le studie cu atenţie, după care intră în ghereta lui şi dădu un telefon.

— Oare ce s-o fi întâmplat? spuse Jake.

— N-am idee. Doar n-ai plecat cu argintăria de la restaurant?

Santinela se întoarse la maşină cu actele celor doi, în timp ce o alta se repezi la maşina lui de patrulă, puse în funcţiune luminile albastre şi o trase în faţa celor doi bărbaţi de la Centrul de Operaţiuni Speciale. Dându-le înapoi actele, sergentul spuse:

— Domnule maior, dumneata şi comandantul trebuie să vă prezentaţi imediat la generalul Sweet. Generalul Johnson se află pe drum cu elicopterul, chiar în acest moment. Ţineţi-vă vă rog după maşina noastră, vom merge înaintea dumneavoastră să vă facem loc.

Fără a mai aştepta un răspuns, santinela se întoarse şi se duse în fugă la maşină, şoferul aproape nelăsându-i destul timp să se urce ca lumea în maşină, după care cauciucurile scrâşniră iar sirena fu pusă în funcţiune. B.J. apăsă pe acceleraţie, până la refuz, încercând să se ţină după maşina santinelelor.

— Am senzaţia că vom afla în curând cât de bine va funcţiona planul generalului.

— Nici nu poate fi vorba de altceva, din moment ce bătrânul a fost luat cu elicopterul de la o partidă de golf în civil. Singura întrebare este: unde?

Ajunseseră la clădirea Cartierului General în numai câteva minute. Una din cele două santinele înarmate de la intrare,

aparţinând Centrului de Operaţiuni Speciale, îl recunoscură pe Mattson. Luară amândoi poziţie de drepţi şi salutară când cei doi ofiţeri trecură pe lângă ei şi intrară în clădire. Maiorul Tibbets, un băutor notoriu, îi întâmpină în vestibul. Faţa îi era uşor îmbujorată, de parcă alergase.

— Isuse, tare mă bucur să te văd, B.J. Nenorocitul ăsta de Sweet i-a pus pe toţi pe jar pe aici. Bătrânul este adus cu elicopterul chiar acum. Trebuie să sosească în aproximativ zece minute.

Dându-şi brusc seama că nici nu-l băgase în seamă pe Jake, care era lângă ei, se întinse şi îi strânse acestuia mâna:

— Ce mai faci, Jake?

Mortimer înclină scurt din cap, iar Mattson întrebă:

— Ce dracu’ se petrece, Charlie?

— Acum vreo două ore am fost sunaţi de la Casa Albă. Avem belele acolo, în sud. Cineva l-a lichidat de ministrul de finanţe al Ecuadorului şi l-a răpit pe consulul Statelor Unite. Totul s-a petrecut chiar în vila guvernatorului din Lago Agrio.

— Unde dracu’ era paza? întrebă Jake.

— Doi soldaţi au fost găsiţi în afara zidului, împuşcaţi în cap, cinci membri ai echipei de pază – cu gâturile tăiate, pe parcela din faţă, şi alţi cinci – ciuruiţi de gloanţe în camerele lor. Cine a făcut isprava asta, îşi cunoaşte meseria.

— Când s-a întâmplat acest lucru? întrebă B.J.

— După ora unu sau două, noaptea trecută. Nu ştie nimeni sigur.

— Cum de a aflat Sweet atât de repede? Ar fi trebuit să-l anunţi întâi pe Bătrân, Charlie.

— Ce naiba, B.J., crezi că l-aş anunţa pe ticălosul ală înainte să-l anunţ pe bătrân? E vina unuia dintre căpitani cei noi care au sosit acum câteva zile. Tocmai îşi intrase în tura de serviciu când a primit vestea prin telefon. Fiind un nou-venit, probabil că a intrat puţin în panică. Adică, ce dracu’, doar vorbea cu Casa Albă. L-a sunat pe general acasă şi când a văzut că nu răspunde nimic, s-a pierdut cu firea în aşa hal încât a uitat că putea să-l sune pe beeper, aşa că l-a sunat pe Sweet. Imediat după aceea, absolut toţi au început să alerge pe aici ca nişte găini bete.

— Ai luat legătura cu generalul pe beeper când ai sosit?

— N-a fost nevoie. Sweet ne-a spus unde se afla şi unde să trimită elicopterul.

Pe chipul lui Mattson se aşternu o expresie de uimire când acesta îl privi pe Jake. De unde dracu’ ştia Sweet că generalul

Johnson se afla la clubul Rocky Point? Numai patru oameni cunoşteau locul în care se întâlniseră. În afară de ei trei, numai sergentul Smith ştia ora şi locul. Şi dată fiind părerea lui Tommy despre generalul Sweet, era total improbabil ca el să-i fi spus ceva ofiţerului cu două stele pe piept. Johnson îi încredinţase lui Smith detaliile despre întrunirea lor dintr-un singur motiv. Avea încredere în el nu doar ca sergent, ci şi ca prieten. Nu, nu mai rămânea decât o singură cale prin care generalul Sweet să fi aflat unde se afla generalul. Nemernicul acela afurisit îl pusese pe comandantul Centrul de Operaţiuni Speciale sub supraveghere.

O voce piţigăiată, arogantă, întrerupse şirul gândurilor lui Mattson.

— Ei bine, maior Mattson, e bine de ştiut că îţi poţi rupe puţin timp din ocupata ta viaţă de noapte pentru a arăta puţin interes în munca ta, spuse Sweet, traversând vestibulului şi alăturându-li-se celor trei.

— Maior Tibbets, ai adus orele de zbor pe care ţi le-am cerut, de pe aeroportul din Quito?

— Ăăă, nu, sir. Încă nu. Tocmai îl informam pe mai...

— Maiorule, ţi-aş sugera la modul cel mai serios să încerci măcar să atingi un nivel mai mare de competenţă decât de obicei şi să faci în aşa fel încât să am acel orar pe biroul meu în următoarele zece minute. S-a înţeles, maiorule?

Maiorul Tibbets se făcu stacojiu la faţă. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-l izbească pe Sweet de toţi pereţii ca pe o minge de tenis.

— Da, sir. În zece minute, pe biroul dumneavoastră, sir.

Răsucindu-se pe călcâie, Tibbets parcurse holul cu paşi iuţi şi intră în birou. Pe culoar răsună ecoul uşii trântite.

Mortimer avea pentru prima oară ocazia să-l vadă cu ochii săi pe omul despre care se spunea că e blestemul de pe capul Centrului de Operaţiuni Speciale. Îi amintea lui Jake de Peter Lorre, o stea de cinema din ultima parte a anilor treizeci şi patruzeci, care jucase în multe filme alături de Humphrey Bogart. Sweet era la fel de scund, neavând mai mult de un metru şaptezeci. Era la fel de rotofei şi avea aceeaşi faţă vicleană cu ochii mici, ca două mărgele şi câteva fire de păr negru care fusese întins pe o parte, într-un efort inutil de a ascunde o zonă pleşuvă care sărea în ochi. Sweet arăta exact precum un mic rozător pe care l-ai alege să joace rolul Iudei.

— Maiorule, cine este acest om, şi ce face aici?

— Mă surprinde că nu ştiţi deja acest lucru, domnule.

— Ce? lătră Sweet pe un ton ascuţit.

— Acesta este locţiitorul de comandant Jacob Mortimer, domnule. A fost detaşat la unitatea noastră şi abia a sosit în acest weekend.

Jake întinse mâna. Sweet n-o băgă în seamă şi spuse:

— Ai face foarte bine dacă ai menţine un înalt nivel de competenţă în această unitate, Mortimer. Un ofiţer nu poate şti niciodată unde e trimis şi un raport modest asupra eficienţei sale poate distruge cariera cuiva. Este un lucru ne care mulţi din această unitate par să-l fi uitat.

Mortimer încercă să zâmbească, dar efortul i se păru prea mare, aşa că spuse:

— Voi reţine acest lucru, sir.

Apoi întrebă:

— Sir, aţi comandat o unitate în Vietnam?

Sweet încercă să-şi umfle puţinul piept pe care-l avea şi răspunse:

— Desigur comandante. Am fost detaşat în trei locuri şi am comandat trei misiuni acolo. De ce întrebi?

— N-am un motiv anume. M-am gândit doar că trebuie să fi avut mult de-a face cu războiul.

Lui Raymond Sweet i se păru că detectează o nuanţă de sarcasm în tonul ofiţerului de la Marină, dar se făcu că n-o observă. Întorcându-se la Mattson, spuse:

— Maiorule, precis avem un studiu de zonă amănunţit asupra Ecuadorului undeva la mezanin, în cripta aceea a ta de păstrare a informaţiilor. Fă în aşa fel încât informaţiile să ajungă pe biroul meu în următoarele douăzeci de minute. Îmi dau seama că eşti doar adjunctul ofiţerului de informaţii, dar maiorul Hatch nu a sosit încă. Crezi că te descurci?

B.J. îşi muşcă buza inferioară, încercând din răsputeri să se opună imboldului de a-i spune lui Sweet să se mai ducă-n mă-sa. Micul rahat pricăjit nu va şti ce să facă cu informaţiile când le va primi. Vru să-i spună acest lucru, dar ştia că nu va face decât să-i creeze şi mai multe probleme generalului Johnson, şi în acest moment urmau să fie ocupaţi până peste cap cu situaţia din Ecuador.

— Da, domnule. Cred că mă descurc. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, ajutorul comandantului Mortimer mi-ar fi de folos.

Satisfăcut că-i făcuse o impresie puternică noului sosit şi că maiorul Mattson nu avea de gând să se lase antrenat într-o

discuţie contradictorie de faţă cu acesta, le făcu semn că pot pleca, răspunzându-i lui Mattson la întrebare, în timp ce se îndepărta.

— Da, da. Cum vrei. Vreau însă informaţiile acelea pe biroul meu în douăzeci de minute.

— Tare simpatic tipul, spuse Jake în şoaptă, în timp ce-l priveau pe Sweet intrând în biroul său.

B.J. râse.

— Da, pe toţi dracii. Şi ţine cont că l-ai prins într-una din zilele lui mai bune. Haide, mergem în biroul meu să bem o cafea.

— Cum e cu studiul de zonă pe care ţi l-a cerut?

— Întâi cafea, după aceea muncă. Cafeaua stă la baza gestionării oricărei crize, Jake. Pe voi, la Marină, nu vă învaţă chestia asta? Şi în afară de asta, până nu soseşte bătrânul, nimeni nu face aici nimic. Noi doar îi dăm impresia lui Sweet că e mare sculă, aşa cum crede. Haide.

Când cei doi intrau în biroul lui Mattson, Jake întrebă:

— Ai fost vreodată în Ecuador?

B.J. îi răspunse, în timp ce îşi făcea de lucru cu cafeaua:

— Da. Chiar anul trecut, de fapt. N-am reuşit să văd cine ştie. Ne-am aflat doar în ambasadă timp de două zile, după care ne-am îndreptat spre Columbia pentru a colabora cu băieţii de la Antidrog.

E singurul loc pe care l-am văzut unde poţi purta cămăşi cu mânecă scurtă în timpul zilei după care trebuie să treci la un hanorac parka[4] pe timpul nopţii din cauză că e atât de frig. Când le povesteşti oamenilor despre temperaturi de zero grade şi vulcani înzăpeziţi la ecuator, te cred sonat.

Mortimer stătea pe un scaun lângă biroul lui Mattson. În timp ce B.J. prepara cafeaua, Jake îşi petrecu timpul studiind biroul frumos amenajat. O ramă din lemn de mahon se afla în centrul mesei de lucru. Încadra o poză cu doi copii – un băiat şi o fată – şi cu o femeie uluitor de frumoasă. Sub geamul care acoperea masa, într-un colţ, mai exista o fotografie făcută în Vietnam şi în care erau doi soldaţi de curând ieşiţi din vârsta adolescenţei. Unul dintre ei era Mattson. Chipurile le erau acoperite cu dârele negre ale cremei de camuflaj. Purtau mănuşi negre, fără degete, care se mulau perfect pe mâinile care ţineau puşti automate CAR-15. Eşarfe de luptă, sau eşarfe tip Rambo, cum li se spunea acum, erau legate în jurul frunţilor lor pentru ca transpiraţia să

[4] Parka – haină foarte groasă folosită de eschimoşi (n. tr.).

nu li se scurgă în ochi. Cei doi americani din fotografie erau înconjuraţi de opt soldaţi montagnarzi, echipaţi la fel. Pe fundal se puteau vedea două şiruri de rucsacuri, iar în spatele acestora aşteptau elicopterele UH 1H care urmau, să infiltreze echipa de recunoaştere. Pe pereţi se aflau obişnuitele plachete şi diplome înrămate care marcau misiunile şi performanţele oricărui soldat. Atenţia lui Jake fu atrasă de una anume. Ridicându-se de pe scaun, se opri în faţa textului înrămat şi citi explicaţia care spunea că sergentul Robert J. Mattson primise decoraţia Steaua de Argint pentru comportamentul eroic în Vietnam. Anumite cuvinte şi fraze îl ajutară să privească mai adânc în personalitatea noului său partener: „Cu o nepăsare totală faţă de propria-i siguranţă... a respins de unul singur un contraatac din partea a două unităţi de soldaţi profesionişti inamici. Deşi grav rănit şi nefiind în stare să meargă, sergentul Mattson, aflat sub un intens tir inamic, a continuat să se mişte în zonă şi să administreze îngrijiri medicale răniţilor.”

Terminând de citit, Jake se întoarse în scaunul său. Poate că se grăbise să-i judece pe cei pe care-i considerase rataţii războiului din Vietnam. Din ceea ce tocmai citise, Mattson numai ratat nu era. Nu era mai puţin adevărat că fiecărui bun soldat care luptase până la capăt în Vietnam îi corespundea câte unul ca Sweet. Oameni exagerat de orgolioşi, care le cereau celorlalţi să le respecte importanţa, oameni incompetenţi, aşezaţi în posturi de conducere care le dăduseră ocazia să-şi facă intrarea pe scena lumii şi să-şi afişeze în mod deschis incompetenţa militară; şi astfel, în cele din urmă, războiul fusese pierdut. Se întreba dacă B.J. se gândea vreodată cum se sfârşise totul. Trebuia să-l întrebe într-o bună zi. Indicându-i plăcuţa cu decoraţia Steaua de Argint, Jake spuse:

— E o povestire impresionantă.

— E exagerată, spuse B.J. De fapt, eu doar încercam să ies de acolo şi vietnamezii ăia blestemaţi îmi tot ieşeau în cale.

— Modestia ţi se potriveşte, maiorule, râse Mortimer.

Generalul Johnson îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

— B.J., Jake, în biroul meu! Să mergem!

Săriră amândoi în picioare şi se aliniară în spatele lui Sweet, Tibbets şi a restului personalului care se îndreptau grăbiţi pe culoar spre biroul „Durului”. După ce se aşezară toţi, Johnson preluă conducerea şedinţei:

— Domnilor, tocmai am vorbit cu Preşedintele. Consulul este un foarte apropiat prieten al său. El şi domnul Bracken au zburat

în acelaşi escadron în timpul celui de-al doilea război mondial. Preşedintele nu a avut decât două întrebări: unu, de ce-ar fi nevoie pentru a-l aduce pe Paul Bracken înapoi în viaţă? Şi doi, cât de mult ar dura? I-am spus că-i voi răspunde la ambele întrebări în următoarele douăzeci şi patru de ore. Aş vrea să adaug că în nici o clipă nu s-a pus problema în timpul conversaţiei noastre să negociem sau să facem vreun compromis cu cei care-l au pe Bracken în mâinile lor.

Johnson se opri pentru o clipă, căci maiorul Erin Hatch, ofiţerul de informaţii, intră în cameră cu un teanc de dosare sub braţ.

— La fix, maiorule. Domnilor, maiorul Hatch va încerca să ne arate nişte indicii despre cei care se află în spatele acestui incident şi de asemenea cele mai proaspete informaţii de la ambasada noastră din Quito. Maiorule, ai cuvântul.

Descotorosindu-se de teancul de dosare pe colţul biroului generalului, maiorul Hatch scoase o hartă din tubul special pe care-l avea sub celălalt braţ. Ducându-se la o planşă mare, pentru, hărţi, din spatele biroului generalului, desfăcu uriaşa hartă a Ecuadorului şi o fixă de perete cu nişte ţinte.

— Domnilor, între orele douăsprezece noaptea şi două dimineaţa, noaptea trecută, o mică echipă formată din patru până la şase oameni a pătruns în zona rezidenţială specială din Lago Agrio.

Hatch făcu o pauză şi scoţând din buzunarul de la cămaşă un indicator telescopic, îl extinse şi îl aşeză cu vârful pe o zonă din colţul de sus, nord-vestic al hărţii, la mică distanţă de graniţa cu Columbia.

— Ţinta lor era reşedinţa excelenţei sale, Miguel Duran, guvernatorul provinciei. În acel moment se afla în desfăşurare o petrecere în onoarea ministrului de finanţe al Ecuadorului, *Señor* Juan Melida Garces. Participau la ea colonelul Robert Powers, comandantul Grupului Consultativ Militar al Statelor Unite şi consilierul său, căpitanul Mark Jackson. Era prezent şi Paul Bracken, consulul general, şi garda lui de corp personală, o persoană trecută pe listă ca Mike Highfield. Din câte ştim, domnul Highfield lucrează pentru CIA. Cu toate acestea, când am telefonat la Agenţie[5] în dimineaţa aceasta pentru a obţine mai multe informaţii despre el, m-au pus să aştept cinci minute, apoi au revenit la telefon şi mi-au spus că nu a lucrat niciodată acolo. Din câte se pare, domnul Highfield a căzut în dizgraţia Agenţiei şi

[5] Agenţia Centrală de Informaţii (CIA) (n. tr.).

îl vor renega după răpirea de noaptea trecută. La urma urmelor, se afla acolo tocmai pentru a-i asigura securitatea consulului, şi ei se supără foarte tare când sunt făcuţi de râs. Se mai aflau la petrecere încă aproximativ douăzeci şi unu de americani, majoritatea ştabi din industria petrolului cu soţiile sau cu prietenele lor. După o examinare a zonei, efectuată în primele ore ale dimineţii, s-au găsit probe că echipa de răpitori ocupase o poziţie foarte sigură în zona înverzită din faţa porţii principale. Au stat şi au aşteptat acolo până a sosit clipa, conform planului, de a trece peste zid. Informaţiile lor privitoare la traseul şi orarul activităţilor aferente reşedinţei guvernatorului au fost excepţionale.

Hatch se opri şi îşi drese glasul. Johnson se întinse şi îi turnă maiorului un pahar de apă dintr-un ulcior ce se afla pe birou.

— Mulţumesc, sir. Acuma, în urma unei analize a cadavrelor găsite credem că pentru această operaţiune s-au folosit arme cu calibrul de 9 milimetri. Cum nu s-au auzit împuşcături – deşi s-au tras nu mai puţin de şaizeci de cartuşe în clădirea gărzii personale a guvernatorului, înainte de răpire – e limpede că au fost folosite şi amortizoare. A fost, fără îndoială, o operaţiune bine planificată şi executată, efectuată de nişte specialişti excelent pregătiţi. Au fost ucişi în total treisprezece oameni. Doi soldaţi ecuadorieni, zece membri ai firmei de pază privată, şi ministrul de finanţe. Ca fapt divers, cred că vi se va părea deosebit de interesant modul în care a fost ucis domnul Garces. Nu voi intra în detalii, voi spune doar că a fost ceva ce n-am mai văzut şi, până acum, n-avem idee de ce a fost folosită această metodă. Veţi observa, în lista celor ucişi, că nici unul dintre americani nu a păţit nimic, deşi toată noaptea au ieşit şi intrat în casă. Acest lucru le-ar fi oferit atacatorilor un mare număr de ţinte dacă americanii ar fi fost obiectivul atacului. Eu unul nu cred că echipa de răpitori i-a avut ca obiectiv pe americani.

Sweet stătuse liniştit până în acea clipă, pe timpul raportului prezentat de Hatch, însă ultima afirmaţie a acestuia îi oferi o ocazie pe care, pus pe ceartă cum era, n-o putea scăpa.

— Asta este o remarcă cam idioată, nu ţi se pare, domnule maior? Sau nu ştii că domnul Bracken este american?

Maiorul Hatch păru şocat de întreruperea bruscă şi-şi pierdu şirul gândurilor. Privirile celor din încăpere fugeau de la Sweet la generalul Johnson. Dacă privirile ar putea ucide, Sweet ar fi fost un om mort. Johnson dădu dovadă de un control remarcabil, spunând cu mult calm:

— Generale Sweet, aş prefera ca toate întrebările şi remarcile să aştepte până ce maiorul îşi încheie raportul, dacă nu vă deranjează.

Sweet simţi tensiunea existentă în încăpere, în vreme ce ceilalţi ofiţeri îl fixau cu privirea. Era clar că tipii ăştia de la Operaţiuni Speciale nu prea înghiţeau criticile.

— Desigur, sir, dacă aşa doriţi. M-am gândit doar că...

„Durul" nu băgă în seamă explicaţia lui Sweet.

— Te rog să continui, maior Hatch.

Hatch îşi drese glasul şi ciocăni uşor indicatorul, cu un gest nervos. Nu voia deloc să se lase prins la mijloc într-o ceartă dintre aceşti doi generali. Sweet avea totuşi dreptate într-un anume sens.

— Sir, generalul Sweet ar putea avea dreptate. Cum am mai spus, afirmaţia mea anterioară s-a bazat pe o opinie pur personală şi poate părea contrazisă de faptul că cel răpit a fost domnul Bracken. În acest moment nu putem şti dacă el a fost ţinta principală a atacului.

În timp ce privi spre Mattson şi Mortimer, pe chipul lui Sweet se putea vedea un rânjet îngâmfat. „Vedeţi, n-a fost o întrebare chiar atât de prostească. Chiar şi maiorul recunoaşte acest lucru."

Hatch continuă:

— Următoarea întrebare este – cine a ordonat această operaţiune? În Ecuador, avem patru posibilităţi, deşi aceasta ar fi, fără îndoială, cea mai mare operaţiune încercată de unul din cei patru, de la formarea lor. Iată care sunt cele patru organizaţii: Partidul Socialist pentru Acţiune Populară Revoluţionară; mai multe mici partide marxiste reunite sub numele de Partidul Comunist, care urmează linia Moscovei; Partidul Revoluţionar Socialist, care urmează linia Havanei; şi, în sfârşit, Marele Front al Stângii. Această organizaţie are o orientare de extremă stângă şi s-a unit cu Mişcarea Populară Democrată Maoistă. Comuniştii exercită o influenţă considerabilă în cercurile muncitoreşti, studenţeşti şi intelectuale. Din cele patru, gruparea care merge pe linia Havanei a fost cea mai activă în ultimii ani în privinţa acţiunilor militare. Cu toate acestea, acţiunile în speţă s-au limitat la distrugerile ocazionale ale liniilor de curent sau ale unor mici poduri, din care nici una nu a avut un efect considerabil asupra ţării. Răpirea consulului este un mare pas pentru oricare din aceste grupări. Colonelul Powers, reprezentantul nostru militar de acolo a început deja să organizeze Forţele Armate

Ecuadoriene, în caz că acesta nu este un incident izolat. La ambasadă şi la reşedinţa ambasadorului s-a dublat efectivul pazei. Măsuri similare de precauţie au fost luate şi pentru oficialii ecuadorieni. În acest moment conform estimărilor noastre, în Ecuador se află aproximativ între cinci şi şapte mii de americani, în care intră ataşaţi militari, turişti şi o varietate de tehnicieni şi de înalţi funcţionari de corporaţii. Statele Unite au interese financiare foarte extinse în zonă. Puteţi fi sigur că Administraţia Naţională Aeronautică şi a Spaţiului va dori să fie ţinută la curent cu ce se petrece acolo. Au câteva staţii de urmărire prin satelit amplasate în munţi, la aproximativ cincizeci de kilometri în afara capitalei Quito.

Maiorul Hatch se opri şi se întoarse spre Johnson.

— Sir, deocamdată atât cunoaştem. Colonelul Powers ne va transmite ultimele informaţii, din două în două ore, din ambasada din Quito. L-a însărcinat pe consilierul său, căpitanul Jackson, să colaboreze cu unitatea militară din Lago Agrio pentru a organiza echipe de căutare.

— Mulţumesc, maiorule, spuse Johnson, ridicându-se în picioare şi adresându-se oamenilor săi:

— Domnilor, aş dori să luăm o mică pauză şi să bem o cafea. Vreau de asemenea să analizaţi opţiunile pe care le avem şi să fiţi gata să vă exprimaţi părerea despre modul în care am putea rezolva această situaţie. Maior Mattson şi comandant Mortimer, aş dori să mai rămâneţi câteva clipe. Asta este tot, domnilor.

Personalul Centrul de Operaţiuni Speciale părăsi încăperea, membrii acestuia discutând între ei în timp ce se duceau pe culoar. Generalul Sweet rămase aşezat în rândul din faţă.

— Generale Sweet, nu e nevoie să rămâneţi, spuse Johnson.

— E-n regulă, generale, mi-am băut cantitatea maximă de cafea pe ziua de azi.

— Atunci vă sugerez să faceţi o excepţie şi să măriţi această cantitate, astăzi. Doresc să discut cu aceşti doi ofiţeri între şase ochi.

Sweet se ridică. Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă refuza să plece. Apoi, uită brusc de acest gând. Oricum trebuia să sune la Statul Major Reunit. Chiar când ajunse la uşă, se opri şi se întoarse cu faţa la cei trei ofiţeri.

— Vreau să-ţi amintesc, generale Johnson, că eu sunt doar ataşat la această unitate. Numit de Statul Major Reunit, aş putea adăuga. Nu sunt unul din lacheii pe care-i ai în subordine, ca să-mi dai ordine ca unui locotenent nou-venit!

— Voi încerca să reţin acest lucru, generale, răspunse Johnson pe un ton plictisit.

În timp ce frustratul Sweet trântea uşa în urma lui, Johnson se întoarse cu faţa la Jake:

— Ei bine, comandante, ştiu că încă nu ai avut ocazia să-ţi tragi sufletul, dar sper că nu ţi-ai desfăcut bagajele. B.J., vreau ca tu şi Jake să porniţi spre Ecuador în următoarele două ore. Îl voi pune pe maiorul Tibbets să facă toate aranjamentele. Veţi avea timp să daţi o fugă la camerele voastre pentru a vă lua ce credeţi voi că veţi avea nevoie pentru călătorie. Ştiu că v-am anunţat cu prea puţin timp înainte, dar trebuie să ştiu ce se petrece acolo. Preşedintele aşteaptă nişte răspunsuri şi vreau să mă asigur că data viitoare când vorbesc cu el voi şti exact ce să-i spun. Vreau să ştiu cine, ce, unde, când şi cum. Înţeles?

— Da, sir. Cum rămâne cu şedinţa?

— Nu-ţi face griji. Nu va fi decât o perdea de fum care să-i ascundă lui Sweet adevăratele noastre planuri. Vom trece prin toate etapele organizării unei operaţiuni de amploare doar ca să-i distragem atenţia, în timp ce voi doi aflaţi ce trebuie cu adevărat să facem. Să zicem că aveţi între şaptezeci şi două şi nouăzeci şi şase de ore ca să ajungeţi acolo, să analizaţi situaţia, să cereţi efectivul necesar, şi să aduceţi toată tărăşenia la un sfârşit reuşit. Celorlalte ramuri ale armatei le va lua cel puţin atât. Trebuie să-şi pună unităţile în alertă, să încerce să-şi strângă echipamentul plus că se mai şi ceartă între ei, deci cam atât zic eu că le va trebui – patru zile, domnilor. Nu le irosiţi. Voi încerca să-l conving pe preşedinte să tragă de timp cât de mult posibil, însă în cea de-a patra zi, şefii Statului Major Reunit vor face presiuni foarte puternice pentru ca o forţă masivă să fie desfăşurată în vederea protejării americanilor neajutoraţi din acea ţară. Puteţi conta pe asta. Acum, haideţi, plecaţi de aici şi mult noroc.

Ambii ofiţeri luară poziţie de drepţi şi salutară după regulament.

— Nu vă vom dezamăgi, sir, spuse B.J., părăsind încăperea împreună cu Jake.

Generalul Jonathan J. Johnson se apropie de uriaşa fereastră dublă din spatele biroului său şi scrută vasta întindere a Bazei Aeriene MacDill. Tocmai îşi pusese în joc o carieră de treizeci de ani şi viitorul Operaţiuni Speciale. Cei de la putere nu-i lăsaseră prea multe alternative. Trebuia să-i facă să înţeleagă importanţa Operaţiunilor Speciale. Zilele bătăliilor de amploare, desfăşurate

pe mari câmpuri de luptă, se duseseră. Era acum vremea luptătorilor de gherilă, a teroriştilor şi a seniorilor drogurilor. Tot un război era, însă un război ce nu putea fi purtat cu ajutorul tancurilor şi al vaselor de război. Toate aceste arme de sute de milioane de dolari erau inutile în acest tip de război. Inamicul nu îşi mai desfăşura forţele pe cuprinsul unor vaste câmpuri de bătălie, cu linii ale frontului bine trasate. Acest nou tip de inamic stătea la pândă în zonele montane, acoperite de junglă, sau între populaţia civilă. Lovea oricând şi oriunde avea chef, apoi la fel de repede se făcea nevăzut. Ce puteai să faci împotriva unor asemenea acţiuni cu tancuri şi tunuri de patruzeci de centimetri? Nu, nu o forţă de atac masivă era răspunsul. Acest inamic trebuia vânat şi distrus în propriu-i bârlog. Iar J. J. Johnson ştia că avea vânători pricepuţi, care puteau face acest lucru.

Un elicopter Blackhawk decolă în capătul îndepărtat al uneia dintre piste. Luă altitudine şi porni în zbor deasupra oceanului. Omul cu părul cărunt se simţi cuprins un moment de o dureroasă tristeţe, în timp ce privea pasărea până ce aceasta se făcu nevăzută.

Acesta era un alt motiv pentru care trebuia să-i convingă pe cei de la putere de eficacitatea Operaţiunilor Speciale, eficacitate ce putea fi obţinută numai dacă Centrul de Operaţiuni Speciale îşi putea controla şi conduce operaţiunile fără intervenţia altor ramuri ale armatei. În orice joc trebuia să fie un singur arbitru. Dacă erau mai mulţi, dezastrul era iminent. Centrul de Operaţiuni Speciale nu dădea doi bani pe gloria care le părea atât de importantă altora. Ei voiau doar să facă meseria pentru care se pregătiseră.

Îndepărtându-se de fereastră, ridică fotografia de la colţul biroului său şi o studie îndelung. În timp ce privirea lui fixa poza de douăzeci de centimetri pe douăzeci şi cinci, în ochi i se putu citi o scânteie de mândrie, însă nici măcar aceasta nu putea învinge emoţia unui tată. Obrazul îi fu brăzdat de o mică lacrimă. Ţinea în mâini ultima poză făcută împreună cu fiul său.

Căpitanul Larry J. Johnson, din Armata Statelor Unite, fusese pilot pe un elicopter Blackhawk. Elicopterul lui fusese doborât în zbor, din greşeală, într-un loc numit Granada.

CAPITOLUL 5

Peter Bracken nu dusese lipsă de mahmureli în cei cincizeci şi cinci de ani ai lui, însă nimic nu se compara cu trenul de marfa care-i duduia prin cap de această dată. Avea gura uscată ca bumbacul iar două încercări de a deschide ochii se dovediseră prea dureroase. Soarele orbitor îi forţa să rămână închişi.

Coborând capul, simţi ceva ud la ureche şi îşi dădu brusc seama că zăcea pe pământ. Mai fusese el beat mort înainte şi se trezise în locuri străine, dar aceasta se întâmplase în tinereţea lui timpurie De fapt, mai erau încă destui soţi furioşi care nu puteau crede că pe el îl purtaseră pur şi simplu paşii până în dormitoarele nevestelor lor şi că se cocoţase lângă acestea din greşeală. Odată se trezise chiar într-un pat, dezbrăcat, lângă o femeie şi soţul acesteia. Însă nu-şi mai amintea detaliile acestei tărăşenii. De un lucru era sigur, acesta nu era patul vreunei frumuseţi cu părul lung.

Undeva în fundal auzi voci. Se certau, cuvintele trecând pe rând din engleză în spaniolă. Bracken simţi cum îi alerga ceva pe faţă. Indiferent ce era, avea o mulţime de picioare. Şocul îl făcu să deschidă larg ochii. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu reuşi decât pe jumătate, apoi căzu într-o parte. Avea mâinile legate la spate. Asta nu era deloc în regulă. Oare în ce se mai băgase de data aceasta? Deşi nu-şi putea încă folosi ochii ca lumea, îşi dădea seama că se află într-o junglă după ciripitul păsărilor şi mirosul de aer de munte amestecat cu cel al vegetaţiei moarte de pe pământ.

Cineva trecu pe lângă el. Se întoarse şi încercă să ridice privirea spre acel cineva, însă avea privirea încă înceţoşată. Cauza durerii de cap şi a vederii slabe nu putea fi numai cantitatea mult prea mare de rom cu coca-cola. Care era ultimul lucru pe care şi-l amintea înainte de a se trezi?

Încercând să facă ordine printre celulele de sânge care-i zvâcneau gonind nebuneşte prin cap, începu să-şi aducă aminte de noaptea dinainte, în străfulgerări scurte şi rapide. Petrecerea guvernatorului – discuţia cu colonelul Powers – bărbatul cel gras, Garces – o privire sexy, ademenitoare, din partea soţiei bancherului, cea cu rochia roşie, strâmtă, şi sânii mari, o ceartă cu cineva despre drepturi, Highfield dormind într-un fotoliu, apoi drumul spre baie, pe culoar, o uşă greşită – negru, ceva negru.

Acolo se încheia totul. Nu-şi mai putea aminti nimic dincolo de acel punct. La dracu', asta n-avea nici o logică. Putea fi într-o mulţime de locuri, însă Zona Crepusculară nu se afla printre ele.

Cearta din fundal se domolise considerabil, mai auzindu-se din când în când câte un „ticălosule" sau „mama mă-sii". Cineva păşi peste picioarele lui răsfirate şi începu să discute cu altcineva în spaniolă. Bracken miji de câteva ori ochii lui injectaţi şi privi la cizmele care se aflau la numai câţiva paşi de faţa lui. Erau cizme de soldaţi, pentru junglă. Forţându-şi ochii să rămână deschişi, ridică mai mult privirea şi văzu pantaloni de camuflaj băgaţi în cizme. Bălăbănindu-se puţin deasupra genunchiului, zări ţeava unei puşti. Chiar şi cu ochii împăienjeniţi şi cu mahmureală, Bracken recunoştea imediat o carabină rusească AK-47.

Coborând capul la loc pe pământul umed, începu să se roage fără glas ca totul să fie un vis urât şi ca din clipă în clipă un bancher furios să dea buzna în dormitorul soţiei sale şi să-l trezească.

Joaquin Ochoa ridică exasperat mâinile, spunând:

— Dar ţi-am spus, colonele, ce am văzut, şi eu şi ceilalţi când am intrat în cameră. Şi dumneata ai două „hijas". Te cunosc de când aveam doar cincisprezece ani. Ştiu, în adâncul inimii mele, că ai fi făcut acelaşi lucru, dacă erai acolo.

Colonelul Chato Suplao, consilierul-şef al Armatei Revoluţionare, continuă să păşească de colo-colo printre copaci, cu mâinile ţinute ferm la spate. Mânia ce se citea pe chipul lui puternic bronzat era evidenţiată de barba şi mustaţa lui neagră ca tăciunele. Ceilalţi membri ai echipei de atac stăteau în picioare, nemişcaţi, în poziţie de apel, chiar în spatele copacilor, în timp ce liderul lor, Ochoa, îşi apăra cauza.

Oprindu-se brusc şi răsucindu-se pe călcâi, colonelul Suplao întinse un deget spre Ochoa.

— Nu încerca să-mi atingi coarda sensibilă, maiorule, folosindu-te de prietenia noastră sau de familia mea. Nu înţelegi gravitatea acestei situaţii. Ai lăsat ca emoţiile, indiferent cât de îndreptăţite erau, să se interpună între tine şi misiunea ta principală. Nu numai că ai eşuat în misiunea ta, dar ai complicat lucrurile şi mai mult, răpind un american.

Vocea lui Suplao crescu în volum când acesta se apropie de Ochoa şi întinse degetul spre trupul inconştient al lui Bracken.

— Şi nu e un american oarecare, nu e un simplu turist, nu e un tehnician, nici măcar un om de ştiinţă! E chiar consulul general,

fir-ar să fie!

Suplao era acum chiar în faţa lui Joaquin. Ochoa nu păşi înapoi, privindu-l în ochi pe comandant, care-şi continuă descărcarea verbală:

— Am petrecut mai mult de un an antrenând în secret o armată de peste trei mii de oameni pentru a se infiltra în această ţară şi a conduce alte mii la o răsturnare prin forţa armelor a acestui guvern, un guvern atât de făţiş corupt şi care stă cu cruzime, cu piciorul pe grumazul poporului său, încât simpla rostire a cuvântului „revoluţie”, ne aduce mai mulţi recruţi decât armament avem noi.

Ochoa nu fu nevoit să-şi caute cuvintele. Acestea veniră de la sine, aşa că răspunse pe un ton calm:

— Înţeleg acest lucru, colonele. Dar dacă focul revoluţiei arde într-adevăr cu atâta putere în ei, e de ajuns uciderea unui ministru depravat şi răpirea unui singur oficial american pentru ca acest foc să se stingă?

Fu acum rândul colonelului Suplao să ridice mâinile exasperat:

— Joaquin, Joaquin, băiatule, tu tot nu înţelegi ce încerc să-ţi spun. Acel singur american, cum îl numeşti, omul care zace acolo este Paul Bracken, singurul american din această întreagă ţară şi poate în lumea întreagă căruia îi pasă cât de cât de oamenii acestui loc uitat de Dumnezeu. El a condamnat în mod deschis guvernul pentru atitudinea acestuia faţă de reforma agrară, politica de finanţe şi asistenţa medicală. Dumnezeule, Joaquin, omul ăsta e practic un sfânt chiar printre oamenii pe care-i încurajăm să înceapă această revoluţie. Şi acum, noi, Armata Revoluţionară, l-am răpit pe singurul om cinstit care are curajul să se ridice şi să vorbească făţiş, împotriva duşmanilor noştri. Cum crezi că ne vor privi oamenii acum?

Ochoa rămase tăcut, cu privirea în pământ, simţind un gol în stomac. Fusese o mare gafa din partea lui. Nu uciderea porcului de Garces, nu va regreta nicicând acest lucru, ci răpirea americanului. Aceasta fusese greşeala lui. Ar fi trebuit să se retragă imediat ce obiectivul nu mai exista. Însă priveliştea groaznică care-i întâmpinase în acea cameră îl împinsese dincolo de limită. Nu logica, ci furia dictase desfăşurarea evenimentelor. Ce fusese făcut, fusese făcut şi nu mai putea fi schimbat. Era pregătit să-şi accepte soarta.

Carlos Cruz, omul care o ţinuse în braţele sale pe fata muribundă în noaptea dinainte, făcu un pas în faţă din rândul camarazilor săi.

— Domnule, pot să spun şi eu ceva?

Ochoa ridică privirea şi-l fixă pe bărbatul mai în vârstă, care îl învăţase multe din lucrurile pe care le ştia acum. Colonelul Suplao se opri din mişcarea lui continuă şi se întoarse spre cel mai în vârstă membru al echipei lui Ochoa. În tonul colonelului se instalase iarăşi calmul, când răspunse:

— Da, Carlos, prietene, desigur.

— Colonele, acest om, Bracken, n-a fost rănit absolut deloc şi nu cred că ştie ce i s-a întâmplat. Nu l-am putea pur şi simplu duce înapoi la periferia lui Lago Agrio? Nu a fost aici decât douăsprezece ore. L-am putea duce înapoi până la lăsarea serii.

Începutul unui zâmbet întinse colţurile gurii lui Ochoa. Carlos avea dreptate. Nu-i făcuseră nici un rău omului în afară de o durere de cap pe care o amplificaseră, dar pe care ar fi avut-o oricum.

Colonelul Suplao îşi ridica mâna lui ca de urs la bărbie şi îşi mângâie favoriţii, în timp ce cântărea ideea în minte. Nu încăpea nici o îndoială că guvernul american cunoştea deja detaliile răpirii, şi dacă reacţionau în stilul lor tipic, atunci chiar în acea clipă, o încăpere plină de consilieri prezidenţiali sugerau totul, de la negocierea cu teroriştii la a calcula efectul complet al precipitaţiilor radioactive într-o pădure tropicală. În acelaşi timp, în altă cameră, generalii ar evalua câte vase de război, portavioane şi submarine puteau aduce în poziţie de-a lungul ţărmului ecuadorian. În decurs de şaptezeci şi două de ore vor fi împărţit ţara pe o hartă, iar paraşutiştii ar începe să cadă ca grindina din văzduh. Numai la acest gând, fruntea lui Suplao se umplu de sudoare.

Aceasta nu dădea semne că va fi infiltrarea ultrasecretă şi pregătirea pentru revoluţie care fusese planificată de Fidel şi consilierii lui. Până în acel moment numai cinci sute din cei trei mii de luptători de gherilă fuseseră infiltraţi în munţii din jurul lui Lago Agrio. Alte cinci sute urmau să sosească în largul coastei Valdez în noaptea următoare. Ceilalţi două mii se aflau la taberele de antrenament din Ostional şi Tamagos din Nicaragua. Şi ei urmau să fie infiltraţi pe teritoriul ţării în următoarele două săptămâni. În această operaţiune fusese investit mai mult de un an de planuri şi antrenamente şi totul depindea acum de hotărârea pe care Suplao urma să o ia în următoarele câteva minute.

Ceilalţi îl priveau pe Suplao într-o linişte perfectă, înţelegeau pe deplin, într-un fel sau altul, presiunea care-l apăsa pe

comandantul lor. Mai mult decât oricine, Ochoa înţelegea greaua situaţie în care se afla Suplao. Luându-şi mâna de la bărbie şi masându-şi muşchii puternici ai gâtului, Suplao cântări atent în minte toate variantele. Dacă Bracken era găsit nevătămat, atunci nu era nevoie de o desfăşurare masivă de soldaţi americani în Ecuador. Individul fusese inconştient încă de la răpirea lui. Nu văzuse pe nici unul din răpitorii lui, şi nici unde fusese dus; astfel că nu putea da nici o informaţie care să le poată dezvălui identitatea sau localizarea. Încă o doză de drog, pentru a se asigura că nu se trezea, le permitea să-l ducă într-un loc din apropierea oraşului, unde urma în mod sigur să fie găsit de o patrulă de căutare. Fără îndoială că armata ecuadoriană urma să continue căutarea ucigaşilor ministrului de finanţe, însă nu cu aceeaşi intensitate cu care îl căutau pe american. Era prea târziu pentru a opri sosirea celor cinci sute de oameni ce trebuiau să ajungă acolo în noaptea următoare. Poate că întoarcerea lui Bracken, nevătămat, în acea noapte, urma să ducă la scăderea numărului de patrule de-a lungul ţărmului. Trebuia să ceară prin radio o amânare de două săptămâni pentru sosirea unor eventuale noi trupe din Nicaragua. Până atunci, lucrurile ar trebui să fi revenit la normal. Planul iniţial urma să rămână neschimbat iar el urma să primească doar o mustrare verbală pentru întârziere, în timp ce Ochoa era scutit de un glonţ în cap. Întorcându-se cu faţa la Ochoa, îl întrebă:

— Mai ai încă seringa şi drogul?

Ochoa arătă spre Carlos, respirând uşurat. Bătrânul ridicase deja mâinile cu sticluţa şi cutia neagră, chipul său ridat şi îmbătrânit de vitregiile vremii fiind luminat de un zâmbet, în timp ce striga voios:

— *Si, si, mi coronel.*

— Ei bine, atunci grăbiţi-vă. Trebuie să ne asigurăm că *seňor* Bracken este găsit până la lăsarea întunericului.

Suplao îl avertizase pe Ochoa că îi va fi de zece ori mai greu să-l ducă înapoi pe american decât îi fusese să-l scoată de acolo, şi nu exagerase. Coborârea muntelui nu fusese o problemă, dar cu cât se apropiau mai mult de valea din Lago Agrio, cu atât întâlneau mai multe patrule. Până în acel moment evitaseră trei patrule ale armatei şi două elicoptere ce survolau zona, şi încă se aflau la şaisprezece kilometri de periferia oraşului.

Pentru Bracken fusese construită o targă, din două crengi lungi, din fâşii de coajă de copac, şi cele câteva poncho-uri din

nylon pe care le aveau. Consulul se agitase puţin când îi dăduseră drogul, dar acum, în timp ce targa era transportată în josul muntelui, Paul Bracken dormea ca un copilaş.

Cu Ochoa cu tot, echipa aleasă pentru acest drum număra zece oameni. Toate patrulele de căutare pe care le întâlniseră până atunci erau de trei ori mai mari. Câţiva din luptătorii mai tineri îşi demonstrau lipsa de experienţă, afişând o dorinţă exagerată de a ataca trupele guvernamentale, complet echipate, printr-o luptă deschisă. Ochoa fusese nevoit să-l plesnească pe unul din „vitejii” mai guralivi ai acelui grup. Aceasta pusese punct discuţiei. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Ochoa acum era un schimb de focuri cu cineva. Era de ajuns un glonţ rătăcit sau o grenadă pentru ca Bracken să fie ucis. Ce-ar fi făcut atunci? Joaquin nici nu voia să se gândească la acest lucru. O feştelise deja în prima misiune şi nu avea deloc de gând să permită ca acest lucru să se petreacă iarăşi. După încă opt kilometri, două ore mai târziu îşi opri mica echipă pentru o pauză de odihnă. Nu mai dăduseră peste nici o patrulă iar elicopterele le auziseră doar de la depărtare. Unul din luptătorii tineri îl întrebase de ce nu-l lăsaseră pur şi simplu pe american în locul unde zăriseră prima patrulă guvernamentală? Ochoa îi dăduse două motive: în primul rând, soldaţii se îndepărtau de ei, nu veneau înspre ei. Cu cât se apropiau mai mult de oraş cu atât creşteau şansele de a găsi un drum sau zonă deschisă unde sigur ar fi fost găsit americanul. În al doilea rând, motivul pentru care făcuseră un cerc larg spre estul oraşului fusese acela de a se asigura că nici o urmă de nici un fel nu putea conduce inamicul spre tabăra lor din munţi.

În timp ce scotea o hartă din buzunarul lateral al echipamentului său, obrajii lui Ochoa erau brăzdaţi de mici şiroaie de transpiraţie. Carlos Cruz se apropie şi se aşează lângă el:

— Cam cât crezi că mai avem de mers?

Ochoa privi zona din jur apoi arătă spre un mic grup de încreţituri de pe hartă, chiar în spatele văii din Lago Agrio.

— Noi suntem aici. Există un drum principal la mai puţin de un kilometru şi jumătate de marginea văii, adesea foarte mult utilizat. Acela ar fi un loc potrivit.

— Oamenii de abia aşteaptă să se încheie odată treaba asta. Mulţi sunt neliniştiţi din cauza elicopterelor, spuse Cruz cu oboseală în glas.

— Crede-mă, Carlos, prietene, nimeni nu vrea să se termine

mai repede chestia asta decât mine. Spune-le că pornim din nou în cinci minute.

Ochoa scutură din cap.

Carlos se ridică în picioare:

— Le voi spu...

Cruz se opri la mijlocul frazei şi se aruncă brusc la pământ, întinzând mâna în direcţia dealului pe care tocmai coborâseră. Din instinct, trezit de mişcarea bruscă a lui Cruz, Ochoa şi ceilalţi se culcară la pământ, cu privirile aţintite spre creasta dealului. Douăzeci şi cinci până la treizeci de soldaţi ecuadorieni înaintau în coloană în josul dealului. Încă nu-i zăriseră pe rebeli, dar aceasta era numai o chestiune de timp. Acopereau o zonă prea întinsă pentru a-i putea trece cu vederea pe Ochoa şi grupul lui. Privind peste umbră, Joaquin îşi văzu oamenii culcaţi la pământ, cu armele îndreptate spre deal.

Bracken şi targa lui se aflau în câmp deschis. Nu aveau timp să-l transporte de acolo. Nu aveau destul timp pentru a scăpa. Pierduseră avantajul oferit de jungla deasă, la mijlocul dealului, la coborâre. Nu exista decât iarbă înaltă până la genunchi şi un pâlc de copaci. Orice tentativă de a fugi de acolo în acel moment i-ar fi expus vederii soldaţilor de pe deal. Rugându-se în sinea lui la toţi sfinţii de care-şi aducea aminte, Ochoa ridică încet puşca şi o aşeză în poziţie de tragere.

Soldaţii se aflau la mai puţin de cincizeci de metri şi înaintau încă în şir. Unii îşi duceau armele pe umăr, alţii le cărau neglijent într-o mână. La fel ca şi santinelele de la vila guvernatorului, aceşti soldaţi se plictisiseră rapid de căutare şi era evident că nu se aşteptau să găsească ceva sau pe cineva atât de aproape de oraş. Această atitudine relaxată le oferi lui Ochoa şi oamenilor săi momentul prielnic de care aveau nevoie cu atâta disperare. Unul din soldaţii din capătul îndepărtat, din dreapta, al cabanei, privea cerut când cizma i se lovi brusc de o rădăcină şi-l făcu să cadă înainte, de-a berbeleacul. Se rostogoli de câteva ori după care se izbi cu toată puterea de trunchiul unui copac. Un sunet puternic, de os rupt, fu imediat urmat de un ţipăt al cărui ecou umplu întreaga zonă a dealului. Coloana se opri, soldaţii aşezându-şi rapid armele în poziţie de tragere, neştiind ce se întâmplase. Soldatul cu piciorul rupt urlă iarăşi, mai tare. Cei de lângă el începură să strige după ajutor. Coloana bine organizată dinainte se transformase într-o gloată agitată, soldaţii adunându-se în partea dreaptă pentru a vedea ce se întâmplase.

Ochoa îl privi pe Cruz şi îi făcu cu ochiul. Rugăciunile lor nu

fuseseră în van. Întorcând privirea spre ceilalţi, le făcu semn să se târască încet spre stânga lor. Rămânând culcaţi la pământ, echipa se conformă şi-şi începu mişcarea înceată, silenţioasă, într-un fel, lucrurile merseseră bine totuşi.

Făcând un semn din cap spre Cruz, cei doi oameni se retraseră târâş, cu ochii aţintiţi asupra celor de pe coama dealului. Întorcându-se încet spre stânga, începură să se târască mai aproape de adăpostul desişului junglei, chiar înapoia copacilor. Se făcuseră aproape nevăzuţi, când Ochoa auzi un zgomot care-i trimise fiori reci pe şira spinării. Era duduitul puternic al cuiva care alerga foarte repede înainte. Uitându-se în dreapta, îl văzu pe tânărul încăpăţânat pe care-l plesnise mai devreme, ridicat în picioare, cu arma AK-47 rezemată pe şold în direcţia acestora. Tânărul nesăbuit urlă cât se poate de limpede: *„Bastardos!”.* Îşi însoţi insulta cu o rafală lungă de foc automat din carabina AK-47. Dealul vibră de sunetul celor treizeci de cartuşe calibrul 7,62.

— Nu! strigă Ochoa, sărind în picioare şi privind în susul dealului.

Bucăţi de ţărână şi vălătuci de praf dănţuiau printre soldaţii surprinşi, care se holbau uluiţi la pistolarul singuratic care pornise la atac împotriva lor, urcând dealul. Nu reacţionară decât după ce două gloanţe îşi atinseră ţinta şi pătrunseră în pieptul unui soldat, împroşcându-i cu sânge pe ceilalţi. Unii se aruncară la pământ pentru a se adăposti, în timp ce alţii se lăsară la pământ şi deschiseră focul automat spre silueta dezlănţuită, aflată în plină viteză, a nebunului care continua să alerge spre ei în timp ce schimba încărcătoarele de la carabina sa.

Cruz, ridicat în picioare, îl trase pe Ochoa de braţ, strigând:

— Vino, Joaquin! Nu poţi face nimic pentru el. Tânărul nesocotit şi-a făcut-o singur!

Nu tânărul îl îngrijora pe Ochoa, ci vederea prafului şi frunzelor ce erau azvârlite în sus de impactul gloanţelor trase de soldaţi şi care cădeau în jurul lui Bracken. El trebuia să fie dus înapoi nevătămat. Acum, culmea ironiei, tocmai soldaţii trimişi să-l caute puteau să devină ucigaşii săi. Carlos se chinui şi-l trase pe Joaquin la adăpostul oferit de junglă în stânga, chiar când gloanţele începură să izbească copacii deasupra capetelor lor. Ultimul lucru pe care îl văzu Ochoa, în timp ce se făcea nevăzut în desişurile junglei, fu trupul tânărului luptător, învăluit într-o grindină de plumb, praf şi ţărână, în timp ce era sfâşiat de tirul concentrat al soldaţilor de pe deal. Soldaţii continuară să tragă în trupul neînsufleţit încă un minut, unii de frică, alţii de furie. Juan

Sanchez, tânărul căpitan ce conducea acea unitate a armatei, le strigă în cele din urmă să înceteze focul. Le făcu semn soldaţilor săi să se răspândească, iar aceştia porniră din nou la drum, de această dată cu mare precauţie. Însă nu mai aveau nevoie de precauţie, căci Ochoa şi echipa lui nu se mai aflau în zonă ci se întorceau spre tabăra lor din munţi. Se adunară încet în jurul trupului ciuruit de gloanţe. Nu-şi puteau da seama de vârsta luptătorului de gherilă. Avea faţa şi cea mai mare parte a capului distrusă de gloanţe, uniforma nu era decât o zdreanţă plină de sânge. Partea lemnoasă a carabinei AK-47 ce zăcea lângă cadavru fusese făcută bucăţi de către gloanţele trase în ea.

De undeva, din spatele mulţimii de soldaţi cineva strigă că găsiseră încă pe cineva. Căpitanul Sanchez îşi făcu loc prin mulţime şi se grăbi spre locul în care un soldat stătea aplecat asupra unui bărbat pe o targă. Îl recunoscu imediat pe american. Chipul lui tânăr fu luminat de un zâmbet larg. El, căpitanul Juan Sanchez, îl găsise pe consulul general care dispăruse. În faţa ochilor începură să-i danseze viziuni de glorie şi înaintări în grad. Nu numai că-l salvase pe Paul Bracken, dar se şi luptase cu rebelii. Desigur că nu fusese decât un singur rebel, dar, la urma urmelor, cine putea spune că nu fuseseră, să zicem, alţi treizeci sau patruzeci care trăgeau asupra lor din stânga, din junglă. În toată acea harababură şi zgomot cine putea să-şi dea seama câţi luptători de gherilă se aflaseră acolo? Mai mult decât atât, care din soldaţii lui ar fi îndrăznit să pună la îndoială spusele superiorului lor? Un soldat cu un radio-transmiţător pe spate se apropie de el. La celălalt capăt era Cartierul General, şi anume colonelul Rivas, comandantul de batalion. Sanchez apăsă pe butonul ce deschidea linia. În voce i se putea citi o certă notă de îngâmfare, în timp ce spunea:

— *Mi coronel,* tocmai am dus o luptă cu o forţă puternic înarmată a gherilelor comuniste, la numai opt kilometri de oraş.

— Ce pierderi aveţi? întrebă colonelul.

— Un om ucis. Doi răniţi. Avem nevoie de un elicopter medical.

— Câţi comunişti au fost ucişi?

Sanchez făcu o scurtă pauză. Putea spune ce număr voia, dar nu le putea da cadavrele pe care desigur că le doreau recuperate. Apoi îşi aduse aminte de povestirile pe care le auzise despre Vietnam.

— Din nefericire, nu am putut găsi decât un singur cadavru, *coronel.* Rebelii au executat un tir foarte puternic pentru a ne

ţine în loc în timp ce ei îi luau de acolo pe ceilalţi zece-cincisprezece oameni ucişi. Sunt însă multe dâre de sânge care pleacă de la locul luptei.

Câţiva din soldaţii ce stăteau în picioare lângă Sanchez începură să se uite în jurul lor, spre pământ, de parcă se aşteptau cu adevărat să găsească sângele amintit. Un vechi subofiţer al grupului scuturã cu tristeţe din cap apoi îl bătu pe braţ pe căpitan.

— Nu uitaţi de veştile despre american, *mi căpitan.*

Sanchez se implicase atât de mult în poveştile lui eroice, încât uitase complet de american.

— *Coronel,* veţi fi de asemenea încântat să ştiţi că l-am salvat pe consulul general american.

La celălalt capăt urmă o pauză lungă:

— *Coronel,* aţi auzit ce am spus? L-am găsit pe *seňor* Bracken.

— E teafăr? întrebă Rivas.

— *Si, mi jefe.*

Colonelul Rivas întrebă care le era poziţia şi îi spuse lui Sanchez să pregătească o zonă de aterizare. Elicopterele urmau să fie trimise pentru a-i recupera pe toţi deodată şi a-i aduce înapoi la cazarma din afara oraşului. La încheierea convorbirii, Rivas îi felicită pentru o treabă bine făcută.

Căpitanul Sanchez era într-o stare de spirit nemaipomenită în timp ce aştepta, alături de oamenii lui, în liziera aflată puţin spre est faţă de dealuri. Puteau auzi elicopterele care se apropiau din vale. Urma să fie promovat cel puţin la gradul de maior pentru faptele sale din acea zi. Presa va dori, desigur, să afle amănuntele luptei sale eroice împotriva gherilei comuniste. Fotografia lui va apărea la televizor şi în toate ziarele. Va fi celebru, un erou.

Sunetul biciuitor al elicei elicopterului se înteţi, în timp ce acesta înaintă deasupra dealului spre locul bătăliei ce urma să devină în curând celebră, apoi trecu pe deasupra lizierei. Sanchez le spuse oamenilor săi să se ridice şi le ordonă sergenţilor lui să-i aşeze pe oameni în formaţie de plecare. Ferindu-şi ochii de soarele după-amiezii, ridică privirea spre elicoptere. Erau cinci elicoptere UH 1H Huey, care descriseră un cerc larg spre stânga. Mijind ochii, Sanchez putu vedea strălucitoarele dungi galbene, albastre şi roşii, culorile naţionale, pe uşa elicopterului ce conducea formaţia. Acela era elicopterul personal al colonelului Rivas. Aceasta era într-adevăr o onoare. Poate că urma să fie înaintat pe loc în grad.

În timp ce ateriza elicopterul colonelului, Sanchez parcurse în fugă scurta distanţă până la uşa laterală şi îl întâmpină pe Rivas care păşi afară. O uşă laterală alunecă într-o parte şi doi infirmieri se repeziră la locul în care Bracken era întins pe targă.

— Bună treabă, căpitane, spuse Rivas, strângând mâna ofiţerului entuziasmat. Vom avea grijă ca tu şi curajoşii tăi oameni să fiţi recompensaţi pentru ce aţi făcut astăzi. În timp ce Sanchez spunea *„Gracias, mi coronel*", cei doi infirmieri îl transportară pe Bracken la elicopterul colonelului.

Arătând spre celelalte patru elicoptere care se roteau în continuare deasupra lor, Rivas spuse:

— Acele elicoptere sunt pentru tine şi pentru oamenii tăi, căpitane. Trebuie să-l duc imediat înapoi pe *seňor* Bracken. Nu prea mai e loc în elicopterul meu, altfel aş fi onorat să te iau cu mine. Sper că înţelegi.

— Desigur, *coronel.* E mai bine să rămân cu oamenii mei. Ne revedem la Cartierul General.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră din nou mâinile. Rivas se sui la loc în elicopterul său, zâmbind şi făcând cu mâna în semn de adio când aparatul îşi lua zborul. Căpitanul Sanchez se duse în fugă înapoi şi verifică dacă oamenii lui erau aşezaţi în formaţie pentru a se urca la bordul elicopterelor ce urmau să aterizeze. Datorită întinderii zonei despădurite, cele patru elicoptere aveau destul loc să aterizeze. Se apropiară, unul în spatele celuilalt, şi rămaseră suspendate la câţiva metri de pământ. Neputându-se face auzit prin zgomotul asurzitor cauzat de elicea şuierătoare, Sanchez ridică braţul şi le făcu oamenilor săi semn să se urce la bord. Aplecând uşor capul şi protejându-şi ochii cu mâna, de iarba şi praful ridicate de curentul inferior al elicei, începu să înainteze. Simţi brusc o senzaţie de înţepătură pe partea laterală a piciorului drept. Apoi încă una, mai dureroasă, pe stângul. Întorcând capul la stânga, îşi văzu oamenii ţinându-se de piept şi de stomac. Ce se petrecea? Ridicând privirea spre elicoptere, primi răspunsul. Fulgerele portocaliu închis, constante, ale mitralierelor M-60, fixate la uşi, scuipau moarte din toate cel patru elicoptere. Un glonţ îi pătrunse în braţ, răsucindu-l tocmai la timp pentru a mai încasa două gloanţe în mijlocul spatelui, impactul cartuşelor de 7.62 mm trântindu-l la pământ. Măcelul durase mai puţin de un minut. Pentru mai multă siguranţă, elicopterele se ridicară cu şase metri mai sus şi survolară iarăşi zona, oferindu-le mitralierelor un unghi mai bun pentru a mai durui trupurile pentru ultima oară, înainte de a pleca.

Încă un glonţ îl lovi pe căpitanul Sanchez în omoplatul stâng, zdrobindu-i oasele, impactul rostogolindu-l pe individ pe spate. Nu fusese necesar acest lucru. Căpitanul nu mai simţea deja nici o durere. Elicopterele ce se îndepărtau se reflectau în ochii neînsufleţiţi ai lui Sanchez, în timp ce zburau deasupra trupului ciuruit de gloanţe al omului ce se dorea a fi erou.

CAPITOLUL 6

Jake Mortimer privea pe geamul avionului tip Lear în timp ce zburau pe deasupra piscurilor înzăpezite ale zonei cunoscute drept Bulevardul Vulcanilor.

— Măi să fie, ce chestie! Munţi înzăpeziţi cu păduri tropicale de ambele părţi, în primul caz – îngheţi, în cel de-al doilea – e mai fierbinte ca-n iad. Pare cam ciudat, într-un fel, nu crezi, B.J.?

— Mda. Aşa m-am gândit şi eu, prima oară când am venit aici cu avionul. Îl vezi pe acela mare de acolo? E Chimborazo; se află la şase mii de metri deasupra nivelului mării.

Arătând spre alte câteva piscuri, mai departe, la nord, B.J. spuse:

— Cel mai mic dintre cele două pe care le vezi acolo este San Antonio de Pichincha. Are o înălţime de numai două mii o sută de metri, dar ştii unde te-ai afla dacă ai sta pe drăguţul acela?

— Ia mai lasă-mă, Mattson. La urma urmelor sunt un ofiţer al Marinei. Acolo trebuie să fie punctul în care longitudinea şi latitudinea traversează ecuatorul, nu-i aşa?

— Foarte bine, Harvard. Pe o hartă de navigaţie, acolo te-ai afla la zero grade, zero minute şi zero secunde latitudine.

Jake se lăsă pe spate în scaun, râzând şi spuse:

— Cred că de-aia, voi militarii, cunoaşteţi cu toţii chestia asta. E uşor de găsit pe hartă.

Mattson căuta o replică, când se auzi sunetul slab a unei sonerii şi semnul pentru centura de siguranţă apăru deasupra cabinei pilotului. Privind din nou pe fereastră văzu că se apropiau de marginea oraşului Quito, capitala şi cel mai vechi oraş din Ecuador. În fundal se ridica Cotopaxi, suveranul înveşmântat în zăpadă al oraşului. Vulcanul încă activ se ridica falnic la aproape trei mii de metri deasupra unei capitale ce supravieţuise erupţiilor, cutremurelor şi cuceririlor, atât ale incaşilor cât şi ale spaniolilor.

B.J. îşi privi ceasul. Era mijlocul după-amiezii. Făcuseră destul de mult până acolo. Colonelul Powers fusese informat despre sosirea lor şi urma să-i aştepte cu o maşină pentru a-i duce la ambasadă. Lăsându-se pe spate şi ascultând murmurul sistemului hidraulic, în timp ce era coborât trenul de aterizare, Jake întrebă:

— Cum a primit nevestica ta vestea despre vacanţa ta

neaşteptată?

Mattson minţi:

— N-a fost, prea surprinsă. S-a cam obişnuit deja. Mi-a urat distracţie plăcută, dar mi-a spus să nu mă apropii de bordeluri.

Jake zâmbi, apoi se relaxă în scaunul său şi închise ochii. Mattson nu zâmbea. Nu avea de ce. După părerea lui, nimeni nu putea să se simtă bine în iad. Acolo îi spusese Charlotte să se ducă, atunci când ieşise pe uşă în acea dimineaţă. Nu avusese la dispoziţie decât treizeci de minute ca să-şi adune nişte lucruri. Îşi pierduse douăzeci şi cinci din ele întrecându-se cu ea la urlete. Ea dorise să ştie unde se ducea. El nu-i putea spune. Când se întorcea? Nu ştia. Aveau de vorbit. El nu putea, nu mai avea timp pentru prima oară, fusese de acord cu el. B.J. Mattson avea senzaţia că ea nu va mai fi acolo după ce se sfârşea misiunea lui.

În timp ce pilotul parcurgea ultimii metri până la destinaţie, trecură pe deasupra pieţelor în aer liber care erau împrejmuite de case lungi, scunde, cu streşini largi, cu acoperişuri învechite, din ţiglă roşie şi atinseră lin pista de aterizare. Încetiniră şi părăsiră pista principală, îndreptându-se spre un grup de hangare rezervate VIP-urilor ce soseau acolo. Uitându-se pe geam, Mattson zări cele trei maşini ale ambasadei, parcate de-a lungul gardului de lângă hangar. În jurul maşinilor erau foarte mulţi agenţi de securitate iar de-a lungul gardului împletit, din oţel, care împrejmuia mica zonă, din şase în şase metri, erau postaţi soldaţi. Armele lor nu erau agăţate pe spate, ci mai degrabă ţinute în poziţie de tragere, de parcă se aşteptau ca din clipă în clipă să fie atacaţi.

— Pot să spun că băieţii aceştia îşi iau treaba în serios, spuse Jake.

— Să ştii că aşa-i! răspunse Mattson.

Micul avion se răsuci în apropierea porţii şi se opri. Uşa laterală se deschise şi fu coborâtă scara. Cei doi specialişti ai Centrul de Operaţiuni Speciale păşiră afară, în soarele după-amiezii. Purtau haine civile, iar Jake îşi dorea să fi ascultat sfatul lui B.J. şi să poarte o cămaşă cu mâneci scurte. Deşi soarele nu apusese, vântul aducea un frig pătrunzător.

Un bărbat înalt, solid, în jur de cincizeci de ani şi doi bărbaţi mai tineri, la vreo douăzeci de ani ieşiră pe poartă, pe lângă maşini, şi se îndreptară spre avion. Cel mai în vârstă dintre cei trei întinse o mână mare, care părea să aibă nişte degete nemaipomenit de lungi, şi spuse:

— Maior Mattson. Comandante Mortimer, eu sunt colonelul

Robert Powers, iar aceşti doi domni sunt sergenţii Larry Rivers şi David Maloy, din forţa de securitate a Infanteriei Marine detaşată la ambasadă.

Îşi strânseră cu toţii mâinile:

— Aveţi bagaje care trebuie descărcate? întrebă Maloy.

B.J. ridică o geantă sport, din pânză groasă. Jake avea şi el una la fel.

— Nu, sergent. Nu ne-am luat prea multe bagaje în călătoria aceasta.

— Foarte bine, spuse Powers. Acum, vă rog urmaţi-mă, plecăm imediat.

Cei trei ofiţeri îl urmară pe colonel, intrară pe poartă şi se suiră în maşina din mijloc.

— Suntem gata, sir? întrebă Maloy.

— Da. Asta-i tot, sergent. Să pornim.

Sergentul Maloy se duse în fugă la maşina din faţă şi se strecură înăuntru, lângă şofer. De undeva din spatele gardului se iviră alţi doi membri ai forţei de securitate şi se suiră în maşina din coada coloanei, cu sergentul Rivers.

Şoferul semnaliză cu farurile. Prima maşină se puse în mişcare, urmată de cea a lui Powers şi de cea din spate, a echipei de securitate, toţi trei şoferii asigurându-se că între ei nu era o distanţă mai mare decât lungimea unei maşini. Remarcând măsurile stricte de securitate ce fuseseră luate, B.J. spuse:

— S-ar părea, colonele, că nivelul de agitaţie din această ţară a crescut de când am plecat noi de la MacDill, în dimineaţa aceasta.

Colonelul Powers se aplecă în faţă. Odihnindu-şi braţele pe genunchi, îşi încrucişă degetele lungi şi răspunse:

— Asta cam aşa e, maiorule. În timp ce zburaţi încoace, în ultimele cinci ore, lucrurile s-au încins considerabil aici. Cu aproximativ trei ore în urmă, o echipă de căutare a armatei formată din treizeci de oameni a fost prinsă într-o ambuscadă şi lichidată la numai nouă kilometri distanţă de oraşul Lago Agrio. Nu au existat supravieţuitori. Cu mai puţin de două ore în urmă, în Guayaquil, al doilea oraş ca mărime din ţară, doi funcţionari americani ai Corporaţiei Bendix au fost împuşcaţi la un cvartal distanţă de clădirea Consulatului American, cu focuri de armă automată trase dintr-o maşină în plină viteză. Şi de parcă toate acestea n-ar fi fost de ajuns pentru o singură zi, ticăloşii ne-au telefonat şi ne-au informat în mod politicos că ambasada va urma la rând şi toţi americanii din ţară, indiferent de statut sau

poziţie socială, vor fi luaţi drept ţinte. Aşa că, da, aş zice că agitaţia a cam crescut.

B.J. îi aruncă o privire lui Jake. Cuvintele erau inutile. Îşi scoaseră amândoi din genţile de voiaj pistoale Beretta de 9 mm şi tocuri de umăr. Răsucindu-se în spaţioasa banchetă din spate, se echipară, îşi verificară încărcătoarele, apoi îşi încărcară armele, se asigurară că erau trase piedicile şi le vârâră în tocuri. Powers îi privi în linişte. După ceea ce tocmai le spusese, ar fi fost puţin ridicol să le dea asigurări că cel puţin pe moment se aflau în siguranţă.

— Avem vreo idee cine sunt „ei”? întrebă Jake.

— Aceasta e întrebarea de un milion de dolari, comandante. Depinde cu cine vrei să vorbeşti. Oamenii mei au adunat date despre Mişcarea Maoistă. În timpul ultimelor lor două mitinguri şi-au axat discursurile pe o retorică militantă, ce mergea pe linia dură. Chestia standard, ştiţi voi: „Se apropie vremea poporului. Acţiunea va atârna mai greu decât vorbele”, toate rahaturile comuniste bine cunoscute.

— Dar ce zic băieţii de la Agenţie[6]? întreba Mattson.

— Ei bine, la început au pus totul pe seama unui grup radical desprins din Stânga Democrată. Apoi, datorită raportului despre uciderea grupului de militari, şi-au îndreptat atenţia spre Grupul de Acţiune Popular Revoluţionar. Nici acest lucru n-a durat mult. După ce-au încasat-o tipii de la Bendix, Agenţia s-a jurat că trebuie să fi fost fracţiunea Carlos Mendenea a FADI, o grupare de extreme stângă care a fost implicată într-un număr de schimburi de focuri cu poliţia din partea locului. Cum am mai spus, în momentul acesta, depinde pur şi simplu cu cine vorbeşti.

— Dumneata ce părere ai, colonele? întrebă Mattson, încruntându-se.

— Vrei să-ţi spun adevărul?

— Categoric, spuse B.J.

Colonelul scutură din cap.

— Maiorule, nimeni n-are nici o idee, pe toţi dracii!

Mattson şi Mortimer se lăsară pe spate în scaun. Această misiune nu urma să fie atât de uşoară pe cât se aşteptaseră.

Generalul Arturo Jose Parros şi colonelul Ernesto Rivas nu băgară în seamă salutul santinelelor, în momentul în care urcară scările şi intrară pe uşa vilei guvernatorului. În timp ce intrau cei

[6] Se referă la CIA (n. tr.).

doi ofiţeri, Miguel Duran cobora scara spiralată, urmat de un grup de gărzi de corp. Tonul cu care generalul se adresă cuiva care se presupunea că-i era superior era departe de a fi politicos:

— Domnule guvernator Duran. E pentru a doua oară că trebuie să vin aici astăzi. Sunt un om foarte ocupat. Ar fi bine să fie vorba de ceva important.

Deşi vila era prevăzută cu un sistem central de aer condiţionat, Duran transpira din greu. Asprimea din tonul generalului accentuă neliniştea oficialului.

— Este... este important, generale. Vino, putem discuta în biroul meu.

Permiţându-le celor doi reprezentanţi ai armatei să intre primii, Duran informă pe şeful gărzilor că nu dorea să fie deranjat. Închizând uşa grea de stejar în urma lui, Duran traversă încăperea şi se duse în spatele barului. Scoţând din dulăpior o sticlă de tequila, turnă în trei pahare şi le oferi ofiţerilor. Parros îl fixă pe Duran cu privirea lui rece şi întunecată.

— Duran, sunt un om ocupat. Tu bei doar când simţi nevoia – şi după cum arăţi s-ar zice că acum ai nevoie disperată să bei ceva. Acum, spune-mi, de ce m-ai deranjat iarăşi? Ştii că eu şi colonelul Rivas avem multe de făcut până la căderea nopţii. Ei bine, hai, omule, nu putem sta întreaga zi aici până prinzi tu curaj cu încă un păhărel.

Când duse paharul la buze, vărsând puţin din conţinut pe cămaşa lui albă de mătase, mâna lui Duran tremura vizibil. Dumnezeule, cum de se lăsase convins să se implice în nebunia aceasta? Este adevărat că datorită morţii lui Garces, ar fi fost numai o chestiune de timp până ce o anchetă a ministerului de finanţe ar fi scos la iveală milioanele de dolari deturnaţi din vistieria naţională. Garces poate că fusese un ticălos pervers, dar fusese şi un om ambiţios şi foarte meticulos în ceea ce privea actele. Undeva, între aceste teancuri de dosare şi fişiere pe calculator de la minister, se afla o listă de conturi în banca internaţională şi numele, ca de altfel şi sumele de bani deturnate. Chiar în fruntea acelei liste, puteau fi găsite numele a doi dintre cei mai importanţi ofiţeri ai provinciei. Aceştia se aflau în faţa lui acum. Şi, desigur, şi numele lui putea fi găsit, ca şi ale tuturor celorlalţi practic, care luaseră parte la petrecerea guvernatorului. Când fusese descoperit cadavrul lui Garces, intrase în panică şi îi sunase pe Parros şi Rivas. Sosiră amândoi în acelaşi timp, şi înţelegând gravitatea situaţiei, intrase în birou. Acolo, în acea încăpere, fusese pus la punct planul nebunesc.

Atacul asupra casei fusese, în mod evident, efectuat de o unitate militară bine pregătită a gherilelor comuniste. Uciderea lui Garces în sine nu i-ar fi îngrijorat prea mult pe americani, însă răpirea lui Paul Bracken îi îndemnase să pună planul în aplicare.

Garda personală a lui Bracken, Highfield, anunţase deja ambasada, iar aceasta, la rândul ei, anunţase Departamentul de Stat. Imediat după aceea, Duran îi adresase preşedintelui cererea urgentă, ca americanilor să li se solicite asistenţă. Reuşi să-l convingă pe preşedinte să aprobe cererea, exagerând gravitatea situaţiei şi numărul de luptători de gherilă ce mişunau prin munţii provinciei sale. Această decizie îi făcu jocul generalului Parros. Acesta ştia că răspunsul americanilor va mai dura cel puţin o săptămână, în acest timp, orice act terorist ce avea loc în ţară putea fi pus în cârca comuniştilor, inclusiv distrugerea totală a ministerului de finanţe. În acel moment planul păruse unul perfect. Americanii urmau să-i ajute să distrugă gherilele comuniste care se infiltraseră încet dar sigur, în Ecuador, şi orice dosare pe care le ascunsese Garces urmau să fie distruse, odată cu ministerul. Apoi însă se petrecu ceva neaşteptat. Căpitanul Sanchez îl găsise şi îl salvase pe Paul Bracken. Pentru a înrăutăţi lucrurile, americanul era nevătămat. Statele Unite urmau să oprească pregătirile militare iar lucrurile urmau să revină încă o dată la normal.

În acel moment se hotărâse generalul Parros să rişte totul, logica spunându-i că nu avea ce pierde. Noul preşedinte al Ecuadorului anunţase deja că orice oficialitate, civil sau militar, găsit vinovat de corupţie, va fi executat imediat după proces.

Duran dădu tequila pe gât, fără mare plăcere. Avea şi aşa stomacul întors pe dos. Guvernatorul era îngrozit de generalul Parros. Un om care era în stare să ucidă treizeci de oameni de-ai săi, n-ar fi ezitat să ucidă guvernatorul unei provincii.

— La naiba, Duran! strigă Parros, ducându-se la bar şi azvârlind pe podea sticla de tequila. M-am plictisit de „figurile” astea. De ce-ai vrut să venim aici?

Duran se chinui să-l întrebe, cu inima bătându-i în gât:

— U-uciderile din... Guayaquil. De ce... de ce au fost necesare?

Colonelul Rivas izbucni în râs.

— Imitaţie de bărbat ce eşti! Vrei să spui că ne-ai chemat aici pentru întrebarea asta stupidă? Ah, *mi general,* ignoranţa individului depăşeşte orice limită.

Parros întinse mâna pe deasupra barului şi îl înşfacă pe Duran de reverul cămăşii lui de mătase. Când îl trase spre el, lipindu-l

de tejgheaua din lemn de tec, putea simţi cum guvernatorul tremura ca un căţel în ploaie. Îi plăcea acest lucru. Fixându-l pe micul individ înfricoşat, cu ochii săi negri ca tăciunele, se apropie la câţiva centimetri de faţa lui Duran. Duran se albi când simţi mirosul greu al respiraţiei lui Parros.

— Ascultă-mă, vierme amărât ce eşti. Îţi spun o sigură dată. Trebuie să dăm lumii impresia că forţele de gherilă au pornit o campanie teroristă în întreaga ţară. Moartea căpitanului Sanchez şi a oamenilor săi a fost necesară pentru a stabili un model pentru actele teroriste care vor urma. Cei doi americani ucişi astăzi nu erau decât încă o verigă a lanţului. În seara aceasta oamenii mei vor distruge unul din câmpurile petroliere din afara oraşului. În acelaşi timp, în Quito şi Guayaquil vor avea loc alte atacuri. Toate ţintele vor fi americane. Acum înţelegi? În felul ăsta, distrugerea ministerului va fi luată drept opera forţelor de gherilă.

Parros îşi înteţi strânsoarea asupra lui Duran, care era practic sufocat de gulerul cămăşii. Duran clipi de mai multe ori pentru a-i arăta înţelesese. Parros rânji, dând la iveală două şiruri de dinţi perfect albi, ce străluceau sub o mustaţă groasă, neagră. Dându-i drumul lui Duran, îl împinse pe omul rămas aproape fără suflare înapoi în bar, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Duran se prinse cu putere de marginea barului pentru a-şi menţine echilibrul. Colonelul Rivas zâmbea, clătinând încet din cap.

— Eşti *muy loco*[7]*, amigo.* Eu unul nu l-aş mai deranja vreodată pe general. Nu se ştie când se întorc forţele de gherilă.

Zâmbind încă, Rivas se întoarse şi-l urmă pe Parros. Oprindu-se în faţa uşii, privi peste umăr şi spuse pe un ton batjocoritor:

— Data viitoare rebelii ar putea purta uniformele noastre. Cine poate şti? Vă urez o zi bună... Excelenţă.

Duran îşi regăsi suflul abia după ce uşa de stejar se închise cu putere în urma celor doi ofiţeri. Înşfăcând încă o sticlă de tequila de sub bar, îşi turnă din ea, o porţie mare, dând pe gât jumătate de pahar din prima înghiţitură. Tremura încă, având proaspătă în minte privirea rece, feroce a lui Parros. Terminându-şi paharul, îşi mai turnă unul. Aşezat pe un scaun înalt, de bar, se gândea la Paul Bracken. Acum îşi dorea să-i fi dat individului, adică lui Highfield, o maşină cu care să-l ducă pe Bracken înapoi la hotel în loc să-i ofere o cameră în locuinţa lui, după petrecere. Paul Bracken fusese o mare pacoste de multe ori, şi Dumnezeu ştie că

[7] „Tare nebun” (n. tr.).

nu o dată schimbaseră replici foarte dure, dar americanul nu merita acest lucru. Duran avea o presimţire rea că, indiferent cum se încheia această afacere, Paul Bracken era un om mort.

Powers îi dusese pe nou-veniţi la ambasadă. Acum, stând în picioare, în faţa unei hărţi uriaşe, în camera de şedinţe lângă biroul său, colonelul le arăta diversele puncte de desfăşurare ale evenimentelor din acea zi.

Atenţia lui Mattson fu imediat atrasă de zona în care fusese atacată patrula militară. Concentrându-se o clipă asupra acelui punct, făcu un pas înapoi şi-şi încrucişă braţele. Cu ochii încă aţintiţi asupra careului haşurat, întrebă:

— Jake, nu observi nimic ciudat la locul atacului?

Jake se apropie de hartă şi se concentră asupra coordonatelor scrise cu litere mari, roşii. Privind din unghiuri diferite, se întoarse cu faţa la Mattson.

— La naiba, B.J., e ceva, într-adevăr, dar nu ştiu exact ce. Luminiţa de avertisment din subconştientul meu pâlpâie, dar nu prea pot să...

Colonelul Powers se concentră şi el asupra zonei în discuţie. După câteva clipe, se întoarse şi el spre Mattson:

— Maiorule, ce vezi dumneata şi noi nu?

— Ei bine, domnule, am două întrebări foarte complicate, în primul rând, uitaţi-vă unde au fost găsite cadavrele. Uitaţi-vă cu mare atenţie la relieful din jurul zonei, mai ales la cel de-a lungul acelei creste dinspre nord.

Powers şi Mortimer priviră fix acel punct pentru o clipă, apoi Jake spuse:

— Bun, văd un şir de dealuri ce se continuă cu o pantă domoală şi de asemenea o şosea la vest, dar eu tot nu văd două nelămuriri în toate acestea.

Powers ridică mâna şi-şi frecă bărbia. Fixă cu privirea dealurile şi şoseaua. Apoi înţelese.

— Ia stai puţin. Dacă aş avea cu mine o trupă de gherilă destul de numeroasă pentru a ataca o unitate bine înarmată, de treizeci de oameni, să fiu al naibii dacă aş coborî cu ei pe o pantă atât de expusă şi direct spre o şosea. Nu există nici o vale sau altă formă mai joasă de relief pentru a se adăposti.

— Să fiu al dracu', spuse Jake. Băieţii aceia ar trebui să fie îngrozitor de proşti ca să se îndrepte spre acea zonă, în plină zi.

— Nu sunt proşti deloc, Jake. Au dovedit acest lucru prin felul în care au atacat casa guvernatorului. Eu însă mă întreb – de ce

acea zonă? Şi de ce în timpul zilei? Trupele de gherilă nu atacă o unitate de treizeci de oameni înarmaţi până-n dinţi, decât dacă sunt de două sau trei ori mai numeroşi ca aceştia. Dacă aşa au stat lucrurile, cum naiba de au crezut ei că pot coborî pe acea pantă, cu şaizeci sau nouăzeci de inşi, într-o după-amiază însorită, în timp ce armata cerceta zona aceea deschisă până înspre sud?

— Nu, maior Mattson, acea zonă de la sud este locul în care au fost atacaţi căpitanul Sanchez şi oamenii lui, îi aminti Powers.

— Atacaţi din ce direcţie, colonele? întrebă B.J., trăgându-se de buza inferioară?

Întrebarea îl lăsă fără replică pe Powers pentru o clipă:

— Păi... de pe deal, desigur.

— Chiar aici avem a două întrebare. Cum poţi să porneşti o ambuscadă eficientă asupra unei trupe, de la o distanţă de aproape patru sute de metri şi să ucizi toţi cei treizeci de oameni?

Atât Jake cât şi colonelul Powers rămaseră cu gurile căscate.

— E imposibil, spuse Jake.

— Aşa zic şi eu, bătrâne, zâmbi Mattson.

Powers înşfacă raportul cu descoperirea cadavrelor de pe un birou de lângă hartă şi verifică coordonatele. Mattson avea dreptate. De la piciorul dealului până la locul unde fuseseră descoperite cadavrele erau patru sute de metri. Iar dealul fusese singurul loc în zona aceea unde s-ar fi putut ascunde o echipă de ambuscadă, fără a fi văzută.

— Să fiu al naibii, spuse Powers. Ce dracu’ s-a petrecut acolo?

Mattson scutură din cap.

— Nu ştiu, colonele, dar indiferent ce s-a întâmplat, l-a surprins al dracului de tare pe căpitanul Sanchez.

Jake îşi privi ceasul apoi pe Mattson.

— B.J., nu ne putem permite să pierdem timpul. Avem mai puţin de cincisprezece ore ca să clarificăm treaba asta şi să-i transmitem generalului de ce avem nevoie aici.

— Da, ştiu, Jake. Colonele, ştiţi, desigur, că suntem presaţi de timp. Îmi dau seama că aţi pus la punct un raport complet pentru noi, dar, dacă n-aveţi nimic împotrivă, am putea lua cu noi aceste dosare, şi ne-aţi putea da toate informaţiile în drum spre aeroport. Trebuie neapărat să ajungem la Lago Agrio înainte de lăsarea întunericului.

— Desigur, maiorule, înţeleg.

Adunând dosarele de pe masa de şedinţă, Powers le înghesui

într-o servietă, apoi sună la garajul ambasadei. În timp ce coborau scările, spuse:

— Ştiţi, eu şi J. J. Johnson ne cunoaştem de mult timp. Când mi-a spus ce are de gând să facă, am crezut că s-a ţăcănit, însă după ce v-am cunoscut pe voi doi, înţeleg de ce el e general, iar eu am rămas aici.

— Păi, colonele, aici nu pare să fie chiar aşa rău, răspunse Jake.

— Să-ţi spun ceva, comandante. Poate n-o fi asta chiar haznaua lumii, dar oricum o poţi vedea foarte bine de aici.

Gărzile care îi însoţeau în drum spre aeroport erau aceleaşi ca şi la dus. Sergentul Maloy deschidea din nou coloana.

— Dar cum e cu preşedintele acestei mici ţări a minunilor? întrebă Mattson. E un tip dintr-o bucată, sau poate fi cumpărat?

— În nici un caz. E cât se poate de cinstit. N-ar acoperi în mod intenţionat nici un act de corupţie al vreunui membru al guvernului său. A emis deja o hotărâre prin care asemenea fapte vor fi pedepsite cu un proces sumar, urmat de execuţie. Mare păcat că nu mai sunt alţii ca el.

— Atunci de ce o revoluţie? întrebă Jake, ridicând o sprânceană.

— Eu n-am spus că n-au şi ei problemele lor, comandante. Adu-ţi aminte că armata conduce această ţară, cu intermitenţe, de o sută de ani. Mulţi dintre aceşti generali bătrâni au încă influenţă în cadrul acestui guvern. Preşedintele Pizarro nu e prost. Ştie că lucrurile sunt departe de a fi în regulă şi că au ajuns astfel în decurs de trei sute de ani. Nu-i poţi cere cuiva să le schimbe peste noapte. Însă cel puţin încearcă. Dumnezeule, dacă n-ai fost aici ca să vezi mizeria pe care am moştenit-o acum un an, nu-ţi vine să crezi ce progrese s-au făcut.

— În regulă, spuse B.J. Deci ce e cu Lago Agrio acesta? Cine conduce treburile acolo?

Colonelul înclină capul afirmativ.

— Acolo nu era nimic deosebit acum un an. A venit Texaco, într-o exploatare petrolieră, şi a dat lovitura. Au schimbat întreaga structură financiară a ţării acesteia. A devenit un oraş de milionari, peste noapte. Se scoate de aici încă mult petrol neprelucrat şi ies astfel multe lovele pentru vistieria ţării. Omul numărul unu ar trebui să fie guvernatorul provinciei. Numele lui e Miguel Duran. Are o atitudine tare enervantă şi o personalitate pe care numai maică-sa cred că ar îndrăgi-o. Pe faţa lui scrie „Corupţie”. Nu se înţelegea deloc cu Bracken.

— Atunci ce căuta Bracken la petrecerea lui? întrebă B.J.

— Chestie de protocol, maiorule. Trebuia să se ducă ambasadorul, dar n-a putut, aşa că l-a rugat pe Bracken să meargă în locul lui. Paul n-a ratat ocazia de a merge şi de a-l enerva pe Duran. De fapt, când am auzit că Paul a fost răpit, primul meu gând a fost că Duran a înscenat totul doar ca să scape de el.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? întrebă Jake.

Powers zâmbi.

— Expresia de pe chipul nemernicului când a fost adus la parter cadavrul lui Garces. Am mai văzut oameni speriaţi înainte, dar Duran era îngrozit. El şi Garces erau prieteni apropiaţi. Dacă el ar fi organizat totul, nu şi-ar fi ucis cel mai bun prieten, mai ales în acest fel!

Mattson scoase o ţigară din buzunar şi o aprinse, apoi spuse:

— Trebuie să fiţi de acord că ce i-au făcut ei individului o să intre în istorie.

— Mda, spuse Jake. Parcă văd raportul medicului legist. Cauza morţii: masivă dilatare a rectului.

Comentariul smulse o izbucnire de râsete morbide de la toţi, inclusiv de la şofer.

— Ai vreo idee de ce-au ţinut să-l ucidă în acest fel?

— Ăsta e singurul lucru de care suntem siguri, maiorule. Se pare că amicul nostru Garces avea o problemă de impotenţă când venea vorba de cucoane. Avea nevoie de ore întregi ca să i se scoale. La un moment dat şi-a dat seama că poate să iuţească puţin lucrurile cu niscai preludiu sadic, mai ales cu fetiţe preferabil virgine. Se pare că se afla în toiul unei asemenea şedinţe de tortură când şi-au făcut intrarea băieţii cei răi. Probabil că n-au văzut cu ochi prea buni activitatea grăsanului, aşa că l-au făcut să guste din propriul lui medicament.

În timp ce Powers continua să vorbească, Jake scoase un dosar din geanta lui şi o examină rapid.

După ce termină colonelul, spuse:

— Colonele, după câte ştiu eu, aceasta este o copie a raportului original pe care ni l-a trimis ambasada. Nu se spune nimic despre vreo persoană de sex feminin.

— Desigur că nu, comandante. Şi aceasta deoarece nu s-au găsit cadavre sau personal de sex feminin la reşedinţa guvernatorului.

— Păi atunci, cum...

— Mike Highfield, agentul CIA şi garda personală a lui Bracken,

a văzut cum cadavrele a două adolescente indiene erau scoase din casă, în timp ce vorbea la telefon cu ambasada. Cum am mai spus, Duran e josnic ca un gunoi. Noi credem că el e proxenetul grăsanului. Pe lângă aceste două fete, alte treizeci sau patruzeci au fost date dispărute în ultimul an şi jumătate, dar nimeni nu le va mai găsi vreodată. Poţi paria pe asta.

— Şi presupun că domnul Highfield va rămâne în curând fără slujbă? spuse B.J., lăsând puţin geamul în jos şi făcând vânt afară ţigării.

— Mă tem că aşa e. Mare păcat, ce mai. Un tânăr teribil de cumsecade. A petrecut şase ani în Infanteria Marină, unde a condus-o unitate de recunoaştere. A avut misiuni prin tot Orientul Mijlociu şi Europa. Agenţia l-a recrutat acum patru ani. Tocmai a împlinit douăzeci şi nouă de ani, luna trecută. Îl privea pe Paul mai mult ca pe un tată decât pe omul căruia trebuia să-i asigure protecţia. Însă trebuie să vă spun ceva. Pentru o „rablă" de cincizeci şi cinci de ani, Paul Bracken era tare vioi, nu prea puteai ţine pasul cu el. Îi plăcea să petreacă – şi chiar toată noaptea. Cred că Mike a fost „rupt" de oboseală în noaptea aceea. A aţipit şi nici nu l-a auzit pe Paul când ieşea din cameră. Când lucrezi la Agenţie, n-ai voie să greşeşti – greşeşti o dată şi gata, eşti istorie!

— Mda, ştiu şi eu câte ceva în privinţa asta, spuse Mattson, preferând să nu dezvolte subiectul. Colonele, ai spus că Duran „ar trebui" să conducă treburile pe aici?

Scoţând dosarul din servietă, i-l dădu lui Mattson.

— Acesta este un dosar complet asupra omului din umbră, adevărata putere a provinciei. Îl cheamă generalul Arturo Parros. Are, de fapt, o carieră chiar remarcabilă. Implicat masiv în ultimele două puciuri militare, dar îndeajuns de şiret încât să-şi păstreze puterea şi poziţia, în vreme ce alţii au fost fie împuşcaţi, fie aruncaţi în puşcărie, fie au părăsit ţara. Nu te lăsa păcălit de farmecul individului. E cât se poate de nemilos şi de lipsit de inimă. Conduce cu o mână de fier Lago Agrio şi întreaga provincie. Tipul nu se-ncurcă, rezolvă fiecare problemă pe loc. Fără anchete, fără tribunale sau jurii, nimic din toate rahaturile astea legale. El e, singur, judecător, complet de judecată şi călău. Acum patru luni, una din unităţile lui a dat peste un mic grup de luptători de gherilă ce-şi ridicaseră o tabără de-a lungul râului Aquarico. Erau zece. Lupta n-a durat mult. Rebelii aveau numai trei puşti la ei. Patrula militară avea patruzeci. Aici le place să facă totul în stil mare. Oricum, au ucis şapte dintre ei şi

au capturat trei, lucru foarte nefericit pentru aceştia din urmă. Generalul Parros a ordonat să fie spânzuraţi de încheieturile mâinilor, de copaci, iar picioarele să le fie tăiate de la genunchi cu o macetă. În timp ce urlau şi împroşcau peste tot cu sânge, el s-a fotografiat alături de ei, apoi i-a lăsat să atârne acolo şi să sângereze până la moarte.

Mattson scoase din dosar fotografia generalului, o studie pentru o clipă, apoi i-o dădu lui Mortimer.

— Tipul arată ca un fermecător absolvent de la Harvard, Jake.

— Ba nu, cu o astfel de personalitate, parcă aduce mai mult cu un produs al celor de la Texas A&M, spuse uitându-se la fotografie. Ştii ceva, seamănă puţin cu nemernicul celălalt, din Panama, doar cu o „mustăcioară" în plus, cu care le gâdilă pe fetiţe.

Powers le zâmbi celor doi bărbaţi din faţa lui. Johnson alesese oameni potriviţi pentru această misiune. Cunoşteau gravitatea situaţiei, dar nu-şi pierduseră simţul umorului, care de altfel era şi necesar în această afacere.

În timp ce maşinile intrau pe aeroport, elicea unui elicopter UH 1H Huey tocmai începuse să se rotească. Maşinile se opriră puţin mai încolo. În timp ce coborau, Powers spuse:

— Îi voi transmite prin radio căpitanului Jackson că sunteţi pe drum. Unde vreţi să vă aştepte?

Mattson ridică vocea pentru a se face auzit prin zgomotul tot mai puternic al elicopterului.

— Există vreo rampă de aterizare la reşedinţa guvernatorului?

Powers înclină capul afirmativ.

— Acolo vom merge. Ne întoarcem aici la ora nouă seara. Aţi putea aranja să ne aştepte cineva aici?

Powers confirmă din nou cu o mişcare a capului. Şeful de echipaj le făcu semn celor doi pasageri să urce la bord. Jake luă bagajele şi se sui la bordul păsării de fier. Powers şi Mattson îşi strânseră mâinile iar B.J. se sui grăbit înăuntru. Elicopterul atinse viteza de rotire a elicei necesară decolării şi începu să se ridice. Botul se înclină în jos, iar elicopterul ţâşni în viteză înainte, apoi se ridică cu iuţeală, şi coti la stânga, spre munţii de la nord-est.

Sergenţii Maloy şi Rivers aşteptau lângă maşinile lor când se întoarse Powers. Aruncând o ultimă privire elicopterului ce se făcea nevăzut, se întoarse spre cei doi subofiţeri şi spuse:

— Ei bine, băieţi, în curând se întunecă. Ar fi mai bine să mergem la locuinţa ambasadorului şi să ne pregătim de ce-i mai rău. Ar putea fi o noapte lungă.

Santinelele îi făcură semn tânărului căpitan Mark Jackson să intre pe poarta de fier forjat a reşedinţei guvernatorului. Parcând maşina lângă treptele din faţă, coborî, împreună cu cele două gărzi trimise de generalul Parros şi aşteptă ca alţi soldaţi de la intrare să-l lase să intre. Guvernatorul îşi lua toate măsurile pentru ca rebelii să nu mai repete isprava. Chiar din spatele munţilor de la vest, Jackson zări luminile de avertizare ale elicopterului lui Mattson, care se apropia. Oftă uşurat. Se temuse că va sosi prea devreme şi că va fi nevoit să facă conversaţie cu guvernatorul. Nu-l cunoştea îndeajuns pe Duran pentru a-l judeca într-un fel sau altul, însă problema era că nu prea ştia spaniola. Cei o sută de dolari pe care-i plătise unui alt student de la şcoala de limbi străine pentru ca acesta să schimbe actul de identitate cu el şi să dea examenul în locul lui îşi cereau acum răzbunarea. Colonelul Powers îl trimise la Lago Agrio, promiţându-i că va fi urmat în numai câteva ore de o echipă de informaţii, de la ambasadă. Pericolul în care se afla ambasada ca şi toţi americanii din capitală schimbase întreaga situaţie. Jackson era pe cont propriu. Preferase să se urce pur şi simplu la bordul elicopterului şi să zboare la Lago Agrio, decât să recunoască în faţa proaspătului său comandant, numit de numai câteva zile, că aptitudinile lui de comunicare în acea limbă erau departe de ce se cerea pentru acea misiune. La urma urmelor, învăţase ceva spaniolă la şcoală şi poate ar fi putut să se descurce, idee care se dovedise falsă la numai un sfert de oră după sosirea lui.

Fusese întâmpinat la rampa de aterizare a elicopterului de colonelul Rivas, tot numai zâmbete şi strângeri de mână, care turui apoi o propoziţie în spaniolă, atât de repede încât Jackson nu înţelese nici un cuvânt. Încercând totuşi să se prefacă, încercă să-i răspundă colonelului că îi făcea plăcere să lucreze cu el. Din păcate, acest lucru fu mai greu decât crezuse. Îi spuse lui Rivas, într-o spaniolă clară, bine articulată, că: „Nu trebuie să mângâi niciodată un câine în flăcări”. De aici în colo, credibilitatea căpitanului Jackson scăzuse vertiginos. Pentru a-şi arăta dispreţul faţă de tânărul ofiţer american, Rivas luă măsuri ca raportul care era programat să fie ţinut pentru el, să fie în totalitate în spaniolă, deşi ofiţerii care-l efectuau vorbeau cu toţii perfect engleza.

După cele mai mult de cincisprezece ore de când se afla în Lago Agrio, căpitanul Jackson nu ştia mai multe decât la sosirea sa, un lucru ce nu urma să fie prea bine primit de către cei doi ofiţeri ce erau pe cale să aterizeze pe rampa de lângă vilă.

Guvernatorul Duran stătea la terasa inferioară, încadrat de două gărzi de corp şi privea cum ateriza elicopterul. Doi americani înalţi, în civil, coborâră şi se îndreptară spre el. Un alt american, îmbrăcat în echipament militar îşi făcu brusc apariţia de după colţul terasei şi îi întâmpină pe cei doi la jumătatea drumului. Parros îi spuse lui Duran. Despre tânărul căpitan care sosise din Quito pentru a ancheta răpirea, dar nu-l cunoscuse până în acel moment. Duran îi privi pe cei trei americani care se întreţinură pentru câteva clipe, apoi se îndreptară spre intrarea terasei. Afişându-şi cel mai diplomatic zâmbet de care era în stare, Duran îi salută.

— Ah, domnilor, nu găsesc cuvinte pentru a vă spune ce bucuros sunt să vă văd. Generalul Parros şi colonelul Rivas sunt pe drum încoace şi trebuie să sosească în orice moment. Eu sunt Miguel Duran, guvernatorul provinciei Lago Agrio.

Mattson întinse mâna şi făcu toate prezentările.

— Vă rog să mă urmaţi, domnule maior, putem aştepta în biroul meu. Am un bar foarte bine aprovizionat, dacă cineva dintre dumneavoastră doreşte să bea ceva.

— Da, ar fi excelent, domnule, răspunse Mattson.

Jake şi B.J. observară amândoi privirea puţin sticloasă a lui Duran şi simţiră limpede mirosul puternic de tequila. Guvernatorul era deja pe jumătate „trosnit”. Odată ajunşi în birou, se aşezară cu toţii şi se preparară băuturile.

— Urâtă treabă, această răpire a prietenului nostru Paul Bracken. Eram destul de apropiaţi, să ştiţi. Mă bucură mult faptul că guvernul dumneavoastră nu ezită să ne ofere ajutorul. Când credeţi că vor sosi trupele dumneavoastră, domnule maior Mattson? întrebă Duran, luând o înghiţitură sănătoasă din paharul său plin cu tequila.

Jake îşi roti puţin cubul de gheaţă în pahar, apoi îi aruncă o privire lui B.J. Prieteni apropiaţi, într-adevăr.

— Ei bine, domnule, e greu de zis. Mă tem că nu vă pot răspunde la această întrebare. Vedeţi dumneavoastră, noi suntem mai mult un fel de echipă de evaluare, trimisă înaintea celorlalţi. Mai întâi trebuie să evaluăm efectivele necesare pentru a fi desfăşurate aici. Desigur, preocuparea noastră principală este recuperarea domnului Bracken.

— Desigur, apreciez din plin acest lucru. Cu toate acestea sunt sigur că sunteţi la curent cu evenimentele ultimelor ore. Generalul Parros este de părere că comuniştii se pregătesc pentru o rebeliune la scară mare pe tot cuprinsul ţării. Desigur că

preşedintele dumneavoastră nu va permite acest lucru. Trebuie să trimită trupe pentru a ne ajuta. Armata noastră este mică, şi, deşi mulţi soldaţi au fost antrenaţi de Echipa dumneavoastră Mobilă de Antrenament a Forţelor Speciale, nu ne putem pune cu aceste trupe de gherilă conduse de cubanezi.

— Sunteţi sigur că sunt conduse de cubanezi?

— Da. Una din echipele de comando ale colonelului Rivas a capturat unul din ei acum câteva săptămâni. Era, fără urmă de îndoială, cubanez.

— Când om putea vorbi şi noi cu acest cubanez, domnule guvernator? Ne-ar putea da informaţii foarte importante.

— Mă tem că acest lucru nu va fi posibil, domnule maior Mattson. Colonelul Rivas l-a supus deja pe individ unui interogatoriu. A refuzat să răspundă la vreuna din întrebările colonelului. Până în ultima clipă, aş adăuga. Bietul amărât s-a spânzurat în celula lui, acum câteva nopţi.

Mortimer spuse, cu o uşoară nuanţă de sarcasm:

— Da, îmi închipui că se întâmplă destul de des acest lucru aici.

Duran îl privi bănuitor pe Jake şi vru să-l întrebe ce voia să sugereze, când uşile se deschiseră şi generalul Parros împreună cu colonelul Rivas intrară în cameră. Îndreptându-se direct spre cei trei americani, Parros întinse mâna.

— Domnilor, mă scuzaţi pentru întârziere, dar situaţia fiind aşa cum e, trebuie să mă asigur că trupele mele sunt pregătite pentru orice posibilă acţiune a rebelilor la noapte. Sunt sigur că înţelegeţi.

Mattson le strânse mâna celor doi ofiţeri şi observă privirea îngrijorată a lui Parros când acesta văzu că Duran bea.

— Acum, domnule maior, cu ce vă pot fi de folos? întrebă generalul.

— Vom avea nevoie de o estimare a efectivelor trupelor de gherilă cu care vă confruntaţi, ca şi de zona lor probabilă de concentrare. Aş dori de asemenea orice informaţie pe care aţi obţinut-o în ultimele ore referitor la domnul Bracken, răspunse B.J.

Generalul Parros îşi puse mâinile în şolduri şi începu să se plimbe prin cameră. Rivas stătea tăcut lângă bar, în apropierea lui Duran.

— Domnule maior, în mod sigur avem de-a face cu o forţă comunistă, foarte numeroasă şi bine antrenată, condusă de consilieri cubanezi. Eu aş estima numărul lor la aproximativ opt

până la nouă mii.

Cifra dată îl ului chiar şi pe Duran, care aproape că îşi scăpă paharul din mână.

Jake şi Mattson schimbară o privire, apoi Mortimer spuse:

— Domnule, noi am primit rapoarte ale serviciilor de informaţii, în privinţa activităţilor rebelilor din timpul ultimilor doi-trei ani. Conform acestor rapoarte, n-au fost decât incidente ocazionale, în care au fost aruncate în aer cabine telefonice sau poduri, din când în când. Îmi vine greu să cred că o forţă atât de numeroasă şi-ar restrânge activitatea la fapte minore.

— Da, dar vedeţi dumneavoastră, comandante, de mult timp plănuiesc să-şi lanseze atacul decisiv. Uciderea ministrului Garces şi răpirea domnului Bracken au fost primele acţiuni care semnalau începutul unor atacuri mai extinse, mai distrugătoare, ce urmează să fie declanşate pe teritoriul întregii ţări. Soldaţii mei sunt curajoşi, dar mă tem că nu pot face faţă tipului de război nemilos, neîndurător care va fi necesar pentru a curăţa provincia mea şi ţara întreagă de aceşti comunişti. De aceea avem nevoie urgent de ajutorul Statelor Unite.

B.J. răspunse precaut:

— Domnule general, ceea ce cereţi dumneavoastră va fi foarte dificil. După cum ştiţi, cele cinci state ale Americii Centrale s-au reunit în Costa Rica acum câteva zile şi au semnat o declaraţie de pace. Preşedintele Republicii Nicaragua, Ortega, a ţinut o conferinţă de presă şi a scos în evidenţă, pe lângă faptul că acum este pace în America Centrală, că, citez: „Imperialiştii yankei vor fi acum nevoiţi să caute altă ţară a Americii Latine asupra căreia să-şi exercite pofta nemăsurată de a exploata şi domina lumea”, închei citatul. Deci, vedeţi, generale, orice acţiune decisă de preşedintele nostru trebuie pusă în balanţă cu atitudinea extrem de critică pe care ar trezi-o o desfăşurare de trupe americane în ţara dumneavoastră.

— S-o ia dracu’ de atitudine critică, domnule maior. Ţara mea are nevoie de sprijinul Statelor Unite, şi încă urgent. Eu ştiu că preşedintele nostru, Pizarro, a cerut deja acest sprijin, întrebarea pe care v-o pun este, de ce guvernul dumneavoastră n-a răspuns acestei cereri?

— Sunt sigur că ea este analizată la cel mai înalt nivel, chiar în timp ce noi stăm de vorbă.

Tonul lui Parros începu să devină tot mai iritat.

— Stăm de vorbă? La ce ne foloseşte statul de vorbă? Locuinţa guvernatorului nostru este atacată, domnul Bracken al vostru

este răpit, un ministru şi încă câţiva ucişi, iar ei se mulţumesc să stea de vorbă. În această dimineaţă au fost ucişi treizeci dintre cei mai buni soldaţi ai mei.

Parros a făcut o pauză şi îşi făcu semnul crucii înainte de a continua, cu vocea plină de emoţie prefăcută.

— Căpitanul Sanchez a fost un ofiţer de nădejde, iar mie mi-a fost ca un fiu. El împreună cu oamenii lui au fost măcelăriţi în timp ce încercau să-l găsească pe domnul Bracken al vostru, dar ei tot se mulţumesc să stea de vorbă.

Răvaş privea uluit la spectacolul pus în scenă pentru americani, de către generalul său. Căpitanul Jackson părea să înghită toată cacealmaua. Dacă şi ceilalţi doi o înghiţeau, oricum nu arătau acest lucru.

— De ce are nevoie preşedintele dumneavoastră pentru a realiza gravitatea situaţiei de faţă? Poate dacă ar fi fost mitraliaţi treizeci de soldaţi americani...

Parros se opri brusc. O umbră de panică traversă chipul lui Rivas. Lui Duran îi scăpă paharul din mână şi se sparse pe podea.

Neluând în seamă paharul spart şi fixându-l cu privirea pe Parros, B.J. spuse:

— Continuaţi, domnule general. Parcă spuneaţi „mitraliaţi”. Aşa au fost ucişi căpitanul Sanchez şi echipa lui? Într-un atac efectuat cu mitraliere?

Pe fruntea lui Parros se adunaseră mici broboane de sudoare. Se lăsase purtat de valul propriului discurs, şi comisese o greşeală, ştia acest lucru. O greşeală care ridica acum întrebări incomode din partea maiorului american.

— Păi, da, domnule maior. Unii... unii dintre oameni au fost ucişi cu tir de mitralieră. Aceşti rebeli sunt bine înarmaţi, cum am mai spus.

— Am găsit sute de cartuşe împrăştiate pe jos, la locul atacului. Credem că au avut trei-patru posturi de mitralieră, adăugă Rivas.

— Încă n-am avut ocazia de a vedea zona atacului, domnule colonel, spuse Jake, însă o trupă de gherilă care transporta chiar şi trei mitraliere ar trebui să fie destul de numeroasă. Era destul loc acoperit pentru a se adăposti o forţă atât de numeroasă?

Acum colonelul Rivas începu să asude. Fusese trimis să-i ucidă pe soldaţi, nu să facă un studiu al zonei. Îşi aducea aminte doar de câmpul deschis, pe care îi ucisese pe soldaţi. Relieful înconjurător nu fusese prea important. Faptul că ezita să răspundă la întrebarea lui Mortimer nu făcu decât să sporească

bănuielile americanilor. Trebuia să spună ceva:

— Există un număr mare de dealuri şi trecători pe tot cuprinsul celei zone, comandante. Eu nu am de unde şti de ce tânărul căpitan a ales să-şi conducă oamenii pe un asemenea relief neregulat, fără a cerceta mai întâi înălţimile din jur.

Răspunsul îi satisfăcuse, în mod evident, atât pe Parros cât şi pe Rivas. Duran, pe de altă parte, părea deodată agitat ca un peşte pe uscat. Ceva nu era în regulă aici, iar Mattson şi Jake ştiau acest lucru. Generalul Parros, fiind de părere că răspunsul lui Rivas îi corectase gafa, spuse:

— Acum, domnilor, vă rog urmaţi-mă, vom merge la cartierul meu general şi vă voi arăta acele zone care mai credem că sunt folosite momentan de forţele de gherilă. Colonele Rivas, vrei să-i conduci pe ofiţeri la maşină? Vreau să discut ceva cu guvernatorul.

— Desigur, domnule. Domnilor, vă rog să mă urmaţi.

Toţi trei se ridicară, B.J. spunându-le lui Jake şi Jackson să o ia înainte. Duran avea palmele transpirate, iar în ochi i se citea o nuanţă de îngrijorare, în timp ce Mattson spuse:

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule guvernator. Sunt sigur că ne vom revedea.

Duran încercă să zâmbească şi înclină capul:

— Desigur, domnule maior.

Imediat ce Mattson părăsi camera, Parros se întoarse spre Duran şi îl plesni dându-l jos de pe scaunul înalt de lângă bar.

— Ticălos beţiv ce eşti! Ţi se citeşte vinovăţia pe faţă! Nu mai vreau să te văd bând până nu se încheie tărăşenia asta. Ai înţeles?

Duran ridică privirea din pământ, cu mâna la obrazul lovit. Dădu afirmativ din cap, iar Parros se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră cu paşi apăsaţi. Duran era un om slab iar Parros nu avea nevoie de oameni slabi. Nu-şi mai putea asuma răspunderea pentru acţiunile guvernatorului. Până să se închidă uşile biroului, Parros se decisese deja.

Ajungând la cartierul general al lui Parros, Mattson observă diferenţa clară dintre aspectul soldaţilor aflaţi sub comanda lui Parros şi cel al soldaţilor ecuadorieni pe care îi văzuseră la aeroport şi în jurul ambasadei. Uniformele le erau uzate şi puţin decolorate. Nu aşa stăteau lucrurile cu soldaţii lui Parros. De fapt, se dovediră a uniforme noi, frumos călcate şi cu o emblemă viu colorată, cu un craniu şi două suliţe încrucişate sub acesta.

Emblema fusese concepută chiar de Parros şi era purtată doar de soldaţii din subordinea lui. Cizmele pentru junglă pe care le purtau erau noi şi foarte bine lustruite. În vreme ce soldaţii obişnuiţi din acea ţară erau dotaţi numai cu puşti M-16, oamenii lui Parros purtau o varietate de arme. Toţi purtau baionete, ataşate la tocuri şi centuri de pistol. Aveau pistoale de calibrul 45, Beretta de 9 mm, şi chiar şi câteva Walther PPK.

Armele automate variau de la pistoale MP-5 la carabine CAR-15. Aproape toate aceste arme erau mult superioare echipamentului standard al forţelor armate ecuadoriene. De unde le luase Parros? Mai mult, cum reuşise să plătească pentru ele? Oamenii lui Parros nu păreau doar mai bine îmbrăcaţi şi mai bine echipaţi, ci şi mai bine plătiţi. Din cei zece, doisprezece soldaţi pe lângă care trecuseră pe culoar, în drum spre camera de şedinţă, fiecare purta un lănţişor din aur, un inel de aur sau o brăţară de aur. Unii le aveau chiar pe toate trei. Într-o ţară în care un soldat obişnuit câştiga în jur de patruzeci de dolari pe lună, băieţii aceştia erau bine plătiţi de cineva. Iar acel cineva era generalul Parros. El avea, de fapt, o adevărată armată proprie, şi una al dracului de bine echipată, pe deasupra.

În următoarele nouăzeci de minute, Parros şi Rivas prezentară un şir de rapoarte asupra activităţii rebelilor, din ultimii trei ani, de pe întreg cuprinsul ţării, accentuând cu fiecare ocazie necesitatea sprijinului american, astfel că la sfârşitul prezentării, făcuseră lucrurile să sune de aşa manieră, încât era nevoie de nici mai mult nici mai puţin decât o altă invazie ca cea a Granadei, însă în Ecuador. Mattson şi Mortimer nu erau nici pe departe convinşi. De fiecare dată când venea vorba de Bracken, Parros sau Rivas le dădeau asigurări că acesta urma în mod sigur să fie găsit, în curând. În cele din urmă, când se săturase de acele rapoarte aparent interminabile, B.J. îl informă pe general că vor trebui să se întoarcă în capitala americană. Îi promise că vor transmite Washingtonului toate informaţiile primite, dar nu puteau garanta ce măsuri vor fi luate.

Până atunci Mattson ar dori să ducă două echipe ale Forţelor Speciale şi să se alăture celor ce-l căutau pe consul. Avea generalul vreo obiecţie? La început, cererea adusese o expresie de dezgust pe chipul lui Parros, care dorea o forţă de intervenţie marină, nu doar două echipe ale Forţelor Speciale. Apoi, atitudinea păru să i se schimbe la fel de repede. Desigur că el şi oamenii lui ar primi bucuroşi sprijinul unor asemenea profesionişti bine pregătiţi. Când trebuiau să se aştepte la

sosirea lor? Mattson îi spuse că puteau ajunge acolo în douăzeci şi patru de ore.

— Atunci, domnule maior, le aşteptăm sosirea, cu nerăbdare, spuse Parros, fiind privit de Rivas nedumerit.

Elicopterul se mutase pe aerodromul din capătul îndepărtat al dependinţelor cartierului general al lui Parros. Parros şi Rivas îi conduseră pe cei trei bărbaţi până la maşini şi îşi luară rămas-bun, până în după-amiaza zilei următoare, când aşteptau sosirea echipelor din cadrul Forţelor Speciale. Până atunci, soldaţii generalului urmau să continue căutarea pe cont propriu. Mattson le mulţumi şi maşinile lor se îndreptară spre rampa de decolare a elicopterului. În timpul scurtei deplasări, Jackson începu să spună:

— Ştiţi, eu sunt destul de nou în domeniul acesta, dar e ceva foarte ciudat în modul în care gene...

Jake îl întrerupse pe tânărul căpitan.

— Căpitane, vrei să taci, te rog? Mă gândesc la ceva.

Jackson fu şocat de brutala întrerupere, până să-l vadă pe Jake scuturând din cap şi apoi făcând semn spre soldatul ce conducea maşina. Tot ce vorbeau cei trei urma să-i fie repetat lui Parros după ce plecau. Jackson îi făcu semn că a înţeles şi se lăsară pe spate în scaun.

După cinci minute se aflau în elicopterul care-i ducea spre Quito. Urmau să ajungă puţin după ora 21. Colonelul Powers, fiind după toate aparenţele un ofiţer de nădejde, urma să aranjeze să fie aşteptaţi la aeroport de o maşină, indiferent de oră.

Jackson le mărturisise lui Mattson şi Mortimer problemele avute în a colabora cu Rivas şi lipsa unor cunoştinţe lingvistice îndeajuns de solide încât să poată realiza ceva important în Lago Agrio. B.J. fusese de părere că tânărul căpitan ar face mai bine să se întoarcă cu ei la Washington. Se petrecea ceva tare ciudat în acea provincie. Erau prea multe lucruri absurde acolo. Un american care nu înţelegea ce se vorbea n-avea ce căuta acolo. Uşile laterale ale elicopterului fură închise, pentru a nu lăsa să pătrundă aerul rece al nopţii. Privind în depărtare, la luminile sclipitoare din Quito, B.J. Mattson era adâncit în gânduri. Era nevoit să-l sune pe generalul Johnson de la ambasadă. Urmau să folosească sistemul telefonic de siguranţă de la MacDill. Dar ce-i va spune?

Bracken nu fusese încă găsit. Guvernatorul era un escroc şi un paravan pentru un general puternic, care avea propria lui

armată.

Acelaşi general minţise în privinţa efectivelor trupelor de gherilă din acea zonă, minţise în legătură cu circumstanţele morţii a treizeci de soldaţi ai săi, şi părea prea sigur de faptul că Paul Bracken era bine-sănătos. Atât de sigur, încât dădea de bănuit că ştia personal unde se afla consulul. În regulă, şi atunci ce rezultă din toate acestea? Întrebarea continua să-l obsedeze. Ori de câte ori încerca să pună lucrurile cap la cap, rezultatul era acelaşi. De ce insista atât de mult Parros pe ideea unei intervenţii americane? De ce minţise Rivas în legătură cu relieful ce înconjura locul atacului? De ce se albise Duran la faţă şi scăpase paharul din mână, când Parros adusese vorba de mitraliere şi de regretatul căpitan Sanchez în aceeaşi frază?

Întrebări şi iarăşi întrebări. Însă generalul Johnson nu avea nevoie de întrebări, ci de răspunsuri. De aceea se aflau acolo. Deocamdată, Mattson nu avea răspunsuri, ci doar o lungă listă de întrebări obsedante. Fiind aşezat în faţa lui, putea vedea acelaşi lucru, căutând răspunsuri la un complicat joc de puzzle ce nu se lăsa rezolvat. Aprinzându-şi o ţigară, Mattson lăsă fumul să se înalţe în spirale de pe buzele lui. Instinctul îi spunea că Duran nu le spunea tot ce ştia. În ziua următoare, când se întorceau cu echipele Forţelor Speciale, avea de gând să-l prindă singur pe individ, fără ca Parros să stea cu ochii pe el, astfel încât să-l facă să vorbească mai liber. În acest fel urma să primească nişte răspunsuri, dar nu pe toate. Pe celelalte urma să fie nevoit să le caute în jungla deasă de dedesubt. Vor trebui să plece în căutarea trupelor rebele de gherilă. Strivind ţigara pe podea, Mattson îşi scoase un carneţel şi un pix din buzunarul de la cămaşă şi începu să schiţeze un plan de acţiune.

Generalul Parros mai făcu o ultimă inspecţie a oamenilor aleşi personal de Rivas pentru a distruge o fermă de lângă un depozit de petrol şi conductele acestuia. Erau îmbrăcaţi într-o ţinută amestecată, din blugi decoloraţi şi veste militare. Pe umeri aveau atârnate neglijent puşti automate ruseşti AK-47. Mulţumit că totul era în ordine, le ură noroc şi le ordonă să pornească la drum prin întuneric. Colonelul Rivas îi privea, în timp ce ultimul dintre ei să făcea nevăzut după gardul de sârmă, întorcându-se spre Parros, întrebă:

— Generale, de ce ai acceptat cererea maiorului de a aduce aici echipele Forţelor Speciale? Ar putea împiedica celelalte operaţiuni pe care le-am plănuit.

Parros zâmbi.

— Colonele, ai auzit ce a spus despre presiunea la care este supus preşedintele lor din cauza tratatului de pace din America Centrală. Are dreptate. Poporul american n-ar fi de acord cu o intervenţie aici. Le place să se vadă mai de grabă în postura de pacificatori. Forţele Contras nu mai există acum şi ei cred că au obţinut o pace durabilă în America Centrală. Sunt o ţară egoistă, plină de proşti ipocriţi. Pe de o parte propovăduiesc ideea de pace, dar e de ajuns un incident cum a fost bombardarea cazărmilor puşcaşilor marini din Beirut, sau spânzurarea unui ostatic, ca să fie gata de a declanşa al treilea război mondial. Se pare că nu prea iau în serios situaţia de aici. De aceea, dacă preşedintele lor se teme să acţioneze din cauza opiniei publice americane, eu îi voi oferi motivaţia necesară pentru a schimba această opinie. Sau, mai bine zis, maiorul Mattson şi Beretele lui Verzi vor face acest lucru.

Colonelul Rivas spuse, cu o expresie de uluire întipărită pe chip:

— Cum se va întâmpla acest lucru, mi general?

— Destul de uşor, prietene. Mâine, după-amiază, maiorul Mattson şi Forţele lui Speciale vor avea parte de aceeaşi soartă ca şi căpitanul Sanchez. Să vedem cum reacţionează americanii când propriii lor soldaţi sunt măcelăriţi ca nişte oi. Vom avea grijă să se facă multe fotografii, desigur. Cu cât e mai mult sânge, cu atât mai bine. Presa americană se dă în vânt după chestii cât mai sângeroase.

— Sunteţi, într-adevăr, un om genial, generale.

— Ştiu, spuse Parros, privind spre câmpul petrolier de la sud de Lago Agrio.

Frecându-şi mâinile una de alta pentru a se încălzi, adăugă:

— E o noapte splendidă pentru un incendiu.

CAPITOLUL 7

Generalul Johnson răsuci comutatorul de pe receptor la poziţia „sigur”.

— Am fixat telefonul la „sigur”. Spune, maiorule.

— Sir, tocmai ne-am întors din Lago Agrio. Am avut o întrunire interesantă cu guvernatorul provinciei şi cu comandantul zonei respective. Încă nu am reuşit să găsim un fir spre domnul Bracken, dar avem convingerea fermă că este încă în viaţă. Domnule, îmi dau seama că trebuie să luaţi legătura cu preşedintele în mai puţin de zece ore. Aş fi dorit să vă putem da mai multe informaţii, dar ştiţi desigur că lucrurile s-au cam încins aici.

Johnson ştia că şansele ca cei doi ofiţeri ai săi să poată să meargă la ţintă şi să dea de urma lui Bracken fuseseră de una la o sută, dar el sperase că aveau să răstoarne această proporţie, cu puţin noroc. Nu reuşiseră.

— B.J., cum evaluaţi situaţia, tu şi comandantul?

Mattson se opri o clipă şi se uită la Jake.

— Îi spunem ce credem noi sau ne bazăm doar pe fapte?

— La naiba, B.J., de când am venit aici nu am văzut nici un fapt demn de încredere. Estimarea noastră nu poate fi mai rea decât a oricui altcuiva, aşa că dă-i drumul.

— Generale Johnson, Jake şi cu mine am studiat tărăşenia aceasta din toate unghiurile posibile şi am ajuns la concluzia că e ceva ciudat în toată situaţia. Nimic nu pare să aibă sens.

— Ca de exemplu, maiorule? Şi fii mai explicit.

Mattson parcurse lista pe care o făcuse în elicopter.

Dezinformările, exagerarea efectivelor rebele, agitaţia generală a aproape toţi cei cu care discutaseră şi, în sfârşit, împrejurările ciudate în care fuseseră lichidaţi căpitanul Sanchez şi oamenii lui. Atacurile bruşte şi violente ale forţelor de gherilă, care se mulţumiseră înainte să ţină discursuri incitatoare şi să arunce în aer câte o cabină telefonică. Nu, ceva nu era în regulă acolo, iar guvernatorul şi generalul Parros erau implicaţi foarte adânc în toată afacerea.

Johnson îl aşteptă pe B.J. să termine, apoi spuse:

— Vrei să spui că nu rebelii sunt responsabili de răpirea lui Bracken?

— Nu, domnule, nu asta vreau să spun. Cred că atacul asupra

casei e opera lor, dar încep să am îndoieli în privinţa obiectivului vizat. Nu cred că era Bracken. Poate ministrul, poate guvernatorul, dar nu sunt încă sigur de acest lucru. Jake şi cu mine avem impresia că guvernatorul Duran ascunde ceva. Tipul e speriat de moarte de acest general Parros. Şi, din ce-am auzit, are şi motive să fie.

— Cum rămâne cu asasinatele de la firma Bendix, de astăzi?

— Probabil că un atentat al rebelilor, dar noi credem că nu.

— Explică-te, maiorule.

— Domnule general, ştiţi şi dumneavoastră că elementul-surpriză este cheia succesului oricărei acţiuni de gherilă. Luptătorii de gherilă nu dau telefon la ambasade, anunţându-le că urmează să le arunce în aer. Cei de aici tocmai acest lucru l-au făcut.

Johnson îl rugă pe Mattson să stea pe fir încă un minut, căci îl mai suna cineva. Jake întrebă:

— Ce-a zis?

— Mai nimic, a ascultat doar.

Generalul reveni pe fir.

— B.J., cel care tocmai m-a sunat era secretarul apărării. Se pare că l-am subestimat pe amicul nostru. Sweet v-a dat de urmă mai repede decât aş fi crezut că o poate face. Secretarul apărării m-a întrebat cine a autorizat plecarea voastră în Ecuador, neînsoţiţi, şi fără aprobarea lui Sweet sau a Marelui Stat Major. I-am spus că eu sunt acela. A fost furios şi mi-a reamintit că Sweet trebuie ţinut la curent cu fiecare mişcare pe care o face. Ticăloşii de la guvern au început să preseze. Vor imediat un pod aerian sau o desfăşurare de trupe în Ecuador pentru a-i proteja pe civilii americani. Mă tem că, din punct de vedere politic, au o motivaţie solidă. Democraţii au văzut discursul lui Ortega de după semnarea tratatului. Vor să-l preseze pe preşedinte să trimită trupe americane, după care ei se vor delimita de această decizie şi-l vor zdrobi pentru că a făcut acest lucru. Halal „naţiune mai blândă şi mai grijulie”.

— Asta aduce mult cu mizeriile pe care i le-au făcut preşedintelui Johnson în legătură cu Vietnamul. Va admite preşedintele acest lucru? întrebă Mattson.

— În mod sigur nu asta doreşte, însă ori de câte ori un nemernic de acolo împuşcă un american, poţi fi sigur că zarva se ridică mult mai sus pe scara Richter. Sweet a fost sunat de cei de la Pentagon toată noaptea. Celelalte secţii ale armatei fac spume la gură să meargă acolo. Spune-mi, maiorule, avem vreo şansă

să-l găsim pe Bracken înainte ca tot rahatul ăsta să se împrăştie peste tot?

— Sir, dacă veţi autoriza trimiterea urgentă a două echipe din cadrul Forţelor Speciale, cred că avem ceva şanse. Eu vă sugerez ca cele două echipe să vină de la trupele Forţelor Speciale 3 sau 7, din Panama, mai degrabă decât din Fort Bragg. Sunt mai aproape, şi am economisi destul timp.

— De acord, spuse Johnson. Le trimit o telegramă imediat ce închid telefonul. Vreţi cumva două echipe anume?

— Ei bine, domnule, Kenny McMillan este sergentul major al batalionului de aici. El trebuie să ştie cele mai „tari" echipe. Aş vrea să le aleagă el şi să ne însoţească la „petrecere", dacă poate.

— În regulă, B.J. Va sosi acolo împreună cu echipele, mâine la prânz. Mai ai nevoie de altceva sau altcineva?

Mattson căzu pe gânduri o clipă, apoi întrebă:

— Păi, da, ar cam fi ceva. Ni l-aţi putea da pe sergentul major Smith şi două echipaje de elicopter, de la secţia noastră de aviaţie? Vom fi nevoiţi să zburăm mult cu elicopterul şi m-aş simţi mult mai bine dacă oamenii noştri s-ar afla în spatele mitralierelor de pe ele. Nancy mă va ucide la întoarcere, dar lui Tommy îi va plăcea la nebunie.

— Nici o problemă, maiorule. Altceva?

— Nu, sir. Cam asta este totul. Dacă îl puteţi convinge pe preşedinte să ţină lupii în lesă pentru şaptezeci şi două de ore, cred că putem dezlega acest joc de puzzle şi îl vom recupera pe domnul Bracken, sir.

— Mă bucur să văd că nu ţi-ai pierdut optimismul. Sper să fie întemeiat. Altminteri, săptămâna viitoare pe vremea asta o să lucrez la o crescătorie de porci în Alabama. Noi facem ce putem aici. Spune-i colonelului Powers să ne ţină la curent, şi mult noroc, maiorule.

Mattson schimbă comutatorul de siguranţă şi puse receptorul în furcă.

— Ei bine? întrebă Jake.

— Am face bine să dormim puţin, comandante. Mâine începem munca, în stil de junglă!

Mortimer scoase un strigăt.

— Perfect! Măi frate, de-abia aştept! Doamne, iubesc meseria asta!

Părăsind secţia de transmisiuni, urcară la etaj la o mică încăpere pe care Powers ordonase să fie pregătită pentru

şederea peste noapte a celor doi vizitatori. Pe o masă mică, artizanală, se găsea o sticlă sigilată de Jake Daniels. Nu mai încăpea nici o îndoială. Colonelul Robert Powers era în mod cert un ofiţer de toată nădejdea.

Generalul Sweet părăsi camera de pregătire a misiunilor şi se duse în biroul său. Aprinzându-şi micuţa veioză de pe birou, luă telefonul şi tastă numărul special, aşteptând răbdător în timp ce acesta suna pentru a treia oară. O voce familiară răspunse la mijlocul celui de-al patrulea apel.

— Alo.

— S-a stabilit contactul.

Vocea păru să devină mai atentă acum:

— L-au găsit?

— Nu, nu încă. Au cerut două echipe ale Beretelor Verzi din Panama, pentru sprijin.

— Putem să-i oprim sau să-i facem să întârzie până ce suntem pregătiţi să acţionăm?

— Mă îndoiesc. Bracken este prieten personal cu preşedintele, adu-ţi aminte. Va fi dispus să încerce orice, în afară de o desfăşurare masivă, dacă crede că există o şansă. Dacă încercăm să blocăm sosirea acestor echipe, Johnson se va duce direct la preşedinte. Am putea fi prinşi la mijloc.

La celălalt capăt al firului urmă o pauză, apoi:

— Sugestii.

— Lăsăm echipele să plece. E o ditamai ţara. Ce diferenţă ar fi? Maiorul Mattson caută acul în carul cu fân. Va fi nevoie de mai mult de două duzini de „şmecheri” de la Beretele Verzi pentru a-l găsi.

— De acord. Ne aşteptăm să primim sprijin suplimentar în vederea cererii de trimitere a trupelor, până dimineaţa. Câţiva din prietenii noştri din Congres dau o petrecere restrânsă în seara aceasta. Au invitat doar acei colegi care cred ei că pot fi convinşi să treacă de partea noastră. Punctul culminant se apropie, generale. Eşti pregătit să activezi unităţile de reacţie rapidă imediat ce trecem la alerta generală?

— Fără discuţie, domnule. Am pregătit deja toate codurile şi parolele necesare. L-am pus deja pe comandantul Diviziei 82 Aeropurtate pe cod galben, de vigilenţă. Baza aeriană Pope a primit aceleaşi indicaţii şi avioanele necesare se află pe poziţii pentru transportul paraşutiştilor.

— Generalul Johnson este la curent cu aceste preparative?

— Nu încă, domnule. Legăturile mele din secţia de comunicaţii de la Fort Bragg întârzie în mod deliberat toate întrebările puse de Centrul de Luptă Specială, în legătură cu ceea ce se petrece la Pope. De asemenea, oamenii mei de la postul de transmisiuni de comandă de aici blochează toate mesajele venite de la Bragg şi de la unităţile de Rangers din Georgia, până le verific eu personal. Nu-mi trebuie decât semnalul de intrare în acţiune din partea dumneavoastră, sir. Până să-şi dea seama generalul Johnson de ce se întâmplă, Divizia 82 Aeropurtată se va afla în zbor la jumătatea drumului spre Ecuador.

— Ai făcut o treabă excelentă, generale. Acum nu mai e nevoie decât ca forţele comuniste să mai arunce în aer câteva sedii ale firmelor americane şi să mai ucidă ceva americani, şi vom pleca înspre Ecuador. Nici măcar preşedintele nu poate ignora o rezoluţie a întregului Congres şi a Senatului. Vom demonstra o dată pentru totdeauna că nu avem nevoie de mult lăudatul Centrul de Operaţiuni Speciale. Ţine-mă la curent şi fii pregătit să acţionezi la ordinul nostru. La revedere, generale.

Trupa de comando a generalului Parros ieşi din bezna junglei şi se îndreptă spre o poziţie apropiată de masivul gard împletit din oţel, de pe latura estică a acelui rezervor de petrol al companiei Texaco. Rezervoarele uriaşe, circulare, din metal, ale Câmpului Petrolier Trei, erau pline „ochi” cu aurul negru al Ecuadorului.

Se folosiră cleşti speciali pentru a tăia o deschizătură în gard. Mica echipă se strecură pe lângă partea interioară a gardului, până la primul rezervor. Fără nici un zgomot, plasară prima încărcătură.

Era patru dimineaţa când santinela Infanteriei Marine bătu la uşă. În Lago Agrio erau probleme. Colonelul Powers îi chema imediat la camera de planificare. Încă buimaci de somn, B.J. şi Jake se îmbrăcară şi coborâră scările spre camera de planificare a operaţiunilor. Powers zbiera în microfonul uneia din aparatele de transmisiuni, în momentul în care intrau în cameră.

— La dracu’, Hendricks, ar trebui să colaborăm! Ştim amândoi că agenţii tăi sunt infiltraţi în Agrio. Ştiu că au raportat deja ce se întâmplă acolo, aşa că haide să lăsăm dracului tâmpenia asta de agent secret şi să-mi spui ce s-a întâmplat, bine?

Powers îi văzu pe Mattson şi pe Mortimer intrând în cameră. În timp ce aştepta răspunsul lui Hendricks, făcu un semn cu capul şi

le indică o încăpere dosnică şi un ibric mare cu cafea. De asta şi aveau nevoie.

Powers îşi făcea însemnări, pe măsură ce îl descosea, încet dar sigur, pe Rick Hendricks, şeful grupului CIA din Ecuador. Centrul de planificare a operaţiunilor zbârnâia de activitate. Teleimprimatoarele transmiteau enorm de multe mesaje, iar o masă plină de aparate de transmisiuni, rezemate de un perete, reglate toate pe frecvenţele militare ecuadoriene, pârâiau şi prindeau viaţă pe fondul unor voci agitate ce începeau să vorbească repede în spaniolă. B.J. reuşi să prindă ceva dintr-o conversaţie, prin zarva şi zgomotul din cameră. Avuseseră loc o serie de explozii şi se spunea ceva despre incendii scăpate de sub control. Sorbind din ceaşca lui aburindă de cafea, Jake o îndepărtă apoi repede de la gură.

— Fir-ar să fie, e fierbinte porcăria asta!

Suflând în cafea, îi aruncă o privire partenerului său şi spuse:

— Au dinamitat câmpurile petroliere, nu-i aşa?

— Aşa se pare. Sper că numai pe ele. Acest lucru le va îngreuna bătrânului şi preşedintelui încercarea de a întârzia trimiterea de trupe.

— Ai dreptate, răspunse Jake, ducându-şi din nou ceaşca la buze, apoi răzgândindu-se.

Colonelul Powers se oprise din scris:

— Mulţumesc, Rick, scuză-mă că te-am repezit. Cred că trebuie s-o mai „pun” şi eu cu o femeie. Mai vorbim!

Jake şi B.J. I se alăturară colonelului, lângă transmiţător.

— Ce-aţi aflat, sir?

— Cineva a reuşit să pătrundă la câmpul petrolier. A dinamitat trei din rezervoare. Incendiul nu poate fi controlat şi se întinde cu repeziciune. Au şapte rezervoare în total, în acel loc, şi se pare că le vor pierde pe toate.

— Victime? întrebă Mattson.

— Cinci soldaţi ucişi, patru răniţi.

— Vreun american?

Powers trânti pe birou carneţelul şi creionul.

— Mă tem că da. S-a confirmat că trei dintre cei care lucrau în acel sector au fost ucişi şi, probabil, încă doi. Nu e sigur. Tocmai părăseau sectorul când a explodat primul rezervor. Nu pot intra să confirme, din cauza focului. Însă ei sunt de părere că au murit şi cei doi.

— Ei bine, asta ne lipsea! spuse Jake. Exact asta doreau şi nemernicii de la Congres. În următoarele patruzeci şi opt de ore

vor sosi aici trupe, cu tot tacâmul.

Powers se aşează pe colţul biroului său şi îşi masă fruntea.

— Doamne, ce urăsc porcăria asta! Dacă vin aici cu surle şi trâmbiţe, le vom face jocul comuniştilor. Pe toţi dracii, Daniel Ortega va organiza o mare conferinţă de presă în Nicaragua, doar ca să poată arăta cu degetul spre noi şi spune: „Vedeţi, v-am spus eu”. La dracu’, oare nu-şi dau seama imbecilii ăia de la putere ce fac? Încă nu ne confruntăm cu o revoluţie în toată regula, doar dacă vin aici şi trag în stânga şi în dreapta, ne vom alege cu o revoluţie până la sfârşitul săptămânii. Ca să nu mai spun că-l vor spânzura pe Paul Bracken de cel mai apropiat copac.

Mattson îşi privi ceasul, apoi întrebă:

— Colonele, aveţi frecvenţele pentru Comandamentul Sudic al Statelor Unite şi pentru Echipa 7 al Forţelor Speciale din Panama?

— Desigur.

— În regulă, domnule. Eu aş sugera să pornim odată toată treaba şi să trecem la radio-emiţător, anunţând Echipa 7 să sară peste formalităţile obişnuite şi să vină la Baza Aeriană Howard. Sunt sigur că şi-au organizat deja transportul, dar poate că va trebui să presaţi puţin Comandamentul Sudic pentru a urgenta lucrurile. Dacă vă pun beţe-n roate, spuneţi-le că totul este autorizat de comandantul Centrului de Operaţiuni Speciale şi preşedintele Statelor Unite. Nu cred că şefii de stat major ar fi atât de fraieri încât să se bage, dar ar putea încerca să întârzie lucrurile. N-ar strica să-i luaţi repede, să-i intimidaţi puţin. Jake şi cu mine îl vom lua cu noi pe omul dumitale, Jackson. Vom avea nevoie de cât mai mulţi oameni.

— Colonele, parcă aveaţi aici o Brigadă a Forţelor Speciale Ecuadoriene, nu-i aşa? întrebă Jake.

— Păi, da, aşa e.

— Cât sunt de buni?

— Păi sunt singurii soldaţi adevăraţi din ţara asta. Cu toţii au fost aleşi cu grijă şi antrenaţi de Echipa Mobilă de Antrenament a Forţelor Speciale din Fort Bragg.

— Cine le este comandant? întrebă B.J.

— Colonelul Ramon Escobar, trecut prin Trupele Aeropurtate, Forţele Speciale şi Rangers.

— Se poate avea încredere în el?

— Dacă vă referiţi la eventualele legături, trecute sau prezente, avute cu generalii, trebuie să spun că nu are aşa ceva.

Nu prea se lasă influenţat de nimeni.

Powers se opri o clipă, apoi spuse:

— Voi nu prea credeţi că toate astea sunt opera forţelor de gherilă, nu-i aşa, maiorule?

— Să zicem doar că am mari îndoieli. Puteţi să luaţi legătura cu colonelul Escobar şi să-l informaţi că Jake şi cu mine am dori să ne întâlnim cu el la cartierul său general, cât mai repede posibil?

— Nici o problemă. Altceva?

— Scuzaţi-mă că am început să dau ordine, domnule colonel. Cred că e un obicei prost.

— Nu face nimic, maiorule. Dumneata şi cu comandantul aici de faţă păreţi să fiţi singurii care au idee ce dracului se întâmplă. Cum spune un vechi proverb, eu am montat şinele, dacă vrei să conduci tu trenul, dă-i drumul!

— Mulţumesc, sir. Dacă vă ocupaţi de toate acestea, noi îl luăm pe Jackson şi mergem la cartierul general al lui Escobar. Putem să luăm cu noi două aparate de emisie-recepţie reglate pe frecvenţa ambasadei? În felul acesta putem ţine legătura cu dumneavoastră. Va trebui să ştiu când sosesc echipele.

— Nici o problemă, B.J.

Strigându-i unuia din radiotransmisioniştii săi să facă rost de două aparate pentru cei doi, Powers plecă să contacteze Comandamentul Sudic din Panama. Jake şi B.J. urcară în fugă la etaj şi îşi strânseră puţinele bagaje aduse, inclusiv sticla de Jake Daniels.

Când se întoarseră la parter, în faţa ambasadei îi aştepta un şofer şi un jeep. Jake verifică aparatele de emisie-recepţie pentru a se asigura că funcţionează, apoi îi spuse şoferului să îi ducă la locul unde era cazat căpitanul Jackson. Din acel moment, timpul începea să-i preseze.

Sus, în cazemata lor de pe munte, deasupra râului Napo, colonelul Suplao şi Joaquin Ochoa stăteau în picioare, tăcuţi, învăluiţi în întuneric, privind la strălucirea de un portocaliu aprins ce lumina cerut la est de Lago Agrio. Carlos Cruz li se alătură celor doi şi spuse:

— Incendiul acela trebuie să fie foarte serios, dacă luminează cu atâta putere cerul, *mi coronel.*

— Da, Carlos, este în apropierea grupului de rezervoare. Nu poate fi decât un foc izbucnit de la petrol. Aţi auzit vreunul din voi sunetul exploziilor, în depărtare?

— *Si, mi coronel,* au fost trei, răspunse Ochoa.

— Nu pot să înţeleg ce se întâmplă aici, Joaquin. La ştirile difuzate mai devreme nu s-a spus nimic de recuperarea consulului. S-au dat numai ştiri despre numărul soldaţilor guvernamentali şi uciderea americanilor. Acum cineva a aruncat în aer câmpurile petroliere. Dar cine? Noi n-am dat asemenea ordine. Toţi oamenii noştri sunt aici, şi pe lângă aceasta, nici unul din grupurile noastre nu ar îndrăzni să efectueze asemenea operaţiuni fără a mă informa pe mine. Cine se face vinovat de aceste lucruri?

Ochoa spuse, studiind în continuare cerul luminat de flăcări:

— Nu am idee, domnule. Însă, indiferent cine este autorul, noi vom fi acuzaţi pentru ele, puteţi fi sigur de acest lucru.

— Da, îmi dau seama de acest lucru. Fidel va...

Ca prin minune, amintirea numelui liderului cubanez fu însoţită de sosirea radiotelegrafistului taberei.

— Domnule, Fidel este la celălalt capăt. Vrea să vorbească imediat cu dumneavoastră.

Suplao simţi un nod în stomac. Ştia deja ce întrebări se vor pune, întrebări la care nu avea răspunsuri. Revoluţia pe care o plănuiau nu mai era un secret. Ochoa şi Cruz îl priviră pe comandantul lor care intră în cabina de transmisiuni.

— Ce crezi că va dori Fidel să facem acum, Joaquin?

— Nu sunt sigur, Carlos. În câteva ore, întreaga lume va şti că suntem aici. Avem mai puţin de şapte sute de oameni organizaţi. Sper ca Suplao să-l poată convinge pe Fidel să ne permită să ne retragem. Altminteri, mă tem că va trebui să-i înfruntăm pe paraşutiştii americani care în mod sigur vor sosi curând.

— Nu e o idee prea liniştitoare, Joaquin. Am fost şi eu în Granada când au invadat-o. Au un armament incredibil de puternic. Au un elicopter de luptă uriaş, pe care ei îl numesc „nălucă”. Trage cu tunuri Satling, de 20 mm, şi chiar şi unul de 40 mm. Când a trecut deasupra noastră în zbor, parcă se dezlănţuise iadul. Nu, nu mai vreau să înfrunt un asemenea monstru vreodată.

Ochoa îl văzu pe Suplao ieşind din baraca de transmisiuni.

— Poate că nici nu vei fi nevoit, bătrânul meu prieten. Suplao a terminat de vorbit cu Fidel.

Aşteptară amândoi răbdători ca Suplao să se oprească şi să dea nişte ordine la trei din ofiţerii săi. Apoi se apropie de ei.

— Fidel e foarte supărat de întorsătura nefericită pe care au luat-o evenimentele. Dacă ar fi după el, ne-ar lăsa singuri, să ne

luptăm atât cu trupele americane cât şi cu cele ecuadoriene. Dar aliaţii noştri ruşi sunt de altă părere. Fidel nu s-a exprimat chiar aşa, dar am impresia, că au făcut presiuni asupra conducătorului nostru să retragă trupele noastre înapoi în Nicaragua. Infiltrarea celor cinci sute de oameni, plănuită pentru noaptea aceasta, a fost anulată. Trebuie să ascundem în depozitele secrete toate armele şi muniţia în exces şi să traversăm cu trupele noastre, râul Putumaya, spre Columbia, unde vom face joncţiunea cu fraţii noştri din Frontul de Eliberare al Columbiei. Ei ne vor asigura transportul până pe ţărm, unde vom fi luaţi de un vas de marfa mâine noapte, târziu. Maior Ochoa, tu te vei ocupa de toate datele asupra tovarăşilor noştri din Ecuador. Vom avea nevoie de aceste informaţii când ne vom întoarce aici. Acest lucru poate avea loc peste şase luni, peste şase ani, dar fii sigur că ne vom întoarce. Acum, du-te. Trebuie să încerc să le explic prietenilor noştri de ce suntem nevoiţi să plecăm aşa de brusc, deşi sunt sigur că nu vor înţelege.

Ochoa salută şi ieşi din cortul de comandă. În timp ce aduna dosarele, începu să fluiere o melodie vioaie. În mai puţin de şaptezeci şi două de ore urma să se întoarcă în Cuba lui iubită, şi în braţele frumoasei sale, cu părul ca pana corbului, pe care n-o văzuse de mai mult de un an. Paradoxal, acest lucru devenise posibil datorită unei greşeli: răpirea lui Paul Bracken.

Luând şi ultimele documente, le înghesui într-o servietă din piele şi ieşi. La orizont se ivise nuanţa cenuşie de dinaintea zorilor. La est, focul colorase cerul în roşu sângeriu. Ochoa se opri şi se gândi la consul. Unde se afla americanul care se dovedise în cele din urmă binefăcător? De ce nu fusese găsit?

Generalul Parros zâmbi în sinea lui, privind dansul schimbător al culorilor de pe cerul de dincolo de oraş, culori ce treceau de la roşu la portocaliu. Totul se derula conform planului. Îşi imagina agitaţia creată la Washington de acţiunile sale. Poate incendierea rezervoarelor urma să fie de ajuns. Nu, americanii aveau nevoie de ceva mai palpabil care să-i înfurie. Uciderea soldaţilor din echipele Forţelor Speciale urma să provoace o reacţie imediată. Când colonelul Rivas i se alătură, Parros admira încă opera trupei sale de comando.

— Domnule general, ofiţerul dumneavoastră ce conduce paza ne-a telegrafiat că domnul Bracken s-a trezit şi a încercat să-şi scoată legătura de la ochi. A cerut să fie eliberat imediat. Ne cer instrucţiuni, domnule general.

— A, da, domnul Bracken. Mă gândisem să-l ucid laolaltă cu ceilalţi americani, dar acum, având mai mult timp la dispoziţie, cred că mi-a venit o idee mai bună. Se spune că preşedintele american este bun prieten cu domnul Bracken al nostru. Nu încape îndoială că este foarte îngrijorat. Ce cale mai bună aş găsi de a intra în graţiile preşedintelui şi ale poporului american, decât fiind cel ce-l salvează pe bietul om de groaznicul său chin?

Rivas părea nedumerit de spusele comandantului său:

— Şi cum vreţi să realizaţi acest lucru?

— De aceea nu ajungi la măreţie, dragul meu Rivas. Nu ai imaginaţie. Pur şi simplu îl ţinem captiv până ce trec câteva zile de la sosirea americanilor, îi lăsăm să organizeze o căutare la scară mare, apoi înscenăm un schimb de focuri de dragul diplomatului legat la ochi. El va auzi împuşcăturile, noi năvălim şi îl salvăm. Nu numai că va fi recunoscător, dar eu voi fi considerat un erou.

— Sunteţi un om înţelept, *mi general.* Dar dacă americanii care au fost ieri aici descoperă din întâmplare unde este ţinut domnul Bracken? Aţi fi atunci nevoit să explicaţi de ce se află în mâinile dumneavoastră.

— Da, desigur că ai dreptate. Cum îl chema pe maiorul acela american?

— Mattson, domnule.

— Da. Maiorul Mattson. Am observat o urmă de neîncredere în ochii lui, ieri în timpul raportului prezentat de noi. Poate ar trebui să-l mutăm pe oaspetele nostru într-o ascunzătoare mai sigură. Câţi oameni avem la ferma mea?

— În jur de treizeci şi cinci-patruzeci de oameni, domnule, răspunse Rivas.

— Bun. Asta ar trebui să fie de ajuns. Anunţă-l pe ofiţerul de comandă că trebuie să-i ducă pe toţi soldaţii noştri şi pe american la Esmeraldos. Voi aranja să fie duşi la Genovesa cu hidroavioanele.

Rivas păru surprins la auzul numelui.

— Genovesa, domnule?

— Da, colonele, şi spune-i acelui ofiţer că, dacă americanul este văzut chiar şi de un singur om până să ajungă acolo, îi zbor creierii eu însumi. Du-te acum.

Rivas pocni din călcâie, salută ca la carte, şi se întoarse să plece.

— Încă ceva, colonele. Spune-i că imediat ce ajung la Genovesa, trebuie să-şi îmbrace oamenii ca pe luptătorii de

gherilă. În caz că domnul Bracken îşi scoate legătura de la ochi, n-ar fi prea bine să-i vadă pe cei ce-l ţin captiv că poartă uniformele noastre. După ce rezolvi acest lucru, te întorci aici cu un raport. Mai am încă o misiune pentru comandoul tău.

— Da, domnule, îi spun.

Salutând încă o dată, Rivas se îndreptă spre sala de radio-comunicaţii.

Întorcând din nou privirea spre a vedea culorile strălucitoare ce se reflectaseră pe cer, fiind înlocuite de un cer senin, albastru şi de soarele ce răsărea. Un uriaş nor de fum negru se ridica de jos, înfăşurându-se dinspre câmpul petrolier în flăcări. Ducându-şi mâinile la spate, se legănă lejer pe călcâie, având în faţa ochilor evenimentele plănuite pentru acea zi. Maiorul Mattson urma să sosească cu Beretele sale Verzi. Urmau să primească un raport fals despre localizarea unui grup de inamici. Când se vor duce să cerceteze locul, urmau să fie prinşi în ambuscadă şi ucişi de o companie de Rangeri a colonelului Rivas. Pica tocmai bine faptul că urmau să fie ucişi de camarazii lor paraşutişti. Pregătise deja mesajul de condoleanţe ce urma să fie transmis ambasadei după ce se încheia totul.

La închiderea scrisorii, pornite din inimă, amintise preţul scump plătit în lupta împotriva comunismului Căci şi ecuadorienii vor fi suferit o grea pierdere: guvernatorul din Lago Agrio.

CAPITOLUL 8

Cei trei americani îl găsiră pe colonelul Escobar aşteptându-i la poarta principală a sediului Forţelor Speciale Ecuadoriene. Individul arăta exact cum îl descrisese Powers, având aspectul unui membru al Trupelor Aeropurtate de Rangeri.

Escobar avea 1,95 înălţime iar trupul său, numai muşchi, cântărea aproape o sută de kilograme. Uniforma în culori de camuflaj pe care o purta părea confecţionată special pentru el şi i se potrivea perfect pe statura musculoasă. Powers spusese că tipul avea patruzeci şi patru de ani, dar chipul său aspru, bronzat şi ochii de un verde strălucitor îl făceau să pară cu zece ani mai tânăr. Buza superioară îi susţinea mustăcioara neagră, îngrijită.

Se schimbară saluturi şi se făcură prezentările. Apoi colonelul Escobar se urcă în jeep, lângă căpitanul Jackson şi îl dirijă pe şofer spre clădirea cartierului general. Se duseră direct în sala de raport unde-i aştepta maiorul Roberto Salazar, subordonatul direct a lui Escobar. În timp ce un sergent aducea un ibric de cafea şi o tavă de ceşti, se făcură din nou prezentările.

După ce umplu câte o ceaşcă pentru fiecare din ei, sergentul părăsi încăperea. Escobar luă o ceaşcă şi îşi luă locul din capul mesei din lemn de tec. Ceilalţi făcură întocmai. După ce se aşezară cu toţii, Escobar îşi îndreptă privirea spre Mattson. Colonelul avea o voce gravă, şi vorbea o engleză perfectă.

— Domnule maior Mattson, prietenul meu colonelul Powers m-a informat că aţi putea avea nevoie de ajutorul meu pentru a face faţă situaţiei prezente. Presupun, desigur, că această întrunire este legată de dispariţia domnului Paul Bracken.

— Da, domnule, aşa este. S-ar putea să fie legată şi de o posibilă problemă de securitate internă a ţării dumneavoastră.

Ultima observaţie nu lăsă să se ghicească nici un semn de îngrijorare vizibil din partea lui Escobar.

— Continuaţi, vă rog, domnule maior. Mai exact, ce putem face pentru dumneavoastră eu şi comandantul meu?

Mattson petrecu următoarele douăzeci de minute parcurgând detaliile rapoartelor pe care le citiseră, ca şi comentariile şi reacţiile celor cu care vorbiseră de la sosirea în acea ţară. Accentuă în special raportul prezentat de generalul Parros. La încheiere, îl informă despre sosirea iminentă a celor două echipe ale Forţelor Speciale, din Panama, ca şi a celor două echipe de

zbor ce trebuiau să sosească de la MacDill.

— Cam asta-i tot, domnule colonel. Am dori să folosim acest sediu ca bază centrală de operaţiuni, încercând în acest timp să localizăm forţele de gherilă şi să aducem lumină în această afacere.

Escobar rămase impasibil în tot acest timp. În afară de acei ochi verzi, pătrunzători, fixaţi asupra lui Mattson, nimic nu se schimbase în expresia chipului său, care nu exprima nici o nedumerire. În cameră se lăsase o linişte ciudată. Toţi îl aşteptau pe Escobar să spună ceva. Lăsându-se pe spate în fotoliul său, colonelul îşi încrucişă degetele şi ridică mâinile, bătându-se cu degetul arătător pe buze, având încă privirea aţintită asupra maiorului american.

Un minut de tăcere se scurse până ce Escobar îşi coborî mâinile şi spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnilor. Îmi aduceam aminte de un lucru pe care l-am învăţat cu mulţi ani în urmă la Şcoala dumneavoastră de Pregătire a Ofiţerilor din Fort Benning. Un maior – asta cred că era – ne-a spus că, în calitate de ofiţeri şi lideri trebuie întotdeauna să arătăm colegilor noştri respectul cuvenit. Căci noi nu eram doar imaginea gentlemanului perfect, ci şi fericiţii apărători ai patriei noastre.

Escobar făcu o scurtă pauză, părând să-şi cântărească cuvintele, apoi continuă:

— Din nefericire, generalul Arturo Parros nu are nici una din aceste frumoase calităţi. Ca să fim sinceri, domnule maior, individul este un hoţ şi un ucigaş cu sânge rece. Şi-ar ucide şi propria mamă dacă ar considera că acest lucru serveşte scopurilor lui. Este o ruşine atât pentru uniformă cât şi pentru ţara noastră. Vă spun acest lucru ca să nu vă faceţi griji, domnule maior Mattson. Este limpede că bănuiţi că generalul este într-un fel implicat în toată povestea. Vă asigur, domnilor, că nici unitate mea şi nici eu nu suntem în vreun fel subordonaţi generalului Parros sau altui înalt ofiţer al armatei noastre. Jurământul de sânge pe care l-am făcut este de a-l sluji pe preşedintele Pizarro şi suveranitatea ţării noastre. Domnule maior, vă dau cuvântul meu că nimeni nu ar fi mai fericit să dovedească implicarea lui Parros în problemele actuale, decât mine. Mi-ar face mare plăcere să-i trag ticălosului un glonţ în ochi.

Maiorul Salazar îşi ascunsese cu greu un zâmbet. Jake îi făcu cu ochiul lui B.J., care era în faţa lui. Îşi găsiseră un aliat, şi chiar

unul extrem de redutabil. Mattson ridică ceaşca de cafea în semn de salut şi spuse:

— Înţeleg, deci, că nu aveţi nici o obiecţie dacă vă vom folosim sediul şi poate chiar pe dumneavoastră şi oamenii din subordine.

— Desigur că nu, prietene. Vă mulţumim pentru ajutorul pe care ni-l daţi în ambele probleme pe care le avem. Salut!

Tommy Smith şi cele două echipaje de pilotaj ajunseseră la Quito cu un zbor comercial al companiei Eastem Airlines şi se prezentară imediat la colonelul Powers. O oră mai târziu, sergentul major McMillan şi Detaşamentele de Operaţiuni A-772 şi A-776 sosiră la bordul unui avion C-130, neinscripţionat. Avionul se opri într-o zonă izolată a aerodromului, unde ei şi echipamentele lor fură urcaţi în două autobuze cu ferestre opace. Asigurându-se că nu lipsea nimic, autobuzele ieşiră pe poartă şi se îndreptară spre sediul Forţelor Speciale.

Jackson se dusese cu maiorul Salazar pentru a aranja sosirea nou-veniţilor. Mattson şi Mortimer rămaseră cu Escobar pentru a pune la punct un plan de operaţiuni pentru acea zi. Colonelul îşi exprimă îngrijorarea faţă de intervenţia americană masivă. Deşi era recunoscător americanilor pentru armamentul şi antrenamentul primit de la ei, nu prea dorea să le dea acestora mână liberă pentru a efectua operaţiuni militare în ţara lui. Acestea erau problemele Ecuadorului şi avea încredere că ţara lui le putea rezolva. Jake şi B.J. erau de acord cu el.

La uşă apăru un sergent care anunţă sosirea autobuzelor de la aeroport. Cei trei ofiţeri ieşiră să-i întâmpine. Primul care coborî fu sergentul major Kenny McMillan.

Musculosul membru al Forţelor Speciale, înalt de 1,90 m, veteran de aproape treizeci de ani, îl văzu pe B.J. şi răcni:

— Doamne Dumnezeule! În ultimul timp înaintează ăştia în grad pe oricine, să fiu al dracu'!

— Aşa-i, pe bune. Sunt forţaţi s-o facă. Voi, blestemaţii de subofiţeri, nu sunteţi niciodată avansaţi în grad. Ce mai faci, Kenny? întrebă B.J., strângându-i mâna vechiului său prieten.

— Foarte bine, B.J. Ţi-am adus câţiva din cei mai meseriaşi luptători pe care-i avem şi care de-abia aşteaptă să intre în acţiune. Par ei cam tineri, dar nu te lăsa păcălit de acest lucru. Au experienţă.

Lângă ei apăru ofiţerul responsabil cu comunicaţiile:

— Scuzaţi-mă, domnule colonel Escobar. Preşedintele Pizarro e pe fir şi doreşte să vă vorbească.

— Mulţumesc, căpitane. Domnule maior Mattson, conduceţi-i vă rog pe oamenii dumneavoastră la locul lor de cazare, unde-şi pot lăsa echipamentul, şi ne întâlnim în camera de şedinţă în treizeci de minute.

— Foarte bine, sir. Ne vedem în treizeci de minute, spuse B.J., salutându-l pe colonelul ce se îndepărta.

McMillan îl privi pe comandantul ecuadorian cum pleca, apoi spuse:

— Colonelul Ramon Escobar, vârsta – patruzeci şi patru de ani, a fost la Şcoala Trupelor Aeropurtate, la Şcoala de Rangeri, la cea a Forţelor Speciale, Şcoala de Pregătire a Ofiţerilor, şi la Şcoala de Studiu a Americii Centrale şi de Sud, unde a fost numit absolventul de onoare al şcolii. Absolut loial guvernului, era să fie ucis în timpul ultimului puci militar, în încercarea de a-l proteja pe preşedinte şi familia acestuia. Nu este deloc agreat de cea mai mare parte a cadrelor superioare ale armatei din cauză că nu poate fi mituit sau cumpărat, cu nici un preţ. Genul de om care-mi place mie, spuse sergentul major, cu un zâmbet.

— Se pare că ţi-ai făcut lecţiile, sergent, spuse Jake.

— Ca întotdeauna, băiete, adică, sir. Nu cred că ne cunoaştem.

— Locţiitor de comandant Jacob Mortimer, Comandamentul Naval de Tactici Speciale de Luptă, în prezent transferat la Centrul de Operaţiuni Speciale, MacDill. Îmi pare bine de cunoştinţă.

McMillan îi strânse mâna ofiţerului de la Marină, cu un zâmbet pe buze.

— Mortimer!

McMillan văzuse însemnul Infanteriei Marine de pe uniforma ofiţerului.

— Un puşcaş marin pe care-l cheamă Mortimer! Măi, să fie! Nu vă întreb ce implicaţii a avut acest lucru până acum, deşi sunt sigur că aş avea ce auzi, domnule. Oricum, veţi fi bucuros să ştiţi că echipa A-776 este formată din membrii Secţiei de Scafandri a Forţelor Speciale. Sunt sigur că veţi avea mult de vorbit, băieţi.

Din autobuz coborâră doi tineri căpitani. McMillan făcu prezentările:

— Domnule maior, acesta este căpitanul Charlie Cleveland, comandantul echipei 772 iar acesta este căpitanul James Hay, comandantul lui 776. Ei şi echipele lor au stat multă vreme în El Salvador, şi au lucrat cu Agenţia de Luptă Antidrog în Columbia şi Bolivia.

Ambii ofiţeri păreau foarte tineri.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnilor. Haideţi să cazăm oamenii. Avem o şedinţă cu colonelul Escobar în vreo douăzeci de minute.

McMillan se întoarse şi răcni prin uşa autobuzului.

— În regulă, fetelor! Gata pauza! Haideţi să arătăm de ce plăteşte impozite contribuabilul american. Mişcaţi afară!

Echipele îşi lăsară echipamentul în camere şi se întoarseră la camera de şedinţă la timp. Colonelul Escobar intră şi săriră cu toţii în poziţie de drepţi.

— Luaţi loc, vă rog, domnilor. Tocmai am vorbit cu *señor* Juan Pizarro, preşedintele ţării mele. Atacul de aseară, asupra câmpurilor petroliere din Lago Agrio, a cauzat o panică serioasă în cadrul ramurii legislative a guvernului. Este cerută o intervenţie americană masivă. Preşedintele m-a întrebat dacă cred că aş putea anula nevoia unei astfel de măsuri drastice, prin sosirea dumneavoastră. I-am cerut să mi se dea patruzeci şi opt de ore să încercăm. Dacă nu reuşim în acest interval, această măsură este inevitabilă. Lista victimelor atacului de noaptea trecută a însumat cinci soldaţi guvernamentali ucişi şi alţi patru – grav răniţi sau arşi. De asemenea, cu părere de rău trebuie să vă spun că cinci americani de la compania petrolieră Texaco au fost ucişi în acest atac. Şi mai este, desigur, şi problema consulului dispărut. Maiorul Mattson şi comandantul Mortimer au studiat harta şi au împărţit-o în felul următor.

Întorcându-se spre hartă, Escobar bătu cu un indicator pe zonele marcate cu roşu.

— Cele două echipe ale Forţelor Speciale vor lua în primire cele două sectoare de la est, în vreme ce eu voi desfăşura două detaşamente ecuadoriene la sud, şi încă trei la vest. Din păcate, domnilor, deşi am la dispoziţie patru companii complete, nu pot trimite în misiune întreaga unitate. Preşedintele a cerut ca o companie să fie desfăşurată în jurul capitalei pentru a le oferi legislatorilor un sentiment de siguranţă; o companie trebuie să rămână aici, în caz că se porneşte o revoltă la scară naţională. Iar Compania Bravo se antrenează în prezent la Şcoala de Trupe Aeropurtate pe care o aveţi la Fort Benning. Ne rămâne deci doar o singură companie şi patruzeci şi opt de ore pentru a acoperi o arie cu o întindere de aproximativ cinci sute de kilometri pătraţi.

Cifra rostită de Escobar provocă un murmur uşor din partea tinerilor soldaţi ai Forţelor Speciale. Acei cinci sute de kilometri pătraţi de care vorbea colonelul însemnau orice, numai relief

întins – nu. Aveau cu toţii experienţă în deplasarea prin jungla americană. Patruzeci şi opt de ore nu însemnau absolut nimic.

Escobar făcu o pauză, pentru a le permite să analizeze dificultatea operaţiunii, apoi spuse:

— Am aranjat ca patru elicoptere UH 1H să vă fie puse la dispoziţie. Restul aparatelor de zbor vor asigura transportul şi sprijinul necesar companiei mele. Echipelor voastre li se va alătura maiorul Salazar şi un pluton al Forţelor de Desfăşurare Rapidă. Dacă veţi discuta cu el după această întrunire, îl veţi putea informa cum aţi dori să folosiţi acest pluton în cadrul misiunii dumneavoastră, domnilor. În caz că descoperiţi ceva în neregulă cu echipamentul dumneavoastră de transmisiuni, vă rog să nu ezitaţi să luaţi legătura cu radiotelegrafistul meu. Avem la dispoziţie o dotare foarte bună. Se pot înlocui aparatele cu probleme. Domnule maior, domnule comandant, am uitat ceva?

Jake întoarse privirea spre Mattson şi scutură capul în semn că nu.

— Nu, domnule. Cred că asta este tot. Comandantul şi cu mine vom răspunde oricăror altor întrebări pe care le-ar putea pune echipele, în timp ce ne pregătim de plecare.

— Foarte bine, atunci, domnilor. Vă urez la toţi noroc şi baftă la vânătoare.

Escobar lăsă indicatorul şi se îndreptă spre uşă. Cei din cameră luară poziţie de drepţi. După ce se închise uşa în urma lui, încăperea prinse viaţă printr-un murmur general, agitat. Kenny McMillan se duse în faţa mesei şi strigă:

— În regulă, doamnelor! Dacă trebuie să flecărim, haideţi să ne mişcăm fundurile spre locurile de cazare unde putem să facem şi ceva treabă în timpul acesta. Mişcaţi!

În timp ce oamenii părăseau camera, Jake le strigă conducătorilor de echipă şi ofiţerilor superiori să rămână. Ofiţerii lăsară la comanda echipelor lor pe sergenţii fiecăreia, dându-le instrucţiuni ca să fie gata de plecare într-o jumătate de oră.

Mattson stătea în picioare, la capătul mesei de şedinţă şi îşi aprinse o ţigară înainte de a începe:

— În regulă, prieteni, în primul rând, vreau să ştiţi că eu şi comandantul Mortimer ne aflăm aici doar pentru a vă ajuta cu informaţii speciale şi pentru a vă oferi sfaturi dacă aveţi unele ezitări legate de vreun aspect al operaţiunii. Ceea ce vreau să subliniez este că voi conduceţi echipele şi aveţi control absolut pe toată durata operaţiunii. Comandantul şi cu mine vom însoţi

fiecare echipă, dar în nici un moment nu vom interveni sau pune la îndoială vreun ordin dat de către voi sau ofiţerul ce vă este subordonat direct. Drept urmare, noi suntem pe acelaşi plan cu ceilalţi băieţi. Vom urma ordinele voastre, oricare ar fi acestea. Nu vreau ca cineva din această cameră să aibă cumva impresia că noi îl presăm în vreun fel cu prezenţa noastră. Voi vă aflaţi la comandă şi nu vreau ca vreunul din voi să ia vreo hotărâre sau să acţioneze altfel decât dacă noi nu ne-am afla alături de voi. Aveţi întrebări?

Căpitanul Hay îşi scutură ţigara în scrumieră, înainte de a întreba:

— Domnule maior Mattson, în afară de răpire şi de atentate, căpitanul Cleveland şi cu mine am fost informaţi de o problemă de securitate internă a acestei ţări. Am observat că domnul colonel Escobar nu s-a referit deloc la această problemă. Mi-aţi putea explica acest lucru?

— Domnule maior Salazar, vreţi vă rog să răspundeţi dumneavoastră? îi ceru B.J.

Salazar ciocăni cu capătul creionului pe carneţelul galben din faţa lui, privind spre liderii de echipă din cealaltă parte a mesei.

— Da, domnule maior, mulţumesc. Domnilor, din păcate, nu toţi conducătorii militari din ţara mea sunt la fel de loiali ca şi colonelul Escobar. Există mai ales un anume general, pe care-l veţi întâlni în curând şi care ar fi în stare să-şi vândă ţara oricând, dacă acest lucru i-ar aduce destui bani. Acest om este generalul Parros. În districtul lui veţi acţiona. Şi-a format în acea zonă o armată proprie, şi, oricât de ruşine mi-ar fi să spun acest lucru, nu trebuie să vă încredeţi nici în el, nici în oamenii lui. Noi, domnul colonel Escobar şi cu mine, ca şi maiorul Mattson şi comandantul, credem că Parros şi oamenii lui sunt implicaţi în evenimentele care tulbură ţara noastră.

— Scuzaţi-mă domnule, avem vreo dovadă palpabilă care să susţină această teorie? întrebă căpitanul Cleveland.

Întrebarea opri mişcarea creionului din mâna lui Salazar. Pe chipul său se instală o expresie de exasperare, şi spuse:

— Nu ştiu dacă se pot numi dovezi solide, căpitane, dar chiar unitatea noastră a descoperit cadavrele căpitanului Sanchez şi ale celor douăzeci şi nouă de oameni care au murit împreună cu el. N-a fost o experienţă prea plăcută, să ştiţi. De abia după ce doctorul nostru a examinat cadavrele, am descoperit un lucru foarte ciudat. Fiecare din ei avea nu mai puţin cinci răni de glonţ şi fiecare din acestea fuseseră cauzate de un cartuş de 7,62. Nu

ţi se pare ciudat acest lucru, căpitane? întrebă Salazar.

Cleveland cântări o clipă în minte cele auzite, apoi răspunse:

— Asta ridică două probleme foarte interesante, domnule maior.

— Acelea fiind...?

— În primul rând, rebelii nu au niciodată foarte multă muniţie; e prea greu să facă rost de ea. Aşa că de ce să irosească atât de multă pe nişte oameni care se pare că muriseră deja? În al doilea rând, e foarte puţin probabil ca vreo trupă de gherilă din lumea aceasta să fie atât de norocoasă încât să aibă un arsenal format numai dintr-un singur tip de armă, care trage numai cu un singur tip de muniţie.

Mattson şi Mortimer, ca şi Salazar de altfel, zâmbiră la auzul răspunsului dat de tânărul căpitan.

— Exact, căpitane, răspunse Salazar. Dar, vezi dumneata, căpitanul Sanchez şi oamenii lui urmau să fie luaţi de acolo de nişte elicoptere. Ni se spune că atunci când acestea au sosit în locul stabilit, soldaţii erau deja morţi. Unul din sergenţii mei a găsit mai multe din acestea împrăştiate în zona măcelului.

Salazar scoase din buzunarul cămăşii trei cartuşe de alamă şi le rostogoli pe masă spre Cleveland.

Căpitanul Hay ridică unul şi îl răsuci de câteva ori în mână, apoi spuse:

— Şapte virgulă şaizeci şi doi. Pun pariu că urmează să ne spuneţi că elicopterele aveau la bord mitraliere M-60.

— Fixate câte două, la ambele uşi, spuse Salazar.

— Sfinte Sisoe! exclamă Cleveland. Păi dovadă mai clară cred că nu există! Şi-au ucis propriii oameni. Iar noi vom colabora cu acest împuţit! Doamne, ce porcărie!

— De aceea am cerut să fie trimise aici cele două echipaje de la secţia aeriană a Operaţiunilor Speciale, spuse Mattson. Deocamdată nu putem dovedi nimic, dar asta nu înseamnă să ne lăsăm transformaţi în ţinte vii pentru aceşti indivizi. Am considerat că trebuie să ştiţi şi voi, băieţi, cu ce aveţi de-a face. Puteţi să le spuneţi echipelor voastre ce aţi auzit aici sau puteţi s-o păstraţi pentru voi. Este alegerea voastră. Acum, dacă nu mai sunt întrebări, cred că am face bine să-i dăm bice. Cu ajutorul colonelului Escobar am economisit patruzeci şi opt de ore şi nu ne putem permite luxul de a pierde nici măcar un minut.

În vreme ce Jake şi ceilalţi se duseră la locul de cazare al echipelor, Mattson se îndreptă spre centrul de comunicaţii pentru

a-l suna pe Powers şi a-l pune la curent cu desfăşurarea evenimentelor. Din fericire, colonelul Escobar reuşise să-l convingă pe preşedintele Pizarro să-i dea patruzeci şi opt de ore înainte de a cere oficial o intervenţie americană. B.J. nu se îndoia că această hotărâre va deranja destul de mulţi membri ai Statului Major Reunit şi ai Consiliului de Securitate Naţională, dar în acelaşi timp că ea va înlătura oarecum presiunea de a acţiona imediat de pe umerii generalului Johnson şi ai preşedintelui american, şi de asemenea că le va oferi puţin mai mult timp pentru a rezolva problema. Aşteptându-l pe Powers să răspundă la telefon, Mattson se gândea la căpitanul Sanchez şi la oamenii acestuia. Era convins că Parros ordonase măcelul, dar trebuia să dovedească acest lucru. Tocmai acea dovadă dorea s-o obţină în noapte aceea.

Nu era necesar vreun echipament special. Doar de două sticle de tequila şi de câteva ore în compania lui Duran, între patru ochi.

Colonelul Suplao privea cum ultima ladă de armament şi muniţie era coborâtă în şanţ. În timp ce oamenii săi astupau groapa, Suplao îşi notă coordonatele acesteia într-un carneţel negru pe care îl puse în buzunarul de la cămaşă. Toatele armele şi muniţia fuseseră ascunse iar localizarea lor notată. Deşi această revoluţie planificată fusese temporar oprită, instrumentele de care va fi nevoie pentru a porni din nou urmau să se menţină valide.

Maiorul Ochoa şi Carlos Cruz organizaseră ceea ce mai rămăsese din armata lor. Din cei aproape şase sute de oameni cu care începuseră, mai rămâneau numai două sute. Colonelul Suplao trecuse pe la fiecare grup în parte pentru a le explica necesitatea retragerii. Aşa cum se aşteptase, o parte din luptătorii de gherilă ecuadorieni văzură acest lucru doar ca pe o manevră făcută de cubanezi pentru a le abandona cauza. Pentru ei, nesfârşitele ore de antrenament şi educaţie politică fuseseră în van. Dezamăgiţi şi scârbiţi, aleseră să plece. Alţii acceptară situaţia, dar preferară să stea în ţara lor, pentru a fi alături de familii. Erau pregătiţi să o ia de la capăt, când se întorceau cubanezii. Ceilalţi preferaseră să se întoarcă în Nicaragua, unde urmau să fie antrenaţi în continuare şi să aştepte momentul unei noi revoluţii.

Inspectând pentru ultima oară locul unde fuseseră ascunse lăzile cu arme, muniţii şi documente, Suplao îşi convocă şi îi

informă cu privire la traseul pe care trebuiau să-l urmeze, în deplasarea lor de pe munte, peste râul Putumayo, până în Columbia. Colonelul Suplao şi doi din ofiţerii cubanezi urmau să plece primii, cu o sută de oameni, divizaţi în două grupuri de cincizeci de inşi. Urmau să înainteze spre nord-nord-est, până ce traversau râul, apoi să cotească spre vest, înspre Puerto Asis.

Ochoa, Cruz şi ceilalţi doi comandanţi cubanezi rămaşi urmau să părăsească tabăra la două ore după primul grup, să se îndrepte direct spre nord şi să traverseze râul, fără nici un ocol. Apoi trebuiau să se regrupeze şi să facă joncţiunea cu gherilele columbiene, la vest de Puerto Asis.

Suplao vru să ştie dacă aveau întrebări şi i se răspunse că nu. Satisfăcut că toate urmele fostei tabere fuseseră şterse, îşi luă la revedere de la ofiţerii săi. Îndreptându-se spre capul primei coloane, dădu ordinul de plecare. Ochoa privi până ce ultimul om din primul grup se făcu nevăzut în jungla deasă. Porniseră şi în curând urmau să ajungă din nou acasă.

Cruz stătea lângă Ochoa şi îi privea cum plecau.

— Colonelul părea întristat de faptul că trebuie să plecăm, spuse el.

Ochoa plecă capul. Ştia că acest eşec i se datora lui. Fidel urma să pună multe întrebări la întoarcere, dar cel ce va avea de înfruntat furia acestuia era colonelul Suplao, nu Ochoa. Îl cunoştea bine pe Suplao. Acesta urma să-şi asume vina pentru eşec, aşa cum tatăl lui Ochoa îşi asumase vina pentru greşelile unui tânăr căpitan Suplao, la Golful Porcilor, cu mulţi ani înainte.

Generalul Parros stătea pe terasa cartierului său general şi privea lungul şir de elicoptere ce se roteau în jurul clădirii şi aterizau pe vasta întindere din spatele porţilor principale. Echipele Forţelor Speciale ajunseseră în sfârşit acolo. Colonelul Rivas i se alătură generalului, pe terasă, şi îl informă că transportul consulului se desfăşurase fără probleme. Bracken era la Genovesa, sub paza unei echipe de comando. Se stabilise deja contactul radio şi plutonul care-l păzea aştepta noile ordine.

Parros zâmbi aprobator la auzul veştilor, dar zâmbetul îi dispăru brusc, când îi văzu pe cei ce coborau din primele două elicoptere. Beretele de un verde aprins, purtate de americani, se amestecau cu cele albastre ale trupelor de elită de sub comanda colonelului Escobar. Rivas făcu un pas în faţă şi se sprijini de parapetul din fier forjat ce împrejmuia terasa. Nu se aşteptaseră ca americanii să-şi unească forţele cu Escobar. Rivas se temea

de foarte puţini oameni din acea ţară, dar al doilea pe listă, după Parros însuşi, era colonelul Escobar.

Întorcându-se spre Parros, Rivas încercă să-şi ascundă îngrijorarea ce i se citea pe chip, dar tremurul vocii îl trădă.

— Domnule general, aceasta... aceasta schimbă totul. Noi plănuiserăm să-i ucidem pe cei douăzeci şi cinci-treizeci de soldaţi americani. Dar acum – acum că Escobar şi-a pus oamenii în subordinea maiorului american nu putem să... adică, Dumnezeule... Ramon Escobar va turba de furie dacă facem asta. Trebuie să concepem alt plan.

Parros îşi păstră calmul în timp ce-l asculta pe Rivas, privind totodată cum aterizau încă patru elicoptere. Două dintre ele fură descărcate şi decolară din nou în direcţia Quito. Mattson, Mortimer, Jackson şi Escobar intrau pe poartă, când Parros se întoarse spre Rivas şi întrebă:

— De ce să schimbăm planul din cauza acestui nou element, colonele?

— Domnule, ştiţi ce apropiat este preşedintele de Escobar. Escobar nu se va opri până nu-i va găsi pe cei vinovaţi de uciderea acestor oameni.

— Şi ce? Îl lăsăm să-i descopere pe luptătorii de gherilă care au făcut aceasta. Acest lucru ne uşurează nouă sarcina. Vrem să şi scăpăm ţara de gherile, nu-i aşa, colonele Rivas?

— Da, domnule, dar...

— Colonel, îl supraestimezi pe acest aşa-zis Rambo al Ecuadorului. Dacă oamenii tăi ar fi destul de norocoşi să-l ţintească şi pe el, cu atât mai bine. Vom fi nevoiţi să facem numai o schimbare. Va trebui să creşti numărul celor ce vor lua parte la ambuscadă, cel puţin douăzeci, să zicem. Nu, de fapt, hai să zic cincizeci, ca să fim siguri. Sunt gata oamenii tăi?

Rivas îşi dădu seama că nu avea rost să se mai contrazică cu Parros.

— Da, domnule. Voi mai adăuga cincizeci. Astfel mă voi apropia de o sută de inşi. Trei elicoptere Chinook sunt gata de decolare, la locurile lor. Imediat după ce americanii vă spun unde au de gând să-şi înceapă căutarea, şi primesc prin radio coordonatele pentru acele zone, elicopterele îmi vor transporta oamenii în acele puncte şi vor alege un loc pentru ambuscadă.

— Cum rămâne cu cele două elicoptere de luptă? întrebă Parros.

— Vor face joncţiunea în acea zonă după ce începe ambuscada şi o vor survola de mai multe ori până ce tirul

americanilor încetează. Oamenii vor înainta atunci şi vor lichida eventualii supravieţuitori.

— Excelent, colonele. Vezi, deci, că nu e de fapt nici o problemă. Va trebui doar să folosim ceva mai multe gloanţe, asta-i tot, spuse Parros, râzând.

Când în cameră intrară americanii şi Escobar, generalul râdea încă. Parros jucă mult teatru în primirea ce i-o făcu lui Escobar, dar numai un orb n-ar fi văzut expresia de ură neîmpăcată ce se citea pe chipul lui Escobar.

Ignorând refuzul lui Escobar de a-i strânge mâna, Parros nu mai pierdu timpul şi conduse grupul în camera de şedinţe. Colonelul Rivas se scuză, pe motiv că avea alte probleme urgente de rezolvat. După ce se aşezară cu toţii, Parros începu prin a le ura bun-venit colonelului Escobar şi oamenilor săi ca şi soldaţilor americani. Dacă erau gata, el era acum pregătit să afle ce plan de operaţiuni aveau pentru acea zi.

Mattson le făcu un semn cu capul lui Cleveland şi Hay, pentru a începe. Cei doi căpitani ai Forţelor Speciale se duseră în partea din faţă a încăperii şi aşeză pe perete o hartă mare a zonei. Cleveland prezentă planul de operaţiune iar căpitanul Hay indică pe hartă zonele unde urma să înceapă căutarea. Ambii ofiţeri vorbiseră cu Mattson înainte de plecare din Quito. Erau îngrijoraţi că, dacă Parros era responsabil de uciderea căpitanului Sanchez, ei urmau să se afle în aceeaşi situaţie dacă-l informau despre fiecare mişcare. Puteau să renunţe la raportul către Parros? Mattson le spusese că acesta trebuie prezentat. Dacă nu-i prezentau generalului un plan de acţiune, se lăsau descoperiţi pentru vreun „atac aerian întâmplător sau tir de artilerie”. Parros se putea justifica, spunând pur şi simplu că ei nu prezentaseră un plan de acţiune amănunţit şi că el nu avea idee că se aflau în zonă când ordonase deschiderea focului. Nu fuseseră mulţumiţi de răspuns dar nu prea aveau ce face. Era ca şi cum jucau ruletă rusească cu un pistol încărcat. Când termină Cleveland, Parros obţinuse deja toate informaţiile care-i trebuiau. Ridicându-se în picioare, îl lăudă pe tânărul căpitan al Forţelor Speciale pentru importanţa acordată detaliilor şi pentru maniera profesională în care pregătiseră operaţiunea. Apoi li-l prezentă pe ofiţerul său principal de comunicaţii. El urma să ofere comandamentului principal frecvenţele necesare şi paralele. Când ofiţerul păşea pe piedestal, Parros îşi netezi mustaţa cu degetele. Acesta era un semn dinainte stabilit, ca santinela de la uşă să se apropie şi să-i spună generalului că avea un telefon urgent. Odată făcut acest

lucru, Parros se scuză şi părăsi încăperea. În câteva minute, trupele colonelului Rivas primiseră deja coordonatele exacte ale punctului unde intenţionau să aterizeze americanii, şi traseul ales de aceştia. Întorcându-se în camera de şedinţă, Parros se duse direct în scaunul său de lângă Mortimer. În timp ce se aşeza, Jake spuse în şoaptă:

— Sper că telefonul acesta n-a fost nimic grav, domnule general.

— Nu, absolut deloc, comandante, spuse Parros zâmbind. Doar o problemă minoră, însă una care poate fi uşor rezolvată.

Ofiţerul de comunicaţii îşi încheie partea lui de raport şi dădu cuvântul iarăşi lui Parros. Generalul merse în spatele piedestalului şi, cu un zâmbet larg, spuse:

— Domnilor, cred că aici se încheie raportul acesta. Cum am mai spus, veţi primi parole pentru sprijin aerian şi cel al artileriei noastre. Oamenii mei vă vor sluji fără ezitare, în caz de nevoie. Să sperăm însă că nu va fi necesar acest lucru. Colonelul Escobar mi-a cerut ca trupele mele să nu ia parte la această operaţiune, dar totuşi ele vor fi gata de acţiune în caz de urgenţă. Acum, dacă nu mai aveţi întrebări pentru mine sau oamenii mei, vă urez o călătorie fără probleme şi succes în misiune!

Când generalul plecă din cameră, se ridicară cu toţii în picioare, cu excepţia colonelului Escobar.

— Măi să fie, dacă tipul ăsta e aşa de „mânjit” cum spuneţi voi, a jucat teatru excelent, aici! observă căpitanul Jim Hay.

Toţi cei din încăpere gândeau la fel, cu excepţia lui Escobar.

În timp ce echipele se îndreptau spre elicopterele pregătite pentru ele, Jake îl întrebă pe Mattson:

— Hei, B.J., ce s-a întâmplat cu băieţii de la MacDill? Nu trebuia sergentul-major Smith să sosească cu două echipaje de zbor?

— A sosit. Se află la ambasadă, cu colonelul Powers. Trebuie să-i sun chiar acum. Tu ia-o înainte şi pune la punct cu cei doi căpitani ai noştri ce luăm cu noi pentru infiltrare.

Jake dădu afirmativ din cap şi ieşi pe poartă în timp ce Mattson se duse la punctul de comunicaţii. Ofiţerul de serviciu îl conduse la telefon şi, în mod surprinzător, părăsi încăperea. Powers veni pe fir:

— Bună dimineaţa, maiorule. Cum merge până acum? întrebă el.

— Nu prea rău, domnule. În treizeci de minute vom pleca cu elicopterele şi vom începe infiltrarea. Ce se aude de la „Durul”?

— Am vorbit acum câteva minute. Nu ştiu cum aţi reuşit, dar mi-a spus să vă mulţumesc pentru timpul economisit. Cei de la putere erau siguri că Pizarro va cere o intervenţie imediată după treaba cu petrolul, de noaptea trecută. Când le-a spus că vrea să aştepte patruzeci şi opt de ore, „Durul” zice că puteai să le auzi urletele până în Florida iar prietenul vostru Sweet aproape că a făcut atac de cord. I-a crescut tensiunea la maximum. J.J. l-a informat pe preşedinte despre ce se petrece aici. E îngrijorat în privinţa lui Bracken, dar e la fel de îngrijorat din cauza voastră. A spus să vă transmit să vă păziţi bine fundurile.

— Preşedintele Statelor Unite a spus asta?

— Exact. Adu-ţi aminte că tipul a trecut prin rahatu’ ăsta şi el; ştie cum e.

— Slavă Domnului că aşa stau lucrurile! Domnule colonel, e cumva sergentul Smith prin preajmă? Trebuie să vorbesc cu el un minut.

— E chiar aici, maiorule. O clipă numai.

Smith răspunse în stilul lui caracteristic, entuziast.

— Salut, maiorule. Cum merge? O vreme am crezut că m-ai adus pe mine şi pe băieţi aici doar ca să chefuim prin barurile din partea locului. Ştii ce mult le plac băieţilor de la Trupele Aeropurtate femeile latine. Ce pot face pentru tine?

— Smith, îţi aduci aminte de chestiile alea improvizate pe care le-am văzut pe avioane când am fost în ţinutul Bolta anul trecut?

— Desigur. Ţinutul marelui apartheid. Te referi la...

Smith se opri brusc. Avea destulă experienţă pentru a-şi da seama că Mattson avea un motiv solid pentru a nu spune exact ce gândea. Probabil că cineva trăgea cu urechea la discuţia lor.

— A, da, sigur. A ieşit tare bine, după câteva zile, dacă-mi aduc bine aminte.

— Aşa e, Smith. Uite ce-i, s-ar putea să avem nevoie de ceva asemănător până diseară. Spune-i lui Powers de ce ai nevoie. Va avea grijă să le primeşti. Imediat ce i se face greaţă copilului, ia-l la plimbare. Ţine-ţi minicasetofonul fixat pe postul KFLA FM. S-ar putea să dea multe bluesuri în curând. Te-ai prins, Smitty?

— Foarte limpede, maiorule. Altceva?

— Mda, ar fi bine să ai grijă de tine când pleci la plimbare. Sunt câţiva puştani cam bătăuşi în cartier. Guvernanta e bănuită de abuz asupra copilului, spuse Mattson.

— Am înţeles. Ei bine, va trebui să vedem dacă nu putem apela la serviciile unui consilier familial pentru această problemă.

— Cam asta-i tot, Smitty. Vorbim mai târziu. La revedere.

Mattson puse receptorul în furcă. În timp ce părăsea clădirea, observă privirea nedumerită de pe chipul ofiţerului de comunicaţii. Zâmbindu-i, B.J. întrebă într-o spaniolă perfectă:

— Probleme cu copiii, căpitane?

Întrebarea lăsă un om şi aşa nedumerit şi mai încurcat, privindu-l pe maiorul care ieşea râzând pe uşă.

CAPITOLUL 9

Cele patru elicoptere din fruntea grupului îi transportau pe Mortimer şi cele două echipe ale Forţelor Speciale. Alte patru elicoptere le urmau, cu treizeci şi doi din oamenii colonelului Escobar la bord. Urmau să aterizeze în locul stabilit împreună cu americanii, iar elicopterele trebuiau să se întoarcă la complexul Forţelor Speciale pentru a-i duce pe colonel şi pe oamenii săi în sectorul vestic. B.J. avusese grijă ca generalul Parros să-l vadă urcând în elicopterul din frunte, împreună cu Mortimer. După ce ieşi din raza vizuală a cartierului general al lui Parros, elicopterul ateriză în afara oraşului, iar maiorul Mattson împreună cu Salazar şi căpitanul Jackson săriră afară. Elicopterul se ridică apoi şi se alătură celorlalte, îndreptându-se spre şirul de munţi de la est.

În raportul căpitanului Cleveland nu fusese inclusă această parte a operaţiunii. Atât Mattson cât şi Escobar erau siguri că guvernatorul Duran era într-un fel legat de Parros şi de dispariţia lui Bracken. N-ar fi putut scoate nimic de la el în prezenţa lui Parros şi a colonelului Rivas, dar singur, şi cu ajutorul tequilei, Mattson considera că avea o şansă. Maiorul Salazar fusese trimis de Escobar să-l însoţească, în caz că avea probleme cu santinelele şi pentru a-l aresta oficial pe guvernator, dacă teoria lor se adeverea. B.J. îl informă pe Salazar că el urma să încerce întâi abordarea diplomatică, dar dacă vedeau că nu funcţiona acest lucru, trebuia să meargă pe calea dură. Aceasta părea să-l încânte pe maiorul ecuadorian. Căpitanul Jackson fusese luat cu ei din simplul motiv că B.J. era de părere că tânărul ofiţer nu avea destulă experienţă pentru a face pe pistolarul în junglă, împotriva gherilelor feroce. Pe deasupra, îi era simpatic puştiul, şi nu voia să-l lase să păţească ceva, dacă putea împiedica acest lucru.

La capătul scurtei distanţe care-i despărţea de drumul principal ce ducea spre oraş îi aştepta un jeep cu un şofer. Odată instalat înăuntru, Salazar îi spuse şoferului să pornească spre proprietatea guvernatorului. Toţi trei îşi verificară armele pentru a se asigura că aveau cartuş pe ţeavă. Singurul inconvenient în privinţa unui plan perfect era acela că nu există plan perfect. Mattson învăţase cu mult timp în urmă să nu-şi subestimeze niciodată adversarii.

Când jeepul se opri în faţa porţilor de fier forjat ale intrării

principale, se ivi un căpitan. Văzându-i pe cei doi maiori, salută elegant. Toţi trei observară capul de mort de la emblema de pe umărul ofiţerului. Parros înlocuise soldaţii obişnuiţi cu cei proprii. Căpitanul îi întrebă ce treabă aveau cu guvernatorul. Colonelul Escobar prevăzuse posibilitatea ca acest lucru să se întâmple şi pregătise un document fals pe care Salazar îl prezentă acum colonelului de serviciu care preciza că cei trei ofiţeri trebuiau să rămână cu guvernatorul în următoarele douăzeci şi patru de ore şi să nu-l scape din ochi. Semnătura o imita perfect pe cea a generalului Arturo Parros.

Căpitanul recunoscu semnătura generalului, îi dădu înapoi lui Salazar actul, apoi le făcu santinelelor semn să deschidă poarta. Mattson oftă uşurat. Deocamdată, totul mergea bine. Alţi soldaţi erau aşezaţi pe treptele din faţa vilei. Când jeepul se opri în faţa lor, luară poziţie de drepţi şi îi salutară pe ofiţeri, care coborâră din maşină, urcară treptele şi intrară. Unul din oamenii lui Parros se apropie de şofer şi îi ceru un foc. Tânărul soldat al Forţelor Speciale Ecuadoriene i-l dădu cu multă amabilitate. Băgând bricheta la loc în buzunar, se foi uşor în scaun şi, fără a face vreo mişcare bruscă, deblocă siguranţa de pe arma UZI, de producţie israeliană, de lângă piciorul său stâng. Ordinele lui erau simple. Dacă auzeau focuri de armă în casă, trebuia să ucidă santinelele de pe trepte.

Două gărzi personale, masive, flancau intrarea spre birou, cu privirile aţintite asupra ofiţerilor care se apropiau cu o mână la spate şi cu una pe pistolul-mitralieră Mac-10 prins la centură. Salazar scoase din nou documentul. Găsindu-l destul de convingător, unul din ei le deschise uşa. Duran adormise lângă bar. Pe marginea barului, o sticlă goală de tequila era aşezată riscant, gata să cadă. Garda de corp scutură din cap şi le aminti că individul băuse întreaga zi, apoi ieşi, închizând uşa după el. Mattson se duse repede să vadă în ce stare era Duran, în timp ce Salazar se duse în baie şi udă un prosop cu apă rece ca gheaţa. Întorcându-se lângă bar, îl întrebă pe Mattson:

— Cum se simte?

— E îmbibat ca un burete. Mă mir că ticălosul nu a murit de atâta băutură.

Îl mutară de la bar pe un fotoliu mare, din colţul camerei iar Salazar începu să-l frece pe faţă cu cârpa rece. La început păru să nu dea roade. Apoi, treptat, Duran începu să geamă şi să se apere împotriva umezelii enervante pe care o simţea pe faţă.

— Jackson, du-te în baie şi vezi dacă găseşti ceva care ar

putea să-l facă pe tipul ăsta să-şi verse şi maţele, spuse Mattson.

Salazar se duse să mai ude o dată prosopul iar Jackson se întoarse cu o sticlă de ulei de ricin şi una de sirop de tuse Vicks 44, cu gust de căpşuni.

— Pe care vrei s-o încerci? întrebă el.

— Ia un pahar şi amestecă-le. Asta ar trebui să meargă bine cu tequila, răspunse B.J.

În timp ce se ducea la bar şi turna ambele lichide într-un pahar, pe care i-l aduse lui Mattson, lui Jackson aproape că i se făcu greaţă.

Salazar văzu paharul cu amestecul de băuturi şi trase prosopul la o parte. Trăgându-i lui Duran capul pe spate, îl ţinu de bărbie în aşa fel încât Mattson să-i poată turna pe gât conţinutul. Duran aproape că se înecă până să se golească paharul. Clipi din ochii lui injectaţi, tuşind şi scuipând pe cămaşa lui B.J. jumătate din lichidul din gură.

— Fir-ar să fie! spuse Mattson în şoaptă, continuând să-l forţeze pe Duran să bea şi restul amestecului.

La câteva clipe după ce se goli paharul, chipul lui Duran căpătă o nuanţă roşie, ca sfecla, iar el începu să vomite. Salazar şi Mattson îl luară de câte un braţ şi pe jumătate alergară, pe jumătate îl târâră pe individ în baie, ajungând cu el la chiuvetă exact la timp. După cinci minute, fiind atât de slăbit de la vomitat încât erau nevoiţi să-l ţină ca să nu cadă, Duran îi rugă să-l lase să se aşeze, îl duseră înapoi în fotoliu şi se aplecară asupra lui.

Încercând să-şi concentreze privirea înceţoşată, Duran întrebă:

— Ce... ce faceţi voi aici? Cum aţi... intrat aici? Nu puteţi intra aşa, când aveţi chef. Sunt... sunt guvernatorul, ce dracu'! Afară! Ieşiţi toţi afară! Sunt un om puternic... da... un om puternic.

Vocea lui Duran începu să se stingă.

— Sunt... sunt guvernatorul...

Salazar privi în jos spre chipul asudat, epuizat al lui Miguel Duran. Pentru o fracţiune de secundă simţi chiar o umbră de milă pentru acesta. Oare cum ar fi fost, dacă nu s-ar fi înhăitat cu un om ca Parros? Acum, nimeni, nici măcar Duran însuşi, nu va şti vreodată.

Mattson se întinse şi, apucându-l pe individ de guler îl trase spre el:

— Trezeşte-te, Duran. Trezeşte-te! Ascultă-mă. Ştiu că eşti complicele generalului Parros. Spune-ne ce ne interesează şi poate reuşim să te ajutăm. Mă auzi, Duran?

Zgâlţâindu-l pe omul pe jumătate inconştient, B.J. începea să-şi piardă răbdarea.

— La dracu', Duran! O să vorbeşti cu mine, fie că-ţi place sau nu! Jackson ajută-mă să-l duc sub duş pe ticălosul ăsta. Ori îl trezesc, ori îl înec pe nemernicul ăsta!

Aşezându-l pe jos, în colţul duşului, Mattson potrivi furtunul de duş şi dădu drumul la apa rece, la maximum. Duran gemu şi încercă să iasă, târâş, de sub apa îngheţată. B.J. ţinu duşul îndreptat asupra lui, pentru a nu-l lăsa să scape jetul rece.

Afară, şoferul lui Salazar văzu două maşini apropiindu-se, prin oglinda retrovizoare. Le văzu apropiindu-se de aleea circulară şi parcând în spatele jeepului său. Aşteptă să coboare cineva, însă acest lucru nu se întâmplă. Una din santinele coborî de pe trepte şi se duse spre partea şoferului, la prima maşină. Geamul fu coborât numai câţiva centimetri iar santinela se aplecă în faţă.

Din locul în care stătea, şoferul Forţelor Speciale putea vedea în oglindă că individul vorbea cu cineva din maşină. Era prea departe pentru a auzi ce spuneau. Santinela se îndreptă de spate, apoi chemă o alta lângă maşină. Discutară amândoi un moment, apoi se îndreptară înapoi spre jeep. Cel care-i ceruse un foc mai devreme mai ceru unul. Luând mâna de pe Uzi tânărul şofer îşi scoase bricheta din buzunar şi i-o întinse santinelei. Băgându-şi o ţigară în gură, acesta zâmbi şi se întinse, ca pentru a lua bricheta. În loc să facă acest lucru, îl prinse pe şofer de încheietură şi îl trase în faţă, spre volan. Tânărul încercă să strige, dar nu mai apucă, căci a doua santinelă îi astupa gura cu o mână iar cu cealaltă îi tăie gâtul, după ce îi dăduse capul pe spate.

Uşile celor două maşini se deschiseră şi din ele coborî colonelul Rivas împreună cu şase oameni de ai lui. Purtau uniforme de comando, complet negre. Măştile negre ce trebuiau să le acopere capul erau ridicate pe frunte. Cele două santinele împinseră trupul încă tremurând al şoferului pe scaunul de lângă acesta, îndreptară volanul jeepului şi îl împinseră, în linişte, din faţa casei. Rivas le făcu semn la trei dintre oamenii săi să intre prin faţă. El împreună cu ceilalţi trei, urma să dea un ocol şi să intre pe uşile cu geam ce dădeau în camera de lângă birou. Santinelele erau oamenii lui, dar gărzile de la uşă erau loiale numai lui Duran. Trebuiau ucişi, Rivas insistase să poarte toţi măşti, ca măsură de precauţie numai. Era foarte puţin probabil să scape cineva viu dinăuntru, dar dacă se întâmpla acest lucru, nu avea să poată identifica pe nimeni.

Trăgându-şi la loc măştile, viitorii asasini îşi fixară amortizoarele pe arme şi urcară treptele din faţa casei în vreme ce Rivas şi ceilalţi se făcură nevăzuţi printre boscheţi şi înaintară de-a lungul laturii vestice a vilei.

Duran stătea pe scaun tremurând, apa ce se scurgea de pe hainele lui ude leoarcă formând mici bălţi în jurul lui. Se holba cu o privire tulbure la Mattson şi Salazar. Deşi îi era încă greaţă, îşi revenise îndeajuns încât să-şi dea seama ce se întâmpla cu el. Salazar stătea în faţa lui în picioare, cu mâinile în şolduri, aşteptând un răspuns la întrebările lui despre generalul Parros. Maiorul american şi căpitanul stăteau lângă bar, aşteptând şi ei răspunsuri. Nu ştia cât cunoşteau ei, dar oricum nu mai conta. După ce Parros va afla că ei au fost aici, el era un om mort.

— Vă mai întreb o singură dată, domnule guvernator. A fost implicat generalul Parros în uciderea căpitanului Sanchez şi a oamenilor lui? întrebă Salazar.

— Da, da. A fost planul lui acela de a...

Duran fu întrerupt în mijlocul frazei de ecoul unor sunete înăbuşite ce răzbătură de pe hol, urmate de o bufnitură puternică, atunci când ceva se lovi de uşă. Mattson şi Salazar recunoscură imediat sunetele. Scoţându-şi amândoi pistoalele, se adăpostiră. Jackson nu prea ştia ce se întâmpla, dar vederea pistoalelor îi dădu de înţeles că nu era nimic de bun augur. Se aruncă, împreună cu Mattson, în spatele barului. Duran încercă să-şi forţeze trupul să se urnească, dar nu reuşi. Salazar întinse mâna pe după scaun şi încercă să-l tragă în jos, dar nu avu timp. Uşile duble din stejar se dădură cu putere la o parte şi o grindină de foc automat tras din trei mitraliere de 9 mm împroşcă încăperea.

Gloanţele sfârtecară barul din lemn de tec, împrăştiind peste tot cioburi de sticlă şi schije de lemn. Salazar se aruncă la pământ în stânga fotoliului şi trase patru focuri rapide din pistolul său Beretta, trei dintre gloanţe nimerindu-l pe unul din atacatori direct în piept şi catapultându-l înapoi pe hol.

Mattson făcu semn cu capul spre capătul îndepărtat al barului, apoi indică spre capătul unde se afla el. Urmau să se răsucească pe după colţuri şi să tragă în acelaşi timp. Jackson îi făcu semn că a înţeles.

— Acum! strigă B.J.

Primul foc tras de Mattson nu-şi nimeri ţinta, însă al doilea şi al treilea îşi loviră ţinta în cap. Uşile de stejar fură împroşcate cu

creieri şi sânge. Îndemânarea lui Jackson cu un Beretta de 9 mm era cam la fel ca şi spaniola pe care o vorbea. Două focuri loviră podeaua, al treilea îl lovi pe omul său în laba piciorului, al patrulea în braţ şi al cincilea în mână. Salazar şi Mattson îşi concentrară focul asupra individului, scurtându-i suferinţa, înainte ca Jackson să-l poată face bucăţele.

Mirosul greu de cordită încărca încăperea, în vreme ce trei oameni se ridicară încet în picioare şi se îndreptară spre cei ucişi. Salazar se apropie de fiecare cadavru şi le scoase măştile. La cel de-al treilea, simţi un şoc scuturându-i trupul.

— Domnule maior! Acesta e soldatul care păzea uşa la raportul informativ. Vă amintiţi? A intrat şi i-a spus generalului că avea un telefon urgent.

B.J. nu răspunse; se aplecă şi ridică una din armele cu amortizor, apoi se întoarse spre Salazar.

— Cred că acum am primit răspunsul.

Înainte ca maiorul să poată răspunde, uşile laterale ale biroului se deschiseră cu putere şi grindina de foc automat umplu iarăşi camera. De această dată nu mai fură atât de norocoşi. Jackson reuşi să evite trei gloanţe înainte ca o rafală a oamenilor în negru să îl izbească în picior şi în şold, aruncându-l la podea. Mattson doborî unul dintre asasini, nimerindu-l în beregată cu trei gloanţe trase din Uzi, înainte de a se arunca în spatele unei canapele, cu doar câteva clipe înainte ca o ploaie de gloanţe să sfărâme lemnul şi ţesătura la numai câţiva centimetri deasupra capului său. Lipit de podea încercă să se târască spre capătul canapelei, când ceva îl lovi dintr-odată în cap. Camera păru să capete o nuanţă portocaliu-închis, apoi totul se scufundă în beznă.

Salazar stătea neînfricat în picioare şi, ignorând grindina de gloanţe ce pulveriza zidul din spatele său, apucă pistolul cu ambele mâini. Apoi, ţintind cu atenţie, îl împuşcă pe unul din inamici în cap iar pe altul în inimă. Îndreptând pistolul spre ultimul rămas, apăsă pe trăgaci. Se auzi un declic puternic, provocat de ciocănelul ce lovi o cameră de încărcare goală. Salazar nu mai avea gloanţe.

Omul în negru se opri o clipă, cu arma lui automată MP-5 aţintită aspra lui Salazar, de parcă voia să guste din plin momentul. Maiorul lăsă pistolul în jos, pe lângă corp şi-l lăsă să cadă pe podea. Celălalt se apropie de el şi spuse în şoaptă:

— Dacă te rogi destul de convingător, poate te las să trăieşti.

Salazar scuipă la picioarele individului şi răspunse zâmbind:

— Du-te-n pizda mă-tii!

Primul glonţ trecu în viteză prin inima lui Salazar. Nu mai simţi celelalte treisprezece care-i sfârtecară trupul. Bărbatul în negru rămase în picioare deasupra lui şi îi mai trase un glonţ în cap, apoi spuse în şoaptă:

— Tu să te duci în pizda mă-tii, *amigo!*

Întorcând privirea spre căpitanul Jackson, văzu că acesta era încă în viaţă. Schimbând încărcătorul, pregăti un cartuş şi era pe cale să-l împuşte în cap pe tânărul căpitan, când auzi un geamăt din spatele canapelei. Maiorul american era încă în viaţă. Uitând de căpitan o clipă, ocoli canapeaua şi se uită în jos spre Mattson, care avea partea stângă a capului acoperită de sânge. Aproape că-l nimerise în cap, ca lumea. Un centimetru mai încolo şi craniul lui ar fi fost lipit de perete.

Concentrându-şi privirea tulbure asupra siluetei ce stătea deasupra lui, B.J. ştiu că totul se sfârşise. Încă ameţit pe jumătate, îl auzi pe individ spunând:

— Păcat că ai venit până aici ca să mori, *gringo.*

Pe Mattson îl durea capul şi nu avea chef să asculte o grămadă de idioţenii.

— Ei bine, fă-o, grămadă de căcat ce eşti. Sau vrei să mă omori cu vorba?

— Cum vrei, *gringo.*

Răsunară două împuşcături. Trupul lui B.J. se încordă, aşteptându-se să simtă plumbul fierbinte înfigându-se în el.

Însă nu simţi nici o durere. Ridicând privirea, îl văzu pe atacator prăvălindu-se spre perete şi alunecând la podea. Apucând automatul MP-5, Mattson privi pe furiş pe deasupra canapelei. În cadrul uşii stătea un american blond, înalt, cu un Magnum 0.357 în mână.

— Uşurel, domnule maior, sunt de partea dumneavoastră. Acesta a fost ultimul. Ceilalţi sunt scoşi din joc.

Ridicându-se cu greu, B.J. se clătină uşor şi se prinse de canapea pentru a-şi echilibra genunchii nesiguri.

— Domnul Highfield, presupun, spuse el.

Punând pistolul la loc în tocul de sub umăr, traversă încăperea şi-l ajută pe Mattson să se aşeze pe un scaun, răspunzând:

— În carne şi oase. Iar dumneata trebuie să fii maiorul B.J. Mattson.

— Mda. Ce dracu’ faci aici? Am crezut că Agenţia te-a scos imediat din ţară după ce s-a întâmplat.

Highfield îngenunche lângă Jackson. Scoţând masca individului

mort de lângă el, legă cu ea piciorul căpitanului şi examină rana din coapsă, apoi spuse:

— Aşa a şi fost. Numai că eu nu eram încă pregătit să plec, dacă înţelegi ce vreau să spun. Pur şi simplu îndrept lucrurile, după ce o făcusem de oaie. Ce dracu', ştii doar, domnule maior, că nu prea dă bine pe curriculum vitae. Căpitanul dumitale va fi în regulă, dar cu maiorul Salazar s-a terminat. La fel ca şi cu guvernatorul.

Mattson spuse:

— Ce... unde...

Uitându-se în jos, pe după scaun, B.J. îl văzu pe Duran prăbuşit pe podea. Avea partea din faţă a cămăşii străbătută de patru găuri mici, perfecte, înconjurate de pete de sânge.

— Fir-ar să fie! spuse Mattson. Aveam nevoie de ticălosul acela viu, ca să depună mărturie împotriva generalului Parros.

— Nu neapărat, domnule maior.

— Ce vrei să spui, domnule angajat al serviciilor secrete?

Highfield ridică o sticlă de tequila pe jumătate goală ce zăcea lângă cadavrul lui Duran şi se aşeză pe podea lângă Mattson. După ce luă o duşcă zdravănă, i-o dădu lui B.J.

— Ei bine, vezi dumneata, domnule maior, cum am mai spus, eu nu suport să las treaba făcută doar pe jumătate. Aşa că am început să mă gândesc la unele discuţii pe care le aveam cu Paul Bracken. El fusese întotdeauna convins că nemernicul acela gras, Garces, era un escroc şi că era în cârdăşie cu Duran şi Parros, dar nu putea dovedi cest lucru. Probabil că ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, dar când l-au răpit pe Paul, mi-am cam pierdut cumpătul. Mi-e destul de simpatic ticălosul ăla bătrân. E înnebunit după distracţii şi chefuri. În fine, după ce mi-am limpezit gândurile, am analizat toată afacerea şi m-am gândit că singurul lucru care îl putea lega pe Parros de Garces nu puteau fi decât banii. Cum era ministru de finanţe, din biroul lui trebuia să încep, aşa că am făcut şi eu ca în afacerea Watergate. Am pătruns în clădirea ministerului şi mi-am folosit licenţa în calculatoare pentru o chestie mai specială. Am accesat dosarele şi înregistrările grăsanului.

Luând o înghiţitură din sticlă, B.J. i-o dădu înapoi lui Highfield, întrebându-l:

— Ai găsit ceva interesant?

Scoţând un carneţel din buzunarul de la piept, acesta zâmbi:

— Bingo! În carneţelul acesta avem nume, numere de cont, şi sume de bani. Aproape toată „lumea bună" a oraşului este aici. E

vorba de milioane de dolari aici, domnule maior.

— Generalul Parros?

— E în fruntea listei, alături de Rivas şi Duran.

— Atunci ar trebui să ieşim de aici cu carneţelul acela. Dacă vine Parros...

— Calmaţi-vă, domnule maior. Cum am dat de pleaşca asta, am scos datele pe imprimantă, în două exemplare, şi am luat cu mine discheta şi notiţele. Le-am dus direct la biroul preşedintelui Pizarro. Acolo erau de serviciu câţiva din băieţii colonelului Escobar. A trimis o parte din ei să mă însoţească şi mi-a spus că aveam onoarea de a-l aresta pe guvernator, care e acum plin de găuri de aerisire. Pe el şi pe oricare din oamenii lui Parros pe care îi puteam găsi în împrejurimi. Tocmai îi dezarmasem pe băieţii de la poarta principală când am auzit că încep împuşcăturile în casă. Păcat că n-am ajuns aici mai devreme, dar am dat de alţi oameni ai lui Parros între poartă şi casă.

Mattson se aplecă în faţă şi-l bătu pe spate pe agentul CIA.

— Mike, e bine că ai ajuns oricum. Ţeava acelui Uzi la care mă uitam arăta ca un afurisit de tun.

Dinspre cel împuşcat de Highfield se auzi un geamăt răguşit. Ridicându-se în picioare ocoliră amândoi canapeaua. Bărbatul în negru se ridicase anevoie în capul oaselor, sprijinit de perete. Sub el se întindea încet o baltă de sânge.

— Măi să fiu al dracu'! Trebuie să mă las de meseria asta. Când nu mai sunt în stare să ucid un tip cu un Magnum de la 12 metri, e timpul să mă las.

Mattson îngenunche lângă muribund şi îi scoase masca. Era colonelul Rivas. Pe chipul lui chinuit se scurgeau broboane mici de sudoare. B.J. vru să-i ridice cămaşa, pentru a-i examina rănile, dar Rivas îl opri.

— Nu... nu e nevoie, maior Mattson. Sunt... sunt un om mort.

Highfield îngenunche şi el lângă Rivas.

— Colonele, eşti un pui de căţea dat dracului, trebuie să recunosc.

— Rivas, ştim totul. Avem toate dovezile de care avem nevoie pentru a-l înfunda pe general, aşa că nu mai ai de ce să-l aperi. Spune-ne, el a plănuit răpirea lui Bracken?

Rivas încercă să răspundă, cu o grimasă de durere, în vreme ce sângele i se scurgea încet din trup:

— Nu... gherilele... au făcut asta. Dar şi-au dat seama... de greşeală şi aveau de gând să-l aducă înapoi... Sanchez l-a găsit. Generalul a ordonat să fie ucişi... trebuia să distrugă... ministerul

de finanţe... eu...

Rivas icni, apoi tuşi violent. Din gură îi ţâşni sânge.

Mattson ştia că individul mai avea doar câteva clipe de trăit.

— Rivas! Rivas! Unde se află Paul Bracken?

Aplecându-se spre urechea muribundului, îl întrebă iarăşi:

— Unde se află Paul Bracken?

Colonelul tuşi iarăşi, apoi începură să i se închidă ochii. Spuse în şoaptă, cu trupul scuturat de un spasm:

— Geno... Genovesa.

Apoi muri.

Luând încă o înghiţitură din sticlă, Highfield se uita fix la cel ce murise, repetând ca pentru sine acel nume de două ori.

— Genovesa. Am mai auzit numele acesta undeva.

— Şi eu, dar nu-mi aduc aminte unde.

O dată cu sosirea ambulanţelor, a poliţiei şi a soldaţilor, în birou se făcu auzit sunetul sirenelor. Pe culoar veniră infirmieri cu tărgi iar căpitanul Jackson fu ridicat cu mare grijă pe una din ele şi scos afară în grabă. Highfield îl văzu pe şeful lui, Rick Hendricks, intrând în cameră. Când îl zări pe Highfield, zâmbi cu toată gura, apoi traversând încăperea, spuse:

— Bună treabă, Mike. M-a sunat preşedintele Pizarro în persoană. Vei fi avansat pentru ce-ai făcut.

Golind sticla, Highfield o aruncă pe canapea:

— Mda, sigur. Oricum, încă nu s-a terminat. Nu l-am găsit încă pe Paul. Înainte de a muri, Rivas ne-a dat un nume. Un loc numit Genovesa. Îţi spune ceva?

Hendricks repetă numele auzit de câteva ori, apoi zâmbi:

— Da. Este o mică insulă în lanţul Galapagos. Una dintre puţinele care mai au vegetaţie. Acolo îl ţine pe Bracken?

— Aşa credem, spuse B.J. Ce are de gând preşedintele cu Parros?

— Încearcă deja să dea de colonelul Escobar. Parros s-a retras la ferma lui din afara oraşului. Bănuim că se va lupta până la capăt. Ştie şi el că oricum e un om mort. N-o să fie uşor să-l scoată de acolo. Noi credem că are aproape trei sute de soldaţi care vor lupta pentru el. Credem de asemenea că se bazează pe ceilalţi generali din armată ca să-i vină în ajutor, cum au făcut cu ocazia ultimului puci.

— Sunt şanse să se întâmple acest lucru? întrebă Mattson.

— În nici un caz. Toţi cei care s-au gândit măcar la acest lucru au auzit de lista pe care o are Mike. S-au răspândit în toate direcţiile, pentru a ieşi din ţară înainte să-i aresteze Pizarro.

— Ai aflat ceva despre comandatul Mortimer, sau cele două echipe speciale?

— Am vorbit cu Powers înainte să plec. Ultimul lucru pe care îl ştiu este că se aflau la punctul de aterizare şi îşi începeau infiltrarea. Dar acum îţi spun ceva ce ţi s-ar putea părea interesant. Omul nostru din Nicaragua ne-a raportat că un vas de transport, cu aproape cinci sute de luptători de gherilă la bord, a plecat de acolo acum două zile. Noi credeam că se îndreaptă încoace. În dimineaţa aceasta am interceptat un mesaj din Cuba. Vasului i s-a ordonat să se înapoieze în Nicaragua.

— S-ar părea că Fidel nu vrea să se bage în tărăşenia asta, spuse B.J.

Înainte ca Hendricks să poată răspunde, colonelul Powers dădu buzna în cameră.

— Maiorule, băieţii noştri sunt în mare rahat!

CAPITOLUL 10

Jake Mortimer făcu un salt, ateriză, şi se rostogoli în spatele adăpostului oferit de grămada de stânci chiar în clipa în care o rafală dezlănţuită de gloanţe brăzdă ţărâna din jurul lui. Căpitanul Cleveland nu avusese atât de mult noroc. Regăsindu-şi echilibrul, fusese la numai un metru de adăpost când în josul pantei o grenadă veni de-a rostogolul şi explodă în faţa lui. Schijele au trecut prin el ca prin brânză, aruncându-l la aproape doi metri în spate şi lipindu-l de pământ, în câmp deschis. Sergentul-major McMillan răcni să fie acoperit din spate, şi se năpusti dintre copaci în ajutorul căpitanului. Îl prinsese de un braţ, trecându-şi-l pe după gât, când fu şi el învăluit de o grindină de gloanţe care îl sfârtecă. După ce se împrăştie praful din jurul lor, deveni limpede că erau amândoi morţi.

Sunetul de foc automat şi de grenade ce explodau era asurzitor iar Jake îşi mai băgă un încărcător în puşca lui automată AR-15 şi începu să tragă o serie de rafale scurte de-a lungul crestei acoperite de copaci. Încă nu-i văzuse pe cei ce trăgeau în ei, ci numai scânteile ţevilor de armă, ce păreau să nu se mai termine, de-a lungul crestei. Trei gloanţe ricoşară din stânci la numai câţiva centimetri de capul său făcându-l pe Mortimer să se retragă după adăpostul oferit de stânci. Nu ştia cine erau, dar un lucru era cert: ştiau să tragă cu arma. Căpitanul Hay porni în goană spre stânci, golindu-şi întregul încărcător de treizeci de cartuşe în direcţia dealului în timp ce alerga. Jake privea cu inima la gură cum comandantul din cadrul Forţelor Speciale alerga acea cursă ucigătoare, luându-se la întrecere cu şirul necontenit de gloanţe ce muşcau pământul la mică apropiere de călcâiele lui. Într-un salt disperat, sări prin aer, izbi cu forţă pământul, şi se rostogoli în spatele lui Mortimer.

— Cât pe-aci, căpitane.

Hay răspunse, cu chipul plin de praf şi sudoare şi cu respiraţia greoaie:

— Da, mai ales pentru o muncă în slujba guvernului.

— Căpitanul Cleveland şi sergentul-major au încasat-o, spuse Jake.

— Da, ştiu. I-am văzut cum au fost doborâţi. Suntem în mare rahat aici, ştii asta, nu-i aşa, comandante? Dacă nu ne vin dracu' niscai ajutoare, e vai de curu' nostru.

Nu era însă nevoie să-i spună acest lucru lui Jake, căreia îi era de ajuns să se uite împrejur. Ajunseseră la punctul de infiltrare cu un total de cincizeci şi şapte de oameni. Jake, cele două echipe ale Forţelor Speciale, şi treizeci şi doi din oamenii lui Escobar. Totul mersese perfect în primele cinci-zece minute, apoi se dezlănţuise iadul. Fusese o ambuscadă ca la carte. Lăsaseră capul coloanei să treacă, apoi loviseră grosul trupei chiar în mijloc, închizând după aceea uşile din faţă şi din spate. Jake şi băieţii erau la strâmtoare, şi încă de-a binelea. Din cei cincizeci şi şapte de oameni care sosiseră în iadul acela, douăzeci şi unu erau deja fie morţi, fie răniţi. În afara lui Cleveland şi McMillan, alţi patru membri ai Beretelor Verzi zăceau morţi la baza dealului. Ambii comandanţi ecuadorieni erau morţi, iar subordonatul direct al căpitanului Cleveland preluase comanda echipei Forţelor Speciale Ecuadoriene. Tânărul subofiţer brevetat[8], înaintă încurajându-i pe soldaţii Forţelor Speciale Ecuadoriene.

— Ai reuşit să iei legătura prin radio cu cineva, căpitane Hay? întrebă Jake.

— Am încercat acea frecvenţă pentru bază, pe care ne-au dat-o, dar nu răspunde nimeni. Dată fiind situaţia cu generalul Parros, nici nu mă mir. Sergentul Jones, ofiţerul meu transmisionist, a reuşit să ia contact cu unul din cei ce lucrează cu colonelul Escobar, dar nu ştiu cât au recepţionat din mesaj.

Arătând cu degetul spre unul din cele patru cadavre de lângă deal, spuse:

— Nemernicii au făcut praf transmiţătorul, exact prin pieptul lui Jonesy.

— Dar celălalt aparat?

— E acolo, comandante, spuse Hay, arătând spre câmpul deschis, lângă cadavrul sergentului-major, dar ar putea la fel de bine să se afle la doi kilometri distanţă. Oricine se duce după el, acolo va rămâne, alături de Charlie şi de sergentul-major.

Subofiţerul brevetat probabil că-şi dăduse seama dea acest lucru, dar crezuse că poate să-şi încerce şansa. Spunându-le ecuadorienilor să tragă rafale de acoperire, porni în fugă spre aparat. Pentru o clipă dădu impresia că va reuşi. Menţinând un ritm de alergare constant, se aplecă şi îl apucă de mâner, făcu doi paşi, apoi înţepeni, în clipa în care praful se ridică în nori mici

[8] Subofiţer brevetat = grad intermediar între subofiţer şi ofiţer (n. tr.).

iar partea din faţă a cămăşii păru să i se desprindă de piept, de trei ori. Căzu înainte şi se prăbuşi cu faţa în ţărână, cu spatele găurit de trei gloanţe.

— La dracu'! urlă Jake, ridicându-se şi trăgând, frustrat; un încărcător întreg în direcţia dealului. Haideţi împuţiţilor! Căcăcioşilor! Ieşiţi şi luptaţi ca nişte bărbaţi adevăraţi!

Furia lui Jake nu făcu decât să atragă asupra lor o ploaie de gloanţe.

— Hei, comandante! Data viitoare când mai faci aşa ceva, anunţă-mă, vrei? Mi-ar plăcea să-mi schimb adresa înainte, spuse Hay.

Încă doi ecuadorieni fură doborâţi şi un alt membru al Beretelor Verzi rănit, în următoarele două minute. Trebuia neapărat să iasă din împrejmuire, altminteri erau cu toţii ca şi morţi. Estimând intensitatea tirului îndreptat asupra lor de jur-împrejur, Jake şi Hay încercară să localizeze punctul cel mai slab al ambuscadei. În acel moment, se părea că acesta se află la est. Rafalele venite din acea direcţie deveniseră sporadice. Mortimer urma să ia cu el jumătate din oamenii care mai puteau lupta şi să penetreze acea latură, în forţă, apoi să încerce să le cadă în coastă atacatorilor de pe deal. Dacă aveau noroc, poate reuşeau să oprească ambuscada. Hay şi cu ceilalţi urmau să rămână cu cei răniţi şi să le ofere foc de sprijin.

Strigând, pentru a capta atenţia celor din jurul lor, Jake îi ridică pe cei care voiau să-l urmeze, apoi arătă cu degetul spre partea estică. Îi făcură semn că pricepuseră. Introducând un nou încărcător, îşi plasă greutatea pe piciorul de susţinere şi urlă: „Acum! Daţi-i drumul, daţi-i drumul!" Se năpustiră spre creasta estică, dezlănţuind un foc devastator care îi doborî pe cei ce trăgeau asupra lor de acolo. Oamenii lui Parros îşi părăsiră adăpostul de la est şi încercară să scape de gloata ce urla, cu privirile sălbatice îndreptându-se direct spre ei. Erau ţinte uşoare pentru trupa de asalt a lui Jake. Fură doborâţi unul după altul precum nişte popice, urlând de durere şi rostogolindu-se, fără viaţă, în josul dealului.

După ce se văzu stăpân pe acel punct, Jake le ordonă oamenilor care-i mai rămăseseră să se oprească, pentru a-i lăsa să-şi tragă sufletul. Pierduse patru oameni în timpul atacului.

Hay profită de scurta pauză şi îşi transportă răniţii şi ce-i mai rămăsese din trupa lui măcinată, la formaţiunea de stânci răsfirate, de la baza versantului estic. Acum, că Jake le putea acoperi spatele, nu mai trebuiau să-şi facă griji decât pentru trei

direcţii de tragere.

Jake încerca să-şi regleze respiraţia, cu inima bătându-i nebuneşte. Era într-o formă fizică excelentă, dar plătea tribut altitudinii din Ecuador şi fluxului de adrenalină. Unul din soldaţii ecuadorieni scoase un cadavru dintre tufe şi, strigându-l pe Mortimer, îi arătă acestuia emblema cu cap de mort de pe uniformă. În clipa aceea, Jake îşi jură că va scăpa cu viaţă din toată tărăşenia, doar pentru a avea plăcerea de a-l strânge de gât pe generalul Parros, cu mâinile goale.

Spunându-le soldaţilor săi să-şi reîncarce armele, Mortimer începu să pregătească mişcarea de învăluire, când se auzi zgomotul făcut de un elicopter ce se apropia. Îl auziră şi căpitanul Hay cu oamenii lui. Dinspre ecuadorieni răsunară urale puternice. Era Escobar; venise să-i salveze. Jake nu părea la fel de sigur. Oamenii lui Parros trăgeau în continuare şi nu dădeau senine că se temeau de păsările de pradă care se apropiau. Deodată, două elicoptere de luptă se iviră deasupra dealului şi survolară câmpul de bătaie. Schimbul de focuri încetă, căci toate privirile se îndreptară în sus. Hay făcu spre Jake şi oamenii săi semnul cu degetul mare îndreptat în sus, în timp ce elicopterele se răsuceau mult spre stânga şi se pregăteau să înceapă primul atac. Aruncând o privire către cadavrul individului cu capul de mort pe uniformă, Jake îşi dădu dintr-odată seama de ce oamenii lui Parros nu o luaseră la fugă. Încercă să-l avertizeze pe Hay printr-un strigăt, dar era prea târziu.

Primul elicopter începu un tir de rachete de 3.7 înspre poziţiile lui Hay, apoi continuă cu tir de mitralieră. Oamenii lui Jake se aruncară la pământ, căci la ei ajunsese doar partea finală a tirului. Al doilea elicopter coborî în picaj şi începu încă un tir de rachete şi foc de mitralieră, apoi se ridică şi se îndepărtă pentru a se pregăti de un alt atac.

Jake se şterse pe faţă de praf şi ţărână, privind în jos spre cei ucişi sau muribunzi de la piciorul dealului. Căpitanul Hay zăcea într-o zonă despădurită, cu ambele picioare şi o parte a capului sfârtecate de explozie. Cadavrele erau împrăştiate pe cuprinsul micii zone. Un ecuadorian rănit încercă să se ridice. Mişcarea lui atrase o grindină de gloanţe dinspre oamenii lui Parros, de pe dealul îndepărtat. Mortimer privea neajutorat cum gloanţele îl izbeau în mod repetat pe individ, chiar şi după ce trupul său neînsufleţit se prăbuşise la pământ.

Jake şi oamenii săi încercau cu disperare să sape. Cu mâinile goale în ţărâna tare. Ei urmau la rând. Elicopterele se aliniară

pentru cel de-al doilea atac. Cu rachetele armate şi gata de tragere, primul dintre ele îşi coborî botul şi acceleră. Jake ridică privirea spre maşinăria ucigaşă, privind-o cum se făcea tot mai mare şi aşteptându-şi sfârşitul. Apoi se petrecu ceva neaşteptat. Acum elicopterul era acolo, în clipa următoare se transformase într-o uriaşă minge de foc. Teribila explozie a combustibilului, rachetelor şi gloanţelor, zgudui pământul sub ei. Bucăţi de metal încins începură să cadă asupra oamenilor lui Parros, în partea verticală. Jake încerca să înţeleagă ce se întâmplase. La început crezu că elicopterul fusese distrus de o rachetă trasă greşit sau de un glonţ norocos tras de cei ce încă luptau. Nici una din ipoteze nu era adevărată.

Al doilea elicopter îşi întrerupse zborul de atac văzându-şi fratele doborât. Jake şi ceilalţi înţeleseră acum de ce. Alte două elicoptere îl urmăreau îndeaproape. Pe părţile laterale aveau însemne americane.

Tommy Smith ridică de două ori cu cricul, mânerul de armare de pe mitralierele duble, de calibru de.50, instalat special pentru a limita trepidaţiile şi a asigura un maximum de eficienţă tirului. Smith dădea instrucţiuni, răcnind în microfonul ataşat la gât:

— Du-l spre stânga, la dracu', spre stânga!

Apăsând la refuz trăgaciul dublu, Smith lansă trasoarele chiar în faţa elicopterului şi încercă să-l prindă în lovitura principală, înainte să apuce să coboare, dar rată ţinta. Al doilea elicopter american trase asupra ţintei dar rată şi el.

— Fir-ar să fie! urlă Smith. Virează la dreapta, apoi fă din nou stânga. Să vedem dacă reuşim să-l păcălim.

Piloţii îndreptară elicopterul spre dreapta iar inamicul viră la stânga. Smith trase din nou. De această dată trasoarele trecură chiar prin uşile deschise, luând cu ele pe unul din trăgătorii din acea poziţie. În frenezia urmăririi, pilotul lui Smith uitase de lupta de la sol şi trecu prea jos deasupra soldaţilor lui Parros, care deschiseră focul asupra elicopterului. Gloanţele se loviră cu un zăngănit de partea din oţel ce proteja dedesubtul elicopterului Huey.

— Ridică-te, Cowboy! Ridică-te! urlă Smith.

„Cowboy" trase manşa spre el şi ridică elicopterul cu botul în sus, însă nu înainte ca un glonţ rătăcit să ricoşeze dintr-unul din trenurile de aterizare şi să găurească o ţeavă cu combustibil, care se împrăştie peste Smith şi peste podeaua elicopterului.

— Suntem loviţi! Suntem loviţi! urlă Smith, lăsând baltă

mitraliera şi încercând să găsească ceva cu care să încetinească scurgerea de combustibil.

Pe consola pilotului începu să clipească lumina de avarie. Pilotul urlă în microfon:

— Prepelicarul Doi, aici Prepelicarul Unu! Am fost loviţi şi pierdem combustibil rapid. E al vostru! Încheiat.

Elicopterul lui Parros văzu că cel american avea probleme şi încercă să coboare sub el pentru a trage, lucru care se dovedi o greşeală. Pilotul ecuadorian se uită în jos la butonul de tragere apoi ridică din nou privirea, tocmai la timp pentru a vedea gloanţele trasoare de „cincizeci” venind direct spre el, dinspre cel de-al doilea elicopter. Primul glonţ îi desprinse capul iar următoarele cinci distruseră elicopterul în văzduh.

Jake şi oamenii izbucniră în urale puternice, la vederea mingii de foc de pe cer. Apoi îşi dădu seama că unul avea un aparat de transmisiuni cu care să dirijeze tirul elicopterului american. Întorcând în grabă capul pentru a-l găsi pe cel ce rămăsese în câmp deschis, văzu că fusese distrus de primul atac al elicopterului ecuadorian. Ştia că elicopterul nu va trage asupra pădurii fără legătura radio. Avea dreptate.

Priviră tăcuţi cum pasărea se întoarse spre oraş şi plecă. Dar cel puţin nu mai trebuiau să-şi facă griji din cauza celor două elicoptere. Odată încheiat spectacolul aerian, oamenii lui Parros deschiseră iarăşi focul asupra puţinilor supravieţuitori de pe versantul estic. Mortimer privea de jur-împrejur, cuprins de disperare. Numărul lor se redusese la şaisprezece iar muniţia era pe sfârşite. Din cei douăzeci şi patru de oameni ai echipelor 772 şi 776, numai nouă se mai aflau în viaţă. Din mica trupă de luptători a lui Escobar, din cadrul Forţelor Speciale Ecuadoriene mai rămăseseră numai şase.

Peste câmpul de luptă se aşternu liniştea câteva minute. Jake ştia că se pregăteau să treacă la un asalt în forţă. Estimă că inamicii erau cel puţin patru la unu faţă de ei. Jake zâmbi în sinea lui, gândindu-se deodată că o muncă de birou ar fi fost al dracului de bună în acel moment. Jake se întoarse pentru a le spune oamenilor săi să se pregătească, dar văzu că nu mai era nevoie. Aceştia puneau lângă ei, pe pământ, puţina muniţie rămasă. Baionetele erau fixate pe puşti şi cuţitele înfipte în pământ, lângă încărcătoare, pentru a fi la îndemână când se terminau gloanţele. La aceasta se reducea totul, acesta era adevăratul sens al meseriei de soldat. Indiferent de armată, de ţară, sau de popor, cei ce-o aleg ajung în mod sigur la acest

moment. Jake îşi scoase cuţitul lung din teacă şi îl înfipse în pământ, apoi încercă să-şi aducă aminte dacă-i trimisese florile stewardesei, înainte de a pleca.

Oamenii lui Parros voiau să termine odată. Avuseseră deja mai multe pierderi decât spusese Rivas că vor avea. Din cei o sută de oameni de la început, mai rămăseseră numai şaptezeci. Destul de mulţi, desigur, pentru a-i lichida pe inamici. Căpitanul care îi comanda îşi aşeză oamenii într-o linie. Voiau să execute un atac cu toate forţele şi să-i lichideze pe puţinii supravieţuitori, o dată pentru totdeauna. Ridicând braţul, căpitanul urlă din toţi rărunchii şi şaptezeci de soldaţi se năpustiră urlând în josul dealului şi traversară zona despădurită, îndreptându-se direct spre Mortimer şi oamenii lui.

Jake îşi alese o ţintă şi se pregăti să apese pe trăgaci.

— Calm, băieţi. Haideţi să-i lăsăm să se adune toţi în zona aceea despădurită. Calm, calm. Nu irosiţi nici un glonţ.

Jake luă în cătare cel de-al doilea nasture de pe cămaşa ţintei sale. Chipul îi fu traversat de un zâmbet, în timp ce se gândea la bunica lui şi la ce le va spune ea oamenilor la înmormântare. Parcă-i auzea vocea dulce, răguşită, spunând: „Eu le-am spus că are ceva la cap. Prea mult fotbal jucat.” Cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât i se părea mai amuzant, până ce ajunse să râdă atât de tare încât izbucniră şi ceilalţi în râs. În timpul acesta inamicii se apropiau.

— Foc! urlă Jake, apăsând pe trăgaci şi înfigând al doilea nasture al ţintei sale în pieptul acesteia, şi apoi prin spatele victimei.

Micul câmp de luptă fii cuprins de o dezlănţuire de focuri de armă, explozii şi urlete, de parcă iadul însuşi li se deschidea în faţa ochilor. Jake aruncă un al treilea încărcător şi întinse mâna după încă unul. Nu mai era însă nici unul. Unul câte unul, oamenii lui îşi terminară muniţia şi, punându-şi armele jos, îşi scoaseră cuţitele din pământ şi se pregătiră să ia pe cineva cu ei în iad.

Jake şi oamenii lui erau total nepregătiţi pentru grindina teribilă de gloanţe ce izbucni brusc din jurul lor. Inamicii fură prinşi într-un ucigător foc încrucişat venit de pe crestele de la nord şi de la sud. În aproximativ şaizeci de secunde, se sfârşi totul. Şaptezeci de oameni zăceau morţi sau muribunzi în mica zonă despădurită. Treptat, gemetele se opriră şi singurele semne de viaţă rămase fără câte un picior sau mână cuprins de spasme.

Soldaţii Forţelor Speciale erau uluiţi. Nu-şi puteau crede

ochilor. Jake se ridică şi privi spre nord, apoi spre sud. Nu vedea pe nimeni. Întorcându-se spre oamenii lui, îngheţă. Acolo, stând în picioare pe terenul înalt de deasupra lor, se aflau luptătorii de gherilă. Le estimă numărul la aproximativ o sută. Aveau armele îndreptate asupra lui Jake şi a oamenilor săi. Mica scânteie de speranţă pe care o întrevăzuseră cu numai câteva clipe în urmă se stingea. Jake aruncă cuţitul şi se gândi să ridice pistolul care se afla la numai un metru depărtare. La dracu', nu ştia nici măcar dacă mai avea vreun glonţ în el.

— Nu fi prost, *gringo!* spuse unul din luptătorii de gherilă care stătea pe un afloriment de stânci deasupra lor. Nu vreau să te ucid, nici pe tine, nici pe oamenii tăi. Fiţi vă rog amabili şi aruncaţi armele, apoi veniţi aici.

Jake nu văzu nici o logică în a opune vreo rezistenţă în acel moment. Le făcu oamenilor săi semn să facă ce li se spunea. Acum, că erau dezarmaţi, individul coborî de pe stânci şi se opri în faţa lui Mortimer. Studiindu-l o clipă pe comandant, se întoarse şi merse printre oamenii capturaţi, numărându-i în tot acest timp. Întorcându-se la Mortimer, îi oferi lui Jake bidonul său. Jake întinse mâna să-l ia, apoi se opri şi îşi întoarse privirea spre oamenii săi. Îşi lepădaseră rucsacurile când începuse schimbul de focuri. Nici unul nu avea apă.

Conducătorul cubanez le făcu semn din cap oamenilor săi, care îşi scoaseră bidoanele şi le oferiră prizonierilor lor. În timp ce aceştia beau din ele, conducătorul se apropie, se aşeză pe un butuc şi se întrebă de ce trebuia viaţa să fie atât de grea, de ce unele lucruri parcă nu se rezolvau deloc. În timp ce oamenii îşi beau apa, Joaquin Ochoa încercă să se hotărască ce să facă cu zece soldaţi americani şi şase ecuadorieni.

Colonelul Ramon Escobar şi maiorul Mattson îi ascultau pe căpitanul William (Cowboy) Copus şi sergentul-major Smith care terminau de povestit încrâncenata luptă de elicoptere ce avusese loc în munţii dinspre est. Smith şi echipajul său văzuseră cadavrele împrăştiate peste tot, dar nu reuşiseră pentru nici un moment să stabilească legătura cu forţele lor de sol. Au putut identifica forţele inamice. Nu păruseră să fie foarte mulţi soldaţi ecuadorieni în zonă. Mattson încerca să-şi păstreze o atitudine de profesionist, dar îngrijorarea provocată de Jake şi de echipele Forţelor Speciale îl adusese pe punctul de a striga la cineva să acţioneze în vreun fel.

Colonelul Escobar era la fel de îngrijorat ca şi Mattson, dar el

avea alte patru situaţii diferite de realizat în acelaşi timp. Preşedintele Pizarro ordonase să împiedice ieşirea din ţară a celor aflaţi pe lista lui Highfield. Trebuia să organizeze, să plănuiască şi să efectueze un asalt asupra fermei lui Parros, să-l salveze în acelaşi timp pe Paul Bracken de pe insula Genovesa şi să salveze ce mai rămânea din trupele Forţelor Speciale din munţi. Toate la un loc reprezentau o sarcină uriaşă pentru un singur om. Escobar încerca totuşi să se descurce cu toate. Lucrurile erau îngreunate şi faptul că încercările de a coordona operaţiunile executate împreună cu alte unităţi ecuadoriene necesitau o autorizaţie din partea comandanţilor acelor unităţi. Aceştia bineînţeles că nu erau de găsit, căci se aflau pe lista lui Highfield şi încercau să fugă din ţară. Highfield găsi până la urmă o soluţie. De ce să nu-i ceară preşedintelui Pizarro să-l numească pe Escobar provizoriu comandantul suprem al tuturor forţelor armate ecuadoriene? În felul acesta eliminau intermediarii. Toate ordinele lui Escobar trebuiau respectate, pur şi simplu.

Colonelul era la telefon. În câteva minute, planul lui Highfield fusese aprobat de Pizarro. În mai puţin de o oră, un ordin executiv urma să fie transmis către toate comandamentele militare. Într-o ţară în care puciurile militare aveau loc atât de des, un simplu telefon de la preşedinte nu era de ajuns. Comitetele din America Latină erau pline de ofiţeri care nu ascultaseră decât de ordinul cuiva anume.

Colonelul Powers era la telefon. Voia să vorbească urgent cu Mattson. Highfield îl chemă pe B.J. la telefon, apoi i se alătură lui Escobar în faţa hărţii fermei lui Parros şi a împrejurimilor acesteia. Deşi se afla încă în ţară în mod neoficial, Highfield se oferi să conducă asaltul asupra fermei lui Parros în timp ce Mattson şi Escobar se ocupau de salvarea lui Mortimer şi a echipelor Forţelor Speciale.

Mattson îşi termină conversaţia şi li se alătură lângă hartă.

— Colonele, se pare că va trebui să-i salvezi fundul lui Jake de unul singur. Am vorbit acum cu colonelul Powers, aflat la ambasadă. Ştia că era posibil ca Paul Bracken să fie ţinut captiv pe insula Genovesa, aşa că l-a contactat pe generalul Johnson şi a primit autorizaţie să preia o echipă a Infanteriei Marine Americane, aflată într-o misiune de antrenament în Costa Rica, pentru a ne ajuta. Dacă-mi daţi o autorizaţie scrisă că pot folosi două din echipele ecuadoriene de Infanterie Marină şi un elicopter Chinook. Echipa de Infanterişti Marini Cinci împreună cu mine ne vom ocupa de această problemă pentru dumneavoastră.

Generalul Sweet intră în sala de comunicaţii a Operaţiunilor Speciale şi studie informaţiile sosite pe teleimprimator. Cererea preşedintelui Pizarro, de a i se acorda o amânare de patruzeci şi opt de ore, îi dăduse peste cap planul de operaţiuni. Comandantul Diviziei 82 Aeropurtată se afla încă în stare de alertă galbenă iar Secţia Aeriană de la Pope pregătise toate avioanele C-130, care erau gata de decolare imediată. Nu mai aşteptau decât semnalul de plecare de la Sweet. În mod surprinzător, generalul Johnson se purtase foarte amabil cu el în ultimele douăzeci şi patru de ore. Îi dăduse mână liberă să organizeze şi să pună la punct operaţiunea, încă de la început, şi chiar încurajase Consiliul Naţional de Securitate şi Statul Major Reunit să-i aprobe planul, lucru care-i surprinsese şi o buna parte dintre aceştia, în vreme ce alţii simţeau că totul ascundea o capcană. Nu conta, însă. Chiar şi preşedintele Ecuadorului trebuia să cedeze în faţa presiunii, dacă situaţia se înrăutăţea.

Îndreptându-se spre una din consolele de comunicaţii la care lucra unul din responsabilii săi cu informaţiile, Sweet întrebă:

— Ceva evenimente noi, sergent?

O parte din ceilalţi operatori din încăpere se uitară în direcţia celor doi, aşteptând să audă răspunsul. Ştiau cu toţii care era scopul prezenţei lui Sweet la Centrul de Operaţiuni Speciale şi îl urau pentru acest lucru. Generalul Johnson era un ofiţer de toată isprava şi îi erau cu toţii loiali, până la ultimul. Sau cel puţin aşa credeau.

Tânărul sergent răspunse, pe un ton limpede şi hotărât:

— Nu, sir. Nu s-a schimbat nimic.

În acelaşi timp în care dădea răspunsul, strecură o copie a cererii către Infanteria Marină în teancul de hârtii pe care le pusese Sweet pe consolă.

Ridicând hârtiile, Sweet răspunse:

— Bine, sergent, mulţumesc. Dacă afli ceva, te rog să mă anunţi.

Cu acestea spuse, părăsi încăperea şi încuie uşa. Ceilalţi operatori ridicară degetul mare, felicitându-l pe colegul lor.

Singur în biroul său, Sweet citi cererea de trimitere a echipelor de puşcaşi marini trimisă de Powers. Deci Johnson nu juca cu toate cărţile pe masă. Se întrebă dacă superiorii lui din Washington fuseseră informaţi despre aceste ultime evenimente. Ridicând receptorul, începuse să formeze numărul, când sergentul său din camera de comunicaţii deschise uşa, apoi,

privind peste umăr ca să se asigure că nu fusese văzut, intră în birou şi închise uşa.

— Scuzaţi-mă, domnule general, dar m-am gândit că ar fi bine să vedeţi asta imediat. Tocmai a sosit pe frecvenţa de siguranţă a Operaţiunilor Speciale de la satelitul nostru de siguranţă numărul doi. Se pare că băieţii noştri o iau pe coajă. Un elicopter doborât şi cel puţin nouă-zece membri ai Forţelor Speciale – ucişi. Trebuie să mă întorc, sir. Nu veţi uita de sarcina aceea a mea, în Hawaii, da?

Sweet citi în grabă mesajul secret de la Powers. Aceasta era tot ce avea nevoie pentru a lansa Divizia 82 Aeropurtată. Formând pe tastatura telefonului numărul legăturii directe cu Consiliul Naţional de Securitate, aşteptă ca recepţionera să-l localizeze pe superiorul lui. Aceasta reveni la telefon.

— Nu. Îmi pare rău, domnule. Se află cu preşedintele şi nu poate răspunde la telefon deocamdată. Dacă doriţi, puteţi lăsa un mesaj, care va fi transmis cui doriţi dumneavoastră din cadrul şedinţei.

— Nu, fără mesaje. Nu puteţi să-mi daţi legătura pentru un minut?

— Îmi pare rău, domnule.

Sweet era în dilemă. Era sigur că Johnson nu avea de gând să-i informeze pe şefii din Statul Major Reunit despre acel mesaj, sau pe cei din Consiliul Naţional de Securitate. Powers scrisese la sfârşitul mesajului că se făceau paşi înspre reglementarea situaţiei. Dar nu-i putea cere unei centraliste să intre în mijlocul unui raport prezidenţial şi să transmită un mesaj secret de o asemenea natură. Preşedintele va dori să ştie de unde sosise, plus că l-ar fi deconspirat pe şeful lui Sweet din cadrul Consiliului Naţional de Securitate, ceea ce nu era bine. Închise telefonul şi analiză ce opţiuni avea. Îi spuseseră să-şi folosească raţiunea în caz că se petrecea aşa ceva. Tocmai acest lucru avea de gând să-l facă. Scoţând un inel cu chei din buzunar, descuie sertarul din dreapta şi scoase de acolo un telefon bej, cu taste multicolore. Apăsând pe tasta roşie, ascultă cum pe fir se auzea un ţârâit prelung, continuu.

Cineva răspunse:

— G-2. Divizia 82 Aeropurtată, domnule.

Vocea lui Sweet era puţin nesigură, dar cuvintele erau limpezi şi concise:

— Verde pe albastru. Şase-patru-nouă. Cerul se prăbuşeşte.

— Înţeles. Verde pe albastru. Şase-patru-nouă. Cerul se

prăbuşeşte.

— Recepţionat, confirm mesajul, spuse Sweet.

— Recepţionat, încheiat transmisia, răspunse o voce agitată de la celălalt capăt al firului.

Punând telefonul la loc în sertar, îl încuie şi se duse la fereastră. În următoarele douăzeci de minute primul avion al Diviziei 82 Aeropurtate urma să decoleze în direcţia Ecuador. Nici măcar generalul Johnson nu putea ascunde foarte mult timp anihilarea totală a două echipe întregi ale Forţelor Speciale. Când, acest lucru ieşea la iveală, o desfăşurare masivă urma să fie hotărâtă iar el urma să primească laudele preşedintelui, şi ale superiorilor în egală măsură, pentru forţa lui pătrundere şi pentru că preluase iniţiativa în situaţia unei crize naţionale.

Maiorul Ochoa se duse la Mortimer şi îl întrebă:

— Sunteţi comandantul acestei unităţi?

— Acum, da, răspunse el.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi pentru o clipă?

Ceilalţi oameni ai lui Mortimer stăteau aşezaţi în cerc, înconjuraţi de rebeli. Singurul infirmier care supravieţuise îi trata pe cei răniţi, asistat de din oamenii lui Ochoa.

— Ei bine, domnule maior, eu cred că în momentul aceste puteţi face ce doriţi. Desigur, m-ar interesa să aflu de ce dracu' nu ne-aţi ucis încă pe toţi.

Ochoa putea sesiza resentimentele din tonul lui Jake. Însă privindu-i pe americanii ucişi ce zăceau mai jos, îi înţelegea aceste resentimente.

Cei doi ofiţeri se îndepărtară de grup şi se opriră la marginea copacilor. Comandantul cubanez îi oferi o ţigară. Jake o refuză.

— Unde e Paul Bracken? Sau l-aţi ucis deja?

— Dacă e mort, comandante, nu noi suntem de vină, aşa cum nu suntem vinovaţi de celelalte lucruri care s-au întâmplat în ultimele patruzeci şi opt de ore. Uciderea celor doi civili americani, uciderea soldaţilor ecuadorieni, atacul asupra câmpului petrolier; şi chiar şi pentru dumneata ar trebui să devină evident acum faptul că nu am avut nimic de-a face cu dumneata şi cu oamenii dumitale. Dacă noi am fi făcut toate astea, de ce nu sunteţi morţi acum?

— Asta-i o întrebare al dracului de bună, *Poncho!*

— Mă cheamă Ochoa, comandante. Maiorul Joaquin Ochoa.

— În regulă, Ochoa, bănuiesc că acum urmează să-mi spui că nici pe Garces nu l-aţi ucis voi sau că nu l-aţi răpit pe consul, nu-i

aşa?

— Da, recunosc că aceea a fost opera noastră. Noi intenţionam să-l răpim pe grăsan, dar din nefericire, pentru motive peste care voi trece acum, l-am ucis pe ticălos. Domnul Bracken al vostru s-a nimerit prin preajmă, aşa că l-am luat pe el în schimb. O... cum ziceţi voi, americanii? A, da, o greşeală majoră din partea mea. Dar te asigur, comandante, că am încercat să-l aducem înapoi pe domnul Bracken imediat. Nimeni n-a fost mai surprins ca noi că era încă dat dispărut.

Jake cântări în minte cele spuse de interlocutorul său. De ce i-ar salva aceşti oameni pe soldaţii săi dacă oricum ar fi avut de gând să-i ucidă mai târziu? Una peste alta, Ochoa ăsta nu părea să fie un tip chiar aşa de lepădat. De ce ar minţi? Nu avea nimic de câştigat.

— Deci ceea ce spui este că voi, băieţi, aţi intrat aici ca să porniţi o revoluţie dar în realitate n-aţi făcut nimic rău, am dreptate?

Ochoa râse pentru o clipă.

— Cred că se poate spune şi aşa. De fapt, comandante, greşeala pe care am făcut-o cu Bracken a avut ca rezultat sfârşitul revoluţiei planificate. Vedeţi, am primit ordinul să ne retragem din această ţară. Chiar asta făceam când am auzit că începuse schimbul de focuri.

Jake îl vedea cu ochi din ce în ce mai buni pe Ochoa, cu fiece clipă ce trecea. El nu fusese obligat să-i spună aceste lucruri, dar o făcuse.

— Vreau să te întreb ceva, maiorule. Trebuie să fi fost tare ciudat să dai peste o luptă armată şi să vezi cum soldaţi ecuadorieni ciuruiesc americani şi alţi soldaţi ecuadorieni. Cum de aţi sărit în ajutorul nostru?

Zâmbind, Ochoa îi arăta lui Jake pe soldaţii morţi ai lui Parros.

— A fost uşor, comandante. Vedeţi sigla aceea de pe umărul soldatului? Aceşti soldaţi îi aparţin unui general pe care-l cheamă Parros. El şi oamenii lui au măcelărit un mic grup de oameni de-ai mei, nu cu mult timp în urmă. I-am găsit pe trei din ei atârnaţi de un copac, cu picioarele tăiate. Deci, nu mi-a fost greu mie sau oamenilor mei să ne decidem pe cine ajutăm.

— Deci, cu noi ce se va întâmpla acum? întrebă Jake.

Ochoa îşi stinse ţigara cu cizma şi îi făcu semn responsabilului său cu comunicaţiile să li se alăture.

— Comandante – mă scuzaţi, vreţi să-mi spuneţi cum vă numiţi?

— Mortimer. Locţiitor de comandant Jake Mortimer.

— Mortimer? Un nume foarte neobişnuit. Oricum, comandante Mortimer, sunt gata să vă propun un târg, ca de la ofiţer la ofiţer. Vă rog să mă ascultaţi.

— Cum am mai spus, maiorule, toate cărţile sunt la tine. Continuă, te rog.

— Ei bine, presupun că elicopterele care s-au întors în oraş l-au alertat pe colonelul Escobar în legătură cu gravitatea situaţiei voastre. Este de asemenea uşor de presupus că în următoarele treizeci de minute colonelul Escobar va sosi însoţit de o masivă forţă aeropurtată, în sprijinul vostru. Cum am mai spus, noi ne retragem din Ecuador şi nici eu nici oamenii mei nu vrem să ne angajăm într-o luptă cu Escobar. Dacă nu ne-am fi oprit să vă salvăm pe voi, e foarte probabil că am fi traversat deja râul spre Columbia şi am fi fost în siguranţă, în drum spre casă. Din păcate, nu aşa stau lucrurile. Colonelul Escobar ne poate tăia acum calea şi, eventual, chiar înconjura. Astfel că, îţi dau, comandante, acest aparat de transmisiuni, cu care poţi dirija evacuarea şi recuperarea oamenilor dumitale, în schimbul promisiunii că nu vei dezvălui direcţia în care pornim. Nu ne va trebui decât o oră pentru a ajunge la râu. Dacă poţi face asta, atunci dumneata şi oamenii dumitale veţi primi aparatul de transmisiuni şi veţi păstra de asemenea toate armele. Acesta e târgul, comandante.

Jake urmări privirea lui Ochoa în timp ce acesta vorbea. Mortimer era de părere că judeca oamenii destul de corect. Acel om spunea adevărul. Erau sătui de lupte şi nu voiau decât să se întoarcă acasă. Ce era rău în asta?

— De unde ştii că mă voi ţine de cuvânt, maior Ochoa?

— Aşa cum dumneata mă „cântăreşti” acum, aşa eu te-am „cântărit” deja, comandante. Cred că amândoi suntem profesionişti. În aceste momente tulburi cuvântul nostru este singurul lucru de valoare pe care îl avem cu adevărat. Când ne dăm cuvântul, luăm de fapt o hotărâre eliberată de orice influenţă din partea celor ce ne controlează. Dacă-mi dai cuvântul în această privinţă, comandante Mortimer, nu-l voi pune la îndoială, iar oamenii mei şi cu mine vom pleca.

Jake îşi jură să nu uite niciodată aceste cuvinte. Zâmbind, întinse mâna pentru a da noroc cu ofiţerul cubanez.

— Ai cuvântul meu, maior Ochoa. Şi mult noroc ţie şi oamenilor tăi.

— Mulţumesc, comandante. Nu te voi uita. Cine ştie? Într-o

bună zi poate ne vom întâlni din nou.

— În alte împrejurări, sper.

— Şi eu, comandante. Dumnezeu să te aibă în pază, spuse Joaquin.

Spunându-i radiotelefonistului său să lase acolo aparatul, Ochoa le strigă soldaţilor săi să pornească la drum. În drum spre culmea dealului, Ochoa se întoarse şi îi făcu cu mâna semn de adio comandantului american, apoi dispărură.

Infirmierul Beretelor Verzi ridică privirea de la cel pe care-l îngrijea, în timp ce Jake stătea în picioare lângă el, făcând cu mâna lui Ochoa.

— Doamne, nu-mi vine să cred că nu ne-au ucis. Mă întreb de ce? spuse el.

— Au mai rămas câţiva oameni de onoare în această meserie, sergent. Noi am avut norocul să întâlnim unul dintre ei.

În douăzeci de minute, colonelul Escobar şi forţa lui aeropurtată ateriză într-un punct din spatele poziţiei ocupate de Jake. Stabili legătura radio şi îi anunţă că zona era sigură, şi că aveau nevoie de tărgi şi de o cantitate mare de saci de cadavre. Escobar urcă dealul şi studie câmpul de luptă. Chestiunea gherilelor nu fu adusă în discuţie şi nici Jake, nici vreunul dintre supravieţuitori nu aveau de gând să amintească de ea.

B.J. se foi în suportul din plasă prins de peretele elicopterului Chinook, încercând să găsească o poziţie confortabilă. Acest lucru era imposibil cu tot echipamentul pe care-l purta. Pe piept avea prins un LARY-5 DRAEGER, un aparat de respirat. Acesta înlocuia paraşuta de rezervă pe care de obicei o purta în acea poziţie. Pe partea dreaptă avea o traistă specială impermeabilă ce conţinea puşca lui automată CAR-15. Sub Draeger era atârnată altă traistă impermeabilă, cu încărcătoare pline şi grenade de mână. În cele din urmă, mai erau şi labele de scafandru prinse cu bandă adezivă pe partea exterioară a picioarelor, chiar deasupra gleznelor. Nu „incomod” era cuvântul potrivit, ci de-a dreptul nasol. Iată-l pe el, un ofiţer de infanterie, pregătindu-se să plonjeze în apă cu un grup de puşcaşi marini, în vreme ce tipul de la Marină era în mijlocul unui schimb de focuri în desişul junglei blestemate. Era totul pe dos.

Ridicând privirea din starea sa chinuitoare, se uită la şirul de scafandri ai Marinei. Cea mai mare parte a echipelor ecuadoriene şi câţiva din cadrul Echipei Cinci încercau să doarmă puţin. Îi

aştepta o lungă partidă de înot. În faţa lui stătea maistrul militar şef, Bob Nelson, conducătorul puşcaşilor marini americani, care zâmbea şi clătina din cap. Fără îndoială că şi el se întreba ce dracu' căuta un ofiţer de infanterie în această adunătură cu sisteme de respirat Draeger. Lângă Nelson, stătea maistrul militar clasa I Brian Chambers, adjunctul şefului de echipă. El fusese cel care îl instruise pe Mattson cum se folosea Draegerul. B.J. avea calificare de scufundător, dar aceasta se întâmplase cu mult timp în urmă. Constatase în scurt timp că dispozitivul se schimbase considerabil. Nu mai văzuse niciodată vreunul din aceste aparate de respirat, ca să nu mai vorbim de a fi folosit vreunul. Chambers îi spusese că singurul lucru la care trebuia să fie atent era un „cocktail caustic". Acest lucru se întâmpla dacă i se inunda aparatul de respirat. Putea să-şi dea seama când se întâmpla, căci chimicalele din rezervor, când se amestecau cu apa, emanau o combinaţie neplăcută de gaze care aveau un gust extrem de neplăcut şi produceau arsuri minore în gura scufundătorului. Într-un caz grav de inundare, un scufundător putea muri din cauza gazelor caustice care îi ardeau plămânii. Un gând liniştitor, ce mai! B.J. trebui să recunoască că tipii aceia fuseseră mai mult decât răbdători cu el, răspunzându-i la toate întrebările şi asigurându-l că totul va fi în regulă. Potrivindu-şi mai bine centurile echipamentului, Mattson îşi dori totuşi ca Jake să fi fost acolo în locul lui.

Powers transmisese elicopterului că echipele Forţelor Speciale o luaseră pe coajă dar că Jake era nevătămat. El, cu Highfield şi cu colonelul Escobar erau deja pe drum spre ferma lui Parros pentru confruntarea finală. Mai rămânea doar ca să-l salveze pe Paul Bracken.

Mattson prezentase situaţia echipei de puşcaşi marini, iar un studiu al reliefului de pe Genovesa le arătă că numai capătul vestic al insulei asigura adăpostul necesar cuiva care dorea să se ascundă acolo de avioanele ce treceau prin apropiere. Plănuiră să se apropie în zbor la mai puţin de trei kilometri de insulă, unde elicopterele puteau coborî până la şase metri deasupra oceanului iar ei urmau să iasă prin trapa posterioară.

Apoi elicopterul urma să se întoarcă spre Ecuador. Unităţile speciale dotate cu ambarcaţiuni erau deja pe drum şi urmau să-i ia de acolo după ce îl vor fi salvat pe Bracken şi curăţat insula de inamici. Odată ajunşi în apă, urmau să înoate la suprafaţa apei până ce ajungeau la patru sute de metri de uscat. Acea distanţă urma s-o parcurgă pe sub apă, folosind sistemele Draeger.

Şeful echipajului ecuadorian făcu semn că erau gata să sară. Echipa Cinci de Infanterie Marină se ridică în picioare şi se îndreptă spre trapa posterioară. Mattson nimeri la coada grupului. Urma să sară ultimul. În felul acesta, dacă avea probleme, echipa era deja în apă şi îl putea ajuta. Nelson ridică degetul mare în semn de noroc, apoi se aplecă peste marginea trapei. Privind înapoi spre şeful de echipaj, îşi mişcă mâna în jos. Acesta le transmisese piloţilor cererea de a coborî mai mult. Mulţumit că erau destul de jos pentru a putea sări fără nici un risc, îi făcu semn lui Chambers să înceapă.

În mai puţin de zece secunde erau cu toţii în apă. Mattson ieşi la suprafaţă scuipând apă sărată şi simţind jetul pe care suflul elicopterului i-l arunca în faţă. Elicopterul Chinook se ridică şi viră, îndreptându-se spre casă. Zbătându-se în apa agitată, B.J. reuşi în cele din urmă să-şi fixeze aripioarele pe labele picioarelor. Făcându-le semn că era în regulă şi gata de pornire, porniră cu toţii să traverseze înot cei trei kilometri până la Genovesa. Mattson îşi dădu seama că îi plăcea chiar ce făcea. Singurul lucru care nu-i dădea pace era amintirea extrem de limpede a unui film „Fălci”[9]. Încerca să nu se gândească la acest lucru.

În timp ce lovea apa, Mattson continua să privească capetele celorlalţi, care se ridicau şi coborau pe apă. Un kilometru şi jumătate parcurs, încă unul şi jumătate rămas. Îşi simţea picioarele ca de plumb. Încerca să se gândească la Florida, la Charlotte şi la copii, la orice îi putea distrage atenţia de la durerea din picioare şi din braţe. Acum îşi aducea aminte de ce intrase în Infanterie. Putea mult mai uşor să meargă decât să înoate.

Deodată, zăriră în faţa lor insula. Nelson se opri din vâslit şi le făcu semn să treacă pe sistemele de respirat Draeger. Mattson îşi introduse muştiucul în gură, apoi roti comutatorul şi se scufundă. La început îi veni foarte greu să respire şi fu cât pe ce s-o încurce. Doi membri ai Echipei Cinci i se alăturară imediat, făcându-i semn să se relaxeze şi să respire uşor. După trei sau patru respiraţii, îşi reveni. Puşcaşii marini îl flancau, rămânând în urma celorlalţi.

Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi aflat la adăpostul întunericului, dar nu aşa stăteau lucrurile. Mattson putea vedea cum fundul nisipos al mării se ridica sub el. Se aflau la numai cincizeci de

[9] Fălci = film de groază celebru, despre un rechin uriaş (n. tr.).

metri de ţărm. Nelson le spusese ecuadorienilor că, odată ajunşi la această distanţă, trebuiau să formeze un şir de câte o parte a echipei americane. Numai el şi Chambers urmau să urce la suprafaţă. Dacă nu era nici un pericol, Chambers urma să-i cheme şi pe ceilalţi. Nu avea idee câţi oameni de-ai lui Parros se aflau pe insulă. Trebuiau să fie pregătiţi pentru orice.

Mattson îi privea pe cei doi conducători ieşind la suprafaţă. Nelson ieşi din raza lui vizuală. Chambers era încă deasupra lor, călcând apa. Păru să dureze ore întregi, dar numai după un minut, Chambers se scufundă la loc şi le făcu semn să vină şi ei la suprafaţă. Nelson se afla deja în apropierea copacilor, cu MP5-ul scos din toc şi cu încărcătorul la locul său. Îi făcu semn echipei ecuadoriene din stânga să iasă prima. Apoi celei din dreapta. În cele din urmă se uită la Mattson şi le făcu semn să înainteze. Ascunzându-şi toate lucrurile, în afară de arme şi de săculeţii cu muniţie, porniră. Doi oameni din Echipa Cinci trecură în frunte, în vreme ce celelalte echipe preluară flancurile. Înaintau încet pe suprafaţa dură din rocă şi cenuşă vulcanică, a insulei ce se formase cu secole în urmă. Oamenii din fruntea grupului se opriră şi se aruncară la pământ. Unul din ei ridică patru degete şi le indică faptul că din acea direcţie veneau inamicii. Mattson şi ceilalţi se răspândiră. Scoţându-şi cuţitele, soldaţii americani aşteptară cei patru oameni să ajungă în mijlocul lor, apoi săriră în picioare, le tăiară beregăţile şi îi lăsară jos, la pământ. Înaintând din nou, nu parcurseseră decât douăzeci de metri când omul din fruntea grupului se lăsă la pământ şi le făcu semn comandanţilor să se apropie. Nelson se uită la Mattson şi îi făcu semn să-l urmeze. Stând aplecaţi, după mica creastă nisipoasă, priviră înspre tabără. Pe o zonă de cincizeci de metri se aflau cinci corturi mari. Cele trei corturi mari aveau prelatele ridicate, pentru a permite aerului, atâta cât era, să circule în interior. Majoritatea oamenilor dormeau. Aveau armele sprijinite de copaci sau aşezate lângă corturi.

Mattson cercetă zona până găsi ce căuta. Bătându-l pe braţ pe Nelson, îi arătă o mică cabană aflată în mijlocul copacilor, în partea de est. Uşa deschisă, iar Paul Bracken era aşezat cu picioarele încrucişate, cu mâinile legate la spate şi legat la ochi. Nelson înclină capul afirmativ şi făcu semn că trebuiau să se întoarcă. În timp ce echipele se adunau în jurul lor, Nelson întrebă:

— Cum vreţi să procedăm?

— Sunt echipele tale, e spectacolul tău, şefule. Tu decizi,

spuse Mattson.

— Ar fi fost mult mai simplu dacă era noapte, dar nu putem aştepta. Băieţii cu ambarcaţiunile speciale vor fi aici într-o oră. Trebuie s-o face acum. Chambers, tu ce zici? întrebă Nelson.

— Păi, l-au separat pe Bracken de grupul principal. În felul acesta va fi ferit de gloanţe, dacă intrăm în ei în forţă, răspunse ofiţerul.

— De acord. În regulă, aşa procedăm. Îi luăm tare de tot!

Întorcând privirea spre partenerii lor ecuadorieni, Nelson spuse: „Duro!”. Aceştia zâmbiră şi dădură aprobator din cap. Mattson, Chambers şi doi dintre ecuadorieni urmau să ocolească poziţia lui Bracken. Când începea să se tragă, ei îl luau într-un loc mai sigur şi doborau orice ţinte le ieşeau în cale. Ceilalţi trebuiau să se răspândească în jurul taberei, iar când Nelson arunca prima grenadă, începea spectacolul.

— În regulă, haideţi să le înroşim fundurile, marinare, spuse Nelson, în timp ce îşi ocupau poziţiile.

Nelson le dăduse cinci minute să-şi ocupe poziţiile. Privindu-şi ceasul, scoase cuiul de la o grenadă. Când limba ceasului îi arătă că se scursese timpul, îşi arcui braţul şi lansă grenada. Doza grenadei se descărcă, apoi se desprinse, când mica bilă ucigaşă lovi pământul şi explodă. Cei patru bărbaţi care stăteau în jurul focului de tabără fură azvârliţi în aer. Doi erau morţi, ceilalţi urlau şi se văitau de durerea provocată de schijele care le sfârtecaseră trupurile.

La auzul exploziei, puşcaşii marini americani săriră în picioare şi, urlând din toţi rărunchii, porniră la atac trecând peste dunele de nisip, trăgând în tot ce mişca. Mattson se ridică în picioare lângă un copac şi trase o rafală scurtă în cei doi soldaţi care îl păzeau pe Bracken. Chambers năvăli în micuţa cabană şi îl înşfacă pe consul, după care îl scoase la adăpost, în spatele lui Mattson şi a celor doi ecuadorieni, care acum dezlănţuiseră un tir nimicitor.

Soldaţii care adormeau în corturi bâjbâiau după arme, dar fură cu toţii doborâţi până să ajungă la ele. Mattson văzu doi soldaţi apărând brusc din direcţia plajei. Unul din ei îngenunche şi trase un foc care îl nimeri pe Nelson direct în spate. Trupul comandantului se încordă pentru o clipă, iar el strigă „Dar-ar dracii!” apoi se prăbuşi fără viaţă în nisip. Chambers tocmai îşi văzuse superiorul ucis. Urlând, scoase cuţitul şi trăgând cu o mână, cu arma sa MP-5, îl ucise pe unul din ei. Cel care trăsese focul fatal îşi aruncă arma îngrozit şi încercă să o ia la fugă.

Chambers îşi azvârli arma lângă el şi sări în spatele individului, trăgându-l la pământ. B.J. văzu cuţitul ridicându-se în aer şi apoi lovind cu putere de nenumărate ori.

La sfârşit, numai trei din oamenii lui Parros mai erau în viaţă. Pierderile celorlalţi însumau un american ucis, doi răniţi, patru ecuadorieni ucişi şi trei răniţi. Paul Bracken era nevătămat, puţin şocat de schimbul de focuri şi de vederea celor ucişi, dar în rest se simţea bine. Îi spuse lui Mattson că nu se îndoise nici pentru o clipă că va fi salvat. În timp ce ambarcaţiunile sosiră pentru a-i lua de pe insulă, Bracken puse o mulţime de întrebări. Mattson îi spuse că va încerca să-i răspundă la toate pe drum.

Mortimer, Highfield şi „generalul” Escobar îi aşteptau, în momentul în care elicopterul care îi luase de pe ţărm ateriza în curtea preşedintelui Pizarro. Se aflau acolo Powers şi ambasadorul, ca şi toţi demnitarii din guvern. Pizarro se apropie şi îi îmbrăţişă pe amândoi, lăudând acţiunile americanilor, care duseseră la salvarea lui Bracken şi la extirparea elementelor corupte din cadrul noului său guvern.

B.J. îi strânse mâna lui Bracken, apoi ieşi din mulţime şi se duse lângă Mortimer şi proaspăt numitul şef de stat major. Escobar îl luă pe după umăr pe Mattson, felicitându-l pentru succesul misiunii sale.

Jake zâmbi cam cu jumătate de gură şi îi strânse mâna. Mattson putea vedea tristeţea din ochii partenerului său, şi spuse:

— Destul de grea treaba, nu-i aşa?

— Da, şi un preţ al dracului de mare de plătit. Vrei să-ţi povestesc?

— Nu, nu chiar acum. Vreau mai degrabă ca pentru o clipă să am senzaţia că a meritat totul.

Făcând o scurtă pauză, B.J. Întrebă:

— L-aţi prins pe Parros?

— Ticălosul a scăpat, B.J. Nu mă întreba cum. Înconjurasem locul atât de strict că nici o blestemată de veveriţă n-ar fi putut să iasă fără s-o vedem. Pur şi simplu nu înţeleg. I-am lichidat totuşi pe ceilalţi din casă. Escobar a folosit aviaţia ca să „cureţe” locul. Nu cred că am luat mai mult de douăzeci de prizonieri din toată tărăşenia.

Powers se apropie şi, bătându-l pe Mattson pe umeri spuse:

— Bună treabă, fiule. Am sunat la Casa Albă imediat ce am primit de la ambarcaţiuni mesajul radio că l-ai găsit pe Bracken.

Preşedintele a fost încântat. Mi-a spus să-ţi transmit mulţumiri din partea lui. Vrea să-l ducă pe Paul Bracken la Washington, cu avionul, imediat ce e în stare să călătorească. Este foarte mulţumit de felul în care a fost rezolvată această afacere şi l-a invitat pe generalul Johnson la Casa Albă pentru a discuta acordarea de fonduri suplimentare Centrului de Operaţiuni Speciale.

— Generalul Sweet cum a primit veştile? întrebă Mattson.

Jake zâmbi pentru prima oară, iar Powers izbucni într-un râs sănătos.

— Măi, frate, ce s-a mai fript! Umpluse eterul de parole de amânare a zborului, către aproape toată lumea. Comandantul Diviziei 82 urlă să se facă o anchetă iar secretarul apărării i-a spus să vină la Washington. E o mică problemă, cineva trebuie să plătească pentru o grămadă de carburant de avion C-130.

În timp ce Powers îşi continua istorisirea, B.J. îl văzu pe unul din ofiţerii lui Escobar îndreptându-se în fugă spre general şi arătând înspre poarta principală. Acolo se aflau doi indieni Jivaro, cu trupurile vopsite în stil tradiţional al înaintaşilor săi. Fiecare purta un veşmânt în jurul mijlocului, cu o eşarfă de un roşu aprins legată în jurul taliei. Generalul Escobar şi ofiţerul se duseră la ei, discutară un moment, apoi indienii îi dădură o traistă şi plecară. Escobar se apropie de ei.

Powers tocmai terminase de vorbit. Deschizând traista, Escobar băgă mâna înăuntru şi scoase de acolo capul generalului Arturo Parros. Ţinându-l de păr, spuse:

— Indienii Jivaro au găsit mormintele celor două tinere fete din satul lor. L-au găsit vinovat pe acest om pentru moartea lor şi vă oferă aceasta ca mulţumire pentru tot ce aţi făcut aici.

Americanii se holbau la căpăţână, iar Mattson spuse:

— Mulţumesc, generale, dar nu cred că se va potrivi cu mobila mea.

— Aşa mi-am spus şi eu, spuse Escobar, zâmbind, şi puse capul la loc în traistă, apoi se îndepărtă, împreună cu celălalt ofiţer.

Highfield făcu brusc ochii mari, întrebând:

— Maiorule, eşti sigur că nu-l vrei?

B.J. răspunse, în vreme ce toţi ceilalţi se holbau la omul de la CIA.

— Cât se poate de sigur. N-ar fi decât încă un obiect pe care eu şi Charlotte ar trebui să-l ştergem de praf.

— Perfect! ţipă Highfield entuziasmat, apoi se întoarse şi fugi

după Escobar.

— Hei, generale! Aşteaptă puţin!

Powers clătină din cap, apoi spuse:

— Trebuie să fiţi amândoi mândri de ce aţi făcut aici.

Strângându-le încă o dată mâinile, Powers zâmbi:

— Păi, eu trebuie să plec. Colonelul – sau poate ar trebui să spun generalul Escobar – vrea să-l însoţesc pe el, pe ambasador şi pe preşedintele Pizarro la cină, diseară.

În timp ce Powers se îndepărtă, Jake se făcu roşu la faţă.

— Deci asta-i tot, hai? O grămadă de palme date pe spate şi zâmbete cu toată gura, asezonate cu multe mulţumiri şi rahatu' ăla cu „bună treabă!". La dracu', B.J. Ei se duc la mese festive şi petreceri până dimineaţa! Cum rămâne cu cei care au plătit preţul pentru toate acestea? Ai? Cum rămâne cu ei? Cu Hay şi Cleveland, sergentul major? Cum rămâne cu ei?

— Uşurel, Jake, aşa e în meseria asta. Dacă ar fi uşoară, ar vrea cu toţii să o facă.

— La dracu', B.J., nu e corect. Tu cum suporţi? Nu eşti ofticat, măcar puţin furios?

— Nu, nu, Jake. M-am învăţat cu toate acestea cu mult timp în urmă, după Vietnam. Cel puţin nouă ne-au mulţumit. Eşti gata să mergem acasă? întrebă el, îndepărtându-se, fără a mai aştepta răspunsul lui Jake.

După ceea ce văzuse în acea zi, Mortimer se îndoise că mai putea face faţă acelei meserii. Dar cu un tip ca B.J. în preajmă, urma să înveţe foarte multe. Luând-o la fugă pentru a-l prinde din urmă, strigă:

— Hei, B.J.! Când eram la club, în noaptea aceea, am sunat eu cumva la o florărie?

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....4
CAPITOLUL 2.....25
CAPITOLUL 3.....41
CAPITOLUL 4.....52
CAPITOLUL 5.....65
CAPITOLUL 6.....77
CAPITOLUL 7.....100
CAPITOLUL 8.....112
CAPITOLUL 9.....127
CAPITOLUL 10.....138
CUPRINS.....160

FOCUS 5

CENTRUL DE OPERAȚIUNI SPECIALE

Ei sunt luptătorii de elită ai Americii. Beretele Verzi, Rangers, Infanteria Marină, Comandourile de Parașutiști și alții – au fost selectați cu grijă din rândurile ofițerilor armatei americane. Sunt cei mai buni dintre cei mai buni, pregătiți să rezolve cele mai dificile misiuni din lume – de la revoluții armate la atacurile forțelor de gherilă.

Aceasta este povestea lor – scrisă de un fost membru al Beretelor Verzi, sergent major și decorat cu Steaua pentru Merite Deosebite, cu două stele de argint, mai multe stele de bronz și cu cinci „inimi purpurii".

ISBN 973-9439-54-3 *Editura LUCMAN*